

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေတ်ပျိုဖြူ

တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ်

အာဆွတ်
လှိုင်အောင်ထွန်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၄

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
လှပဒေသာအောင်အောင်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ဖြန့်ဖြူးရေး - ၁၂၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ခေတ်ပျိုဖြူ

တံခါးလေး ဖွင့်ထားတယ်

ခေတ်ပျိုဖြူ
တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ် / ခေတ်ပျိုဖြူ ။ - ရန်ကင်း
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
၂၃၄ - စာ၊ ၁၂၃ . x ၁၈ စင်တီ။
(၁) တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ်

ဆန်း (၁)

စူးလတ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့၏။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်
ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့ရှုလိုက်သလို သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေပါ စင်းကျသွား
ရသည်။ မလာချင်ပါဘူး။ ဒီနေရာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီအသိုင်း
အဝိုင်းကြီးထဲကို။ ရယူလိုမှတွေ့ အခန့်သားမို့မို့တွယ်တာ
ရမှတွေ့တဲ့ သူ တကယ်ပဲ မလိုချင်ခဲ့လို့ ဒီအချိန်ထိ ကိုယ့်
အား ကိုယ်တိုးပြီး နေခဲ့တာပါ။

ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ သို့သော် ကံ

ကြမ္မာတ မျက်လှည့်ဆန်စွာ သူ့ကို ဒီနေရာရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့သည်။ ငြင်းဆန်စရာ အင်အားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသောအကြောင်းပြချက်တွေနှင့် ဖိအားတွေပေးခဲ့သည်။

“မင်းနာမည်က”

“ခေတ်သွေးသားပါခင်ဗျာ”

အသံဩဇာ ပြည့်ဝနေသော မေးသံကို သူ မရဲ တရဲ အဖြေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားသံတွေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

သက်ပြင်းမောကို ကြိတ်ပြီးချရာသူက ဒေါ်ခင်မျိုး မြင့် ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းရှေ့မှာ ခပ်ရိုရိုလေးထိုင်နေတဲ့ ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးဆီကို စိတ်မသက်သာ တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးခနဲ စိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ ချော သည်။ သိပ်ကိုချောလွန်းသည်။ ဖြစ်ပျံ့မလား။ ယောက်ျား လေးတန်မဲ့ ချောလွန်းနေတဲ့ တောင်လေးကို ဒီတိုက်ကြီးထဲ မှာ လက်ခံထားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ပါပဲ။ မိမိမှာ သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။

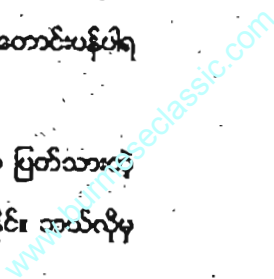
ဒါပေမဲ့ လက်မခံပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်လို့လည်း မရ ပြန်။ အကြီးအကျယ် ဦးနှောက်စားနေရတာက ဒေါ်ခင်မျိုး မြင့်ပါပဲ။ သမက်ဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုပဲ တောင်းဆိုနေခဲ့ပြီလေ။

“မာမီ”

“ပြောပါ မောင်ခေတ်မင်းသား”

“ညီလေးကို လက်ခံပေးပါလို့ ကျွန်တော် အနား အညွတ် တောင်းပန်ပါရစေ၊ မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ မာမီ။ မေမေ့ရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒအရ ကျွန်တော် ညီလေးကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ့ဘဝ လမ်း သူလျှောက်သွားနိုင်တဲ့အထိ ပျိုးထောင်ပေးပါရစေ မာမီ။ ဒီအတွက် မာမီက နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရ စေ မာမီရယ်”

သမက်ဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားဆီက ပြတ်သားတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ပြန်မရှေ့ပုနိုင်။ ဘယ်လိုမှ

မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။ မှန်နေတာပဲလေ။ ခေတ်မင်းသား ပြော
 တာလည်း တရားနည်းလမ်းကျနေတာပဲ။ တကွဲတပြားပီ
 ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကောင်လေးက အခုမှ ဆယ်တန်း
 အောင်ခါစလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ခေတ်သွေးသား ထက္ကသိုလ်
 တက်ဖို့ကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ပညာလေးတစ်ပိုင်းထစ
 နဲ့ ဘာသွားလုပ်စားမလဲလေ။ ဒါကို နားလည်မှုပေးရမှာပေါ့။
 ခက်နေတာက သမီးအပျိုလေးရှိနေတာကိုပင်။

ညီလေးကို အဆောင်မှာထားရင်လည်း အစ်ကို
 တစ်ယောက်လုံးရှိပါလျက်နဲ့ အခုလို မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်ထား
 ရသလားဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးလည်း မရောက်ချင်ဘူး။ အေးမြ
 တဲ့ ဗာမီတို့ရဲ့အရိပ်အောက်ကနေ ပညာသင်ခွင့်ရရင်ပဲ
 တွန့်တော် ကျေနပ်ပါပြီ ဗာမီ”

ခေတ်မင်းသားတစ်ယောက် ရှိသေးလေးစားစွာနဲ့
 တောင်းခံနေမိတာပါ။ မေမေ ဒေါ်ခေတ်မင်းရဲ့ နောက်ဆုံး
 ဆန္ဒတစ်ခု။ ညီလေးကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးပါတဲ့။
 ဘဝကို ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုတွေကြားက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

စလုံးကို ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ မေမေ။ သူ အခုမှ မေမေ
 ကျေးဇူးတွေ ပြန်မတွေးရင်း နေဘင်တတွေအကြီးအကျယ်
 ရနေမိသည်။ ပိုက်ဆံတွေသာ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပြီး လူကိုယ်
 တိုင် သွားရောက် ဖြေသိခုံအားပေးမှုတွေကို မလုပ်နိုင်ခဲ့။
 မေမေ့ရင်ခွင်ကနေ ရှန်းထွက်ပြီး စေတနာဆိုတဲ့ မိန့်ကလေး
 တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ယောက်ျားကြီး
 ရဲ့ ဇီဝပညာလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးတာ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်
 ပေးခဲ့ရသည်။

မိုးသားမိုး ကြိုးစားတဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ အောင်မြင်
 မှုတွေ ပိုရခဲ့သည်။ စေတနာကလည်း အစိုက်သိစွာပင်
 မေမေနှင့် ညီလေးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့စေသည်။ မိုးလင်း
 ကနေ မိုးချုပ် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှံ့ကိုယ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားတဲ့
 အတွက် လှပူရေးဘက်တွင် အားနည်းသွားခဲ့၏။ မေမေဆီ
 ကိုတောင် သိပ်မရောက်ဖြစ်နဲ့ ညီလေးဆီက မေမေကုန်မှာ
 ရေး အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကြားပေ
 မှ သူ မေမေဆီ လိုက်သွားတော့ မေမေက ဆုံးမပြီလေ။

မေမေ့အသက်ကိုတောင် မမိခဲ့တဲ့ သား တစ်ယောက်ပါ။ စီးပွားရေးတွေ တစ်ချိန်လုံးလုပ်ပြီး မေမေ့နဲ့ ညီလေးရဲ့ဘဝကို လှပအောင် ထားချင်ခဲ့တဲ့သူ။ အခုတော့ ရည်မှန်းချက်တွေ မပြည့်စင်မှာပဲ မေမေက လမ်းခွဲသွားခဲ့ပြီ။ အခု ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်ပဲ တျန်တော့သည်။ သူ ဒီညီလေးကို ဘယ်လိုမှ မထားခဲ့ရက်။ မေမေ့ကိုစွဲတွေအားလုံး ပြီးစီးတာနှင့် ဇနီးသည် စေတနာကို စွင့်တောင်းကာ ညီလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။ စေတနာတလည်း စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝစွာပင် ကောင်လေးကို လိုက်စေခဲ့သည်။ စေတနာရဲ့မာမီကိုတော့ သူ ဒီချော့ကမှပဲ အခက်အခဲကို တင်ပြတာ တောင်းပန်နေရသည်။

“အေးလေ . . . ခေါ်လာတော့မှ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ လက်မခံလို့မှ မရတော့တာ။ ဖောင်ခေတ်မင်းသားရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း မာမီ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟာ”

ယောက္ခမကြီးဆိုတာ မနှစ်မြို့သော်လည်း မတတ်နိုင်သဖြင့် စိတ်လျှော့ထားလိုက်ကာ လက်ခံပေးလိုက်သဖြင့် ခေတ်မင်းသားတစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်သွားရသည်။ ရင်ထဲဆိုတက်လာတဲ့ ဝမ်းသာလုံးတီးကို ဘယ်နားချမှန်းပင် မသိတော့။

“ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်ခင်မျိုးနှင့် စကားကိုပြန်ပြီး အပျိုလှိုက်၏။ လက်ခံထားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါက သမက်ဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားမျက်နှာနဲ့ မငြင်းပယ်ရက်လို့လေ။ ခေတ်မင်းသားက စီးပွားအရှာကောင်းတဲ့ သမက်ဆိုတော့ သူ စိတ်ပြိုင်အောင် မလုပ်ချင်တာ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း ရှိသေးတာကိုး။

“ပြောပါ မာမီ”

“ခေတ်သွေးသားဟာ မာမီတို့စကားကို လေးစားလိုက်နာပြီး နေထိုင်ရလိမ့်မယ်။ မာမီရဲ့ဆုံးမသွန်သင်မှုကို လိုက်နာတော့ သုံးရမယ်။ ဒါကိုတော့ မဖြစ်မနေ လက်ခံပါ”

မောင်ခေတ်မင်းသား”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ဒီစကားတွေကို တမင်ပဲပြောချ လိုက်တာပါ။ အရရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောထားရတာ။

“ဟာ . . . မှန်တာပေါ့ မာမီ။ ခေတ်သွေးသားကို မာမီတို့လက်ထဲမှာ ထားရမှာပဲလေ။ မာမီတို့ရဲ့ သွန်သင် ဆုံးမမှုကို နာခံရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေနဲ့ အားမှမအားတာ။ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်မျက်စိ အောက်မှာ မထားနိုင်ဘူး။ ညီလေးကို မာမီတို့၊ နာတို့ရဲ့ လက်တိုပဲ အပ်ရမှာပါ။ မလိမ္မာတာရှိရင် ကြိုက်သလို ဆုံးမ နိုင်ပါတယ် မာမီ”

သူ ဒီစကားတွေကို ရင်ထဲက တကယ်ပဲလိုက်လိုက် လှဲလှဲနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ ယောက္ခမကြီးဆိုက ညီလေးကို နေ့စဉ်ပေးလိုက်တာလေးကိုပဲ တော့ဖူးတွေ အထူးဆင်နွှဲမိ ပါပြီ။

“ခေတ်သွေးသား”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဆီက ပီသစွာခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စူးစူးတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် အကြည့်ရင်းဆိုသွား၏။ သူ ရှိနေတာကို မနှစ်မြို့တဲ့မျက်ဝန်း တွေပါလား။ သို့သော် ဟန်ဆောင်မှု ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ် ထားလေသူက ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ကိုကြီးရဲ့ ယောက္ခမကြီး ပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးနေသည်။

“ဗျာ . . . မာမီကြီး”

သူ ကိုကြီးခေါ်သလို မာမီကို အနောက်ကနေ ကြီး တစ်လုံး ထပ်ထည့်ကာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“မင်း ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား”

“ဗျာ”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . စောစောက မာမီကြီး ပြောတဲ့စကားတွေကိုလေ”

“ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ကတိ ပေးပါတယ် မာမီကြီး”

သူ အသံမတုန်အောင် ထိန်းပြောနေလျက်က

အသံတွေ အများခတ်တုန်ယင်သွားပြန်သည်။

“ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ။ ခေတ်မင်းသားရဲ့ ညီက ခေတ်မင်းသားလိုပဲ ကျေနပ်တရား နားလည်သိတတ်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိမယ့် ပုံစံလေးပါပဲကွယ်။ အဟင်း . . . ဟင်း။ မာမီကြီးက စိုးရိမ်ထတ်လွန်းလို့သာ ဒီစကားတွေကို ပြောရတာပါ။ အခုခေတ်က အပျော်အပါးတွေက အများသား။ စိတ်ခံစားမှုနောက်ကို မျက်ကန်းတစ္ဆေလို လိုက်သွားလို့ ဘဝပျက်သွားမှာ ကြောက်ရတယ်လေ”

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ စိတ်ချမာမီ၊ ညီလေးက သူ့ဘဝ သူ နားလည်ပါတယ်”

ယောက္ခမကြီးရဲ့စကားတွေကို ညီလေး တစ်မျိုး ထင်မှာစိုး၍ ခေတ်မင်းသားတစ်ယောက် ဇာဇာထေးထေးလေး ဝင်ပြောမိသည်။ စိတ်မကောင်းစွာ လှမ်းကြည့်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သူ နားလည်မှုရှိစွာနှင့် သူ အပြုံးမျက်လုံးတွေနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် တို့ကြီးရယ်။ ကိုကြီး

စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခုလို မျက်နှာငယ်ခံပြီး တောင်းဆိုပေးနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို သည်းခံလိုက်စေချင်တာ မဟုတ်လား။ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ယောက္ခမ အရိပ်အောက်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်မို့ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာမထက်စေချင်တာ မဟုတ်လား။ ကိုကြီးရဲ့ ရင်ထဲက စကားတွေကို ကျွန်တော် နားလည်လို့ရပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကိုကြီးရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်တော့မှ မရှုပ်ထွေးစေရပါဘူး။

“အေးကွယ် . . . အခုလို မာမီစေတနာကို နားလည်မှုရှိတာ တောင်းတာပေါ့။ ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းတို့လည်း ပင်ပန်းလာကြတယ် မဟုတ်လား။ သွားအနားယူကြတော့လေ။ သွားကြ . . . သွားကြ”

“ဟုတ်တဲ့ မာမီ”

စကားတွေအများကြီး သမက်ဖြစ်လှပေရဲ့တွင်

မပြောချင်တော့သဖြင့် ဒေါ်ခင်မိုးနှင့် တမင်ပဲ သွားခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“မာမီ”

ယောက်ျားဖြစ်သူသေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိတဲ့ စေတနာတစ်ယောက် မာမီဆီ လှမ်းကြည့်ကာ စကားစလိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . စေတနာ”

“ဟို . . . ဟိုလေ ခေတ်သွေးသားအတွက်”

“အဲဒါ မာမီ သိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အောက်ထပ်က အဲခန်းလွတ်ထဲမှာ ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတယ်”

“ဟို”

အတွန်တက်ဖို့လုပ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို စကားအဆက်မခံဘဲ . . .

“စေတနာ . . . အပေါ်မှာတ မီးငယ်ရှိသေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ မီးငယ်က သီချင်းတွေဆိုလည်း တဂုန်းဂုန်း ဖွင့်တာ။ ခေတ်သွေးသား နားငြီးနားစီးလို့ မာမီက စေတနာ

နဲ့ အောက်ထပ်မှာပဲ ပြင်ခိုင်းထားတယ်”

“ရှင်”

စေတနာတစ်ယောက် အားနာသွားမိသည်။ မာမီကတော့ လှုပ်ပြီ။ ခေတ်သွေးသားကို အစကတည်းက နှိမ့်နှိမ့်ချချ ဆက်ဆံလိုက်တာ။ အောက်ထပ်က အလုပ်သမားတွေနဲ့ တန်းတူထားလိုက်တာ။ ဘာပဲပြောပြော ခေတ်သွေးသားက ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီလေးလေ။ မာမီက သူ့သမီးအငယ်နဲ့ စိတ်မချလို့ တမင် အောက်ထပ်မှာပဲ ထားတာဆိုပေမယ့် အားနာစရာ။ ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟုတ်သားပဲ။ ညီလေး စိတ်မလွတ်လပ်ဘဲ နေမှာပေါ့။ မာမီ စီစဉ်တဲ့အတိုင်းပဲ ခနပိစေ”

ယောက်ျားဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားက သူမ စိတ်သက်သာရာရအောင် ဖြေချောက်ပေး၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမင်း”

မယ်မသာလေး လှမ်းထိုးလိုက်တဲ့ မာမီမျက်လှည့်

အမဲကြောင်းကို စေတနာ အသိဆုံးပဲလေ။ စေတနာကို တောင် ငွေမရှိတဲ့ ခေတ်မင်းသားကို လက်ထပ်လို့ မာမီ တော်တော်နဲ့ စကားမပြောဘဲ ပစ်ပယ်ထားခဲ့သေးတာပဲ။ နောက်မှ ပြန်ခေါ်ပြီး လုပ်ငန်းတွေသင်ပေး၊ ငြပေးပြီး ခေတ် မင်းသားကို စီးပွားရေးလမ်းပေါ် တင်ပေးခဲ့သည်။

ကြိုးစားပြီး ရှိသားတဲ့ ခေတ်မင်းသားရဲ့လက်ထဲ ရောက်မှ စီးပွားရေး ပိုအောင်မြင်ခဲ့တာကြောင့် မာမီ သိပ် ပြီး တင်းမာမနေတော့။ ငွေမက်တဲ့ မာမီအတွက် ခေတ် မင်းသားက ရွှေသမက် ငွေသမက် ပတ္တမြားသမက် ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“နာ”

“ဟင် . . . ရှင် . . . တို့မင်း”

အတွေးလွန်နေတဲ့ စေတနာ တစ်ယောက် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကြောင့် အသိပြန်ဝင်သွားရသည်။

“သွားအနားယူတော့လေ။ ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား”

“တို့မင်းရော . . .”

“ကိုယ် ညီလေးကို အခန်းသွားပို့ပေးလိုက်ဦးမယ် လေ”

“ဪ . . . အင်း”

“နာ . . . သွားနားတော့နော်”
ခေတ်မင်းသား မိန်းမဖြစ်သူကို နားခိုင်းလိုက် သည်။

“ခေတ်သွေးသား”

စေတနာက အပေါ်မတက်ခင် မတ်ဖြစ်သူကို အပြုံးကလေးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဗျာ . . . မမ”

“ထားမှအားမငယ်နဲ့နော်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ကဲ . . . မမသွားနားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မတ်ဖြစ်သူအတွက် အကဲပိုနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူ

စေတနာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် အမြင်ကတ်လှစွာ မျက်စောင်းကြီးပဲ ထိုးနေမိသည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှတော့ သတိမထားမိချေ။

“ကဲ . . . လာ . . . ညီလေး”

ကိုကြီးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သေးမှချထားသော အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ထလိုက်မိသည်။

“မာမီ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ခေတ်မင်းသားက တရိတသေ ခွင့်တောင်းလိုက်ဖို့။

“အေး . . . အေး”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညီဖြစ်သူရဲ့အထက် အစားအိတ်ကို ပြောင်းလှူရင်း တော့ခိုင်းထွက်သွားတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်အေးချမ်းမှုမရှိစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟင်း”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်ရ

သည်။ ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အရွယ်လေးကလည်း ငယ်၊ လူလေးကလည်း မိန်းမချောလေးလိုချော။ ဆံပင်ညိုညို ပျော့ပျော့စင်းစင်း ပခုံးထောက်လောက်ကို မျက်နှာလေးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်အောင် သီးကုပ်တလေးနှင့် ပင့်တင်ထားသည်။ မီးငယ်နဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းလေး။ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။

စေတနာကိစ္စတုန်းက မိမိ သိပ်ပြီးမရိပ်မိတာကြောင့် အခုလို အချိန်တွေလွန်မှ မဖြစ်မနေလက်ခံလိုက်ရတာလေ။ ခေတ်မင်းသား အစွမ်းအစရှိပေမယ့် မိဘမျိုးရိုးဂုဏ်မရှိ။ မိမိအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။ ဝေဖန်ခံခဲ့ရသည်။

အခု ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက လာပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ မိမိအကြမ်းကိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ဟူး စိတ်မောလိုက်တာနော်။ အေးအေးကို မနေရပါလား။ ကဲ ကြံစားရယ် ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက်ကလည်း အတွေးတွေနှင့် ချာချာလည်နေတော့သည်။

လေး ထမင်းပွဲပြင်ပေးကြတော့”

သူ အခုမှရောက်တာမို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာတိုင်ရ မှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ အခုနုလေးတင် မိသားစုတွေအားလုံး စားသောက်ပြီးကြလို့ သူ သန်ရှင်းရေးဝိုင်းလုပ်ပေးနေတာ လေး။ အရေးထဲကျမှ ထမင်းဟင်းချွတ်ကြီး ဒေါ်လင်းက လည်း ဝိုက်နာလှချည်ရဲဆိုပြီး အိမ်သာဝင်နေလေရဲ့။ ဝိုင်း တူလုပ်ပေးနေတဲ့ သန္တာကလည်း လျှောထားတဲ့ အဝတ် တွေ သွားလှန်းနေသည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက် တည်း ရေသောက်နေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဆန်း (၂)

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဝိုက်ဆာတယ်။ မြန်မြန်လေးထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ”
ခေတ်သွေးသားရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြုံးကျယ်ဝိုင်း
စက် သွားရသည်။

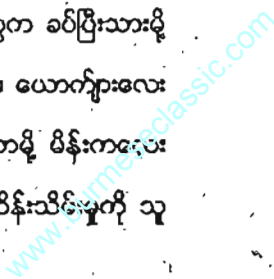
“ဟဲ့ . . . မီးဖိုခန်းကလူတွေ မကြာကြာသွားလား။

ဒီမှာ မီးငယ် အရမ်းကို ဝိုက်တွေလှိုင့်တာနေပြီနော်။ မြန်မြန်

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

“ခပ်မြန်မြန်လေး”

အမလေး . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီး
သောင်းကျန်းနေရလဲ မသိဘူး။ ဟင်းတွေက ခပ်ပြီးသားမို့
ထမင်းကို သူ မြန်မြန်လေး ခူးလိုက်သည်။ ယောက်ျားလေး
ဆိုပေမယ့် မေမေနဲ့အတူတူနေလတ်ခဲ့ရတာမို့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် တတ်အပ်တဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုကို သူ

အကုန်တတ်ခဲ့သည်။ ဒီမီးဖိုခန်းမှာလည်း သူ တစ်ယောက် တည်း ရှိနေတာမို့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွား လို့လည်း မရ။

မမစေတနာရဲ့ ညီမဝဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုကြီး ပြောပြ ထားတာလေ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ဘယ်သွားနေမှန်း မသိ။ သူတို့ရောက်တဲ့ မနက်ကတည်းတိုက မတွေ့ရတာ။ အခုမှ အပြေးအလွှားဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းနေ၏။

“ဟေ့ . . . မြန်မြန်ဟေ့ . . . မြန်မြန်။ ဒီမှာ အစာ အိမ်တွေ ပေါက်ထွက်တော့မယ်နော်”

အစာအိမ်တွေတောင် ပေါက်ထွက်တော့မယ် ဆို ပါလား။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အသံအတုယပ်ကြီးနှင့် အော်နေ သည်။

“ဒေါ်လင်း . . . ဒေါ်လင်း”

ဒေါ်လင်းနာမည်ကို တွင်တွင်ကြီး အော်ခေါ်နေ သော မင်္ဂလာ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ shopping ထွက်ပြီး အခု မှ ဝိုက်ဆာမှန်း သတိထားမိ၏။ အချိန်ကလည်း နေ့လယ်

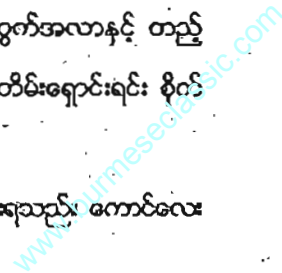
နှစ်နာရီထိုးအတော့မည်ဆိုတော့ ဆာလာပြီပေါ့။ အိမ်နောက် ဇေး မီးဖိုခန်းထဲ အသံတွေကြားနေရက်နှင့် သူမခေါ်တာကို တော့ ပြန်ထူးသံ မကြားရချေ။ မင်္ဂလာတစ်ယောက် အံ့သြ သွားရသည်။

ဝိုက်ဆာလွန်းလို့ ရင်တွေပင် တလှုပ်လှုပ်တုန်နေ ပြီ။ လက်တွေပင် တုန်ယင်ချင်နေ၏။ ကြာလိုက်တာ။ အခု ထိ လာမပေးသေး။ သူမ စိတ်မရှည်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီး မီးဖို ခန်းဘက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဒေါ်လင်း . . . ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် . . . ရှင်”

မထင်မှတ်ဘဲ မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်လိုက်တဲ့ မင်္ဂလာ တစ်ယောက် ထမင်းချက် ဒေါ်လင်းမဟုတ်ဘဲ အင်မတန် နှောင့်နှေးတဲ့ တောင်လေးတစ်ယောက် ထမင်းတွေ ထည့် ထားတဲ့ ပန်းကန်လေးကို သယ်ပြီး ထွက်အလာနှင့် တည့် တည့်တိုးသွားရတာမို့ သူမ ကိုယ်ကို တိမ်းရှောင်ရင်း စိုက် ကြည့်မိသွားရသည်။

မင်္ဂလာတစ်ယောက် ဝေးသွားရသည်။ ကောင်လေး

တတော့ သူမတို့ မော့ကြည့်ပြီး အံ့သြမှင်တက်နေတဲ့ မျက်နှာလေးက သူမအတွက် ရင်ခုန်ချင်စရာ။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ကောင်လေးမျက်နှာစိတ်က မရွာနိုင်။ အသက်ရှူသံတွေတောင် မှားယွင်းသွားခဲ့ပြီ။ အဆက်မပြတ် ခုန်လှုပ်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံလေးတွေက ဘယ်လိုမှ တားဆီး ထိန်းချုပ်လို့မရတော့။

ဝင်းဇန့်ဇန့်အသားအရေ၊ သွယ်လျမြင့်မားတဲ့ အရပ်အမောင်း၊ ရောလွန်းတဲ့ မျက်နှာ၊ ဆံပင်အညိုစင်းစင်း လေးတွေကို မျက်နှာလေးပေါ်အောင် တစ်ဝက်ကို နောက်မှာ ချည်ထားသည်။ သူမ ကောင်လေးတို့ မျက်လုံးလေး ပြူးကာကြည့်ပြီး . . .

“ရှင် . . . ရှင်က”

သူ့ကို ခပ်ညှိညှိ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာတဲ့ ရဲ့တင်းသွက်လတ်တဲ့သူမကို ခေတ်သွေးသား တစ်ယောက် ဘယ်လိုပြန်အဖြေပေးရမှန်း မသိတော့ပါ။ သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် မဆုံချင်

တော့။ မိန်းကလေးတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင်မနေခဲ့ဘူးတဲ့ သူ့အတွက် တုန်လှုပ်ချင်စရာ။

ဘယ်က ကောင်လေးပါလိမ့်။ သူမ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ အိမ်မှာ အလုပ်သမားအသစ်ခန့်လိုက်တာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်လေးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ဝတ်စားထားတာက အလုပ်သမားပုံစံမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ကောင်လေးကိုလည်း ခြံစောင့်သန့်ရှင်းရေးအဖြစ် ဟာမိက ခန့်မှာမဟုတ်။ အရှုပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးတွေကိုပဲ ရွေးချယ်ပြီးခန့်တတ်တာ။

“ဪ . . . မမလေး”

အနောက်ဘက်က ရောက်လာတဲ့ အသံကြောင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ဖော်မလေး သန္တာ။ သူမကို မြင်လိုက်တော့ ပျာယာခတ်သွားသည်။ သန္တာက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ သူမကို ကြည့်ပြီး . . .

“ဟယ် . . . အစ်ကိုလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။”

အိယောက်ျားလေးတွေ လုပ်ရတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။

မမလေး ထမင်းစားဖို့ဆိုရင်လည်း သန္တာကိုခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ထားခွဲ . . . ထားခွဲ။ အစ်ကိုလေး မလုပ်နဲ့။ သန္တာပဲ လုပ်ပေးလိုက်မယ်။

အိမ်ဖော်မလေး သန္တာရဲ့ခေါ်သံက တစ်စုံတစ်ခုလေးပဲ။ အစ်ကိုလေးကဲ့။ သန္တာက သူမကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ထမင်းပန်းကန်တွေကိုင်ထားတဲ့ သူ့တိုလည်း တွေ့ရော အားနာပါးနာနှင့် ထမင်းပန်းကန်ကို သူ့လက်ထဲက ပြောင်းရွှေ့ကာ ယူသွားသည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်စွာ ထမင်းခွဲတွေကို ဆက်ပြီး ငြင်ဆင်ပေးနေသည်။

ဒါကို သူ့ရော သူမပါဝေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှ သူ သံတီရဲပြီး ချာခနဲလှည့်အတွက် . . .

“ဟိတ် . . . နေဦး”

စိပိသသ တားဆီးသံ။

“ရှင် . . . ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာလေ။ မြန်မာ

စကားကို နားမလည်ဘူးလား”

မြင်မြင်ချင်း စောက်နုတွင်းဆိုသလို သူမစကားကြောင့် သူ ပိုပြီး လန့်သွားရသည်။ အိမ်ကြီးရှင်၏သမီးအငယ်မို့ သူ အလန့်ကြီးလန့်နေမိသည်။

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ဒီတိုက်ကြီးထဲကို ရော ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကြောင့် ရောက်နေတာလဲ ပြောလေ”

မင်္ဂလာ သီချင်လွန်းလို့သာ မေးရတာပါ။ သူမ စတိုင်(လ်)က တကယ့်ကိုအပျံ့စား၊ အလန်းစား ခေတ်မိန်းကလေးပီပီ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့ ဟော့ရှော့ဒီဂိုင်းမို့ သူက သူမကို ထိတ်လန့်နေပုံရ၏။

“ဟိတ် . . . မေးနေတယ်လေ။ ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့”

“ခေတ်သွေးသားပါ”

“ခေတ်သွေးသား . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမလေး”

အိ . . . မမလေးတဲ့။ သန္တာခေါ်သလို သူက လိုက်
ခေါ်နေ၏။ သူမ ရယ်ချင်သွားရသည်။ တောင်လေးက သူမ
ပုံစံကြောင့် ထိတ်လန့်နေပုံက တစ်မျိုး ကြည့်လို့ကောင်းနေ
သည်။ ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရတဲ့
အပြင် သူ့ရဲ့မျက်နှာက ခေတ်မင်းသားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်
နေတာမို့ သူမ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ရိပ်စိနေပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးကို တမင်ညစ်ချင်တာမို့။

“ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ခေတ်
သွေးသား”

“ဗျာ”

မေးခွန်းတွေ တစ်ရပြီးတစ်ခု မပြီးနိုင်မစီးနိုင် မေး
နေတဲ့ သူမကြောင့် သူ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်သွားရသည်။
ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ ဒီဇိုင်းကလည်း
တကယ့်ကို လန်ပျံ့ထွက်နေသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့
ရဲတင်းလွန်းသည်။ တကယ်ဆို သူ့အကြောင်း သိချင်ရင်
အိမ်ခေတ်မလေး သန္တာကို မေးပါတော့လား။

“ခေတ်သွေးသား”

“ဗျာ”

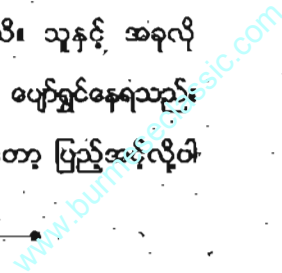
“ရှင်က”

“ဟို . . . ကျွန်တော်က ကိုခေတ်မင်းသားရဲ့ညီပါ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး။ ကျွန်မက ရှင့်မျက်နှာ
ကို သေချာကြည့်နေတာ။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆင်ပါ
တယ်လို့။ အခုတော့ ခဲအိုကြီးရဲ့ညီကိုး”

သူမရဲ့ပွင့်လင်းတဲ့ စကားကြောင့် ယောက်ျားလေး
တန်မဲ့ ရဲသွားတဲ့မျက်နှာကို သူမ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်
နေလိုက်သည်။ သိပ်ရိုးသားတဲ့ ကောင်လေးပါလားကွယ်။
သူ့ရဲ့ပုံရိပ်တွေက သူမရဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့်သို့ ဒိုင်းခနဲ
လာထိမှန်၏။ ဒီလောက်ဆို သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ဘယ်လောက်ထိ
ရှုပ်ထွေးနေပြီဆိုတာ သူမ ရိပ်စိလိုက်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူနှင့် အခုလို
စကားတွေပြောနေတာ သူမ စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်နေရသည့်
စောစောက ဆာနေတဲ့ဝိုက်က အခုတော့ ပြည့်အောင်လိုတိ

လား။ ရင်ရန်သံလေးတွေကြားမှာ စီးပျောရင်း ရောလွန်းတဲ့ သူ့မျက်နှာကို သူမ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စကားတွေရှာကြံပြီး သူ့တို့ ရင်းနှီးအောင်ပြောနေမိသည်။

“မမလေး”

“ဘာလဲ”

အနောက်ဘက်ဆီက သန္တာရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟို . . . ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတာပါ”

“ဟာ . . . အရေးထဲ။ နင်ကလည်းဟာ ထားလိုက်ထားလိုက်။ ဝါ ပြီးမှစားမယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တဲ့ မမလေး။ ဒါဆို သန္တာ အိမ်ခန်းသန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး . . . အေး”

သန္တာထွက်သွားတော့မှ သူ့ရိုရာသတ် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကာ မျက်နှာ

လေးတွေနဲ့ကွေးသွားရသည်။ ဟိုကောင်လေး မရှိတော့ပါလား။ သူမ ဒီဘက်လှည့်ပြီး စကားပြောနေတုန်း သူ လစ်သွားပုံရသည်။

တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်လေး။ နေနှင့်ဦးမပျို။

သူမစိတ်တွေ လှစ်ခနဲ ဟာသွားရ၏။ မင်္ဂလာတစ်ယောက် စိတ်ထဲတနေ ထိတ်တဆိတ် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းကို သူမ ပြူးပြူးကလေးတွေ့လိုက်မိသည်။

“ဝို . . . ဝို . . . ဝူလီ”

ဟော . ဝိုက်ထဲက အော်သံတွေ ပြန်ထွက်လာပြီ။ ထမင်းစားပွဲခိုင်းသို့ လျင်မြန်တဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေနဲ့ အပြေးလေး သွားလိုက်မိတော့သည်။ ခေတ်သွေးသား ရှင် သိပ်ချောတာပဲ။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ရှင်မျက်နှာလေးကို ကျွန်မ ခေ့ချောက်လို့ မရေ့ရစ်နေပြီ။

အခန်း (၃)

"မီးငယ်"

"ရှင်"

အခန်းထဲကို မကြည့်မလင်မျက်နှာပေးနဲ့ ဝင်လာတဲ့ မာမီကို ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ စိတ်တူးယဉ်မှုလေးတွေပင် ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

"မာမီ . . . မီးငယ်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

"ပြောလေ မာမီ"

"ခေတ်သွေးသားအကြောင်းပြောမလို့"

"ရှင်"

မာမီစကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွားရသည်။ သူမလည်း အခုလေးတင် ခေတ်သွေးသားအကြောင်းကို သတိရပြီး တွေးနေတာလေ။ သူမနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဆုံပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ကို ထပ်မတွေ့ရတော့။ သူမအောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ရှာပြီးပြီ။ သူ့ရဲ့အရိပ်အယောင်လေးတောင် မတွေ့ရ။ သူမ ထင်ထားတာ အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိနေလောက်ပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် သူမ အခန်းဘေးက အခန်းကို ရောင်းရောင်းနေမိသည်။ သူ့ကို ဒီအခန်းလွတ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်နေရာမှ ထားစရာမရှိဘူးလေ။ အောက်ထပ်က အခန်းတွေက အလုပ်သမားတွေအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားတာ။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာမပါတဲ့ အခန်းလွတ်တွေလေ။ သူမ ရောင်းနေတုန်း မာမီ အခန်းထဲက ထွက်လာတာနှင့် တည့်တည့်ဟဲ့သွားရ၏။

“မီးငယ်”

“ရှင်”

“ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မီးငယ် တွေ့ပြီးပြီလား”

ဟော . . . စကားစလာပြီ။ စကန္တ သူမနဲ့ မဆုံ ရသေးဘူးဆိုရင် မာမိက ခေါ်မိတ်ဆက်ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါဆို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး အဲဒီကောင်လေးကို စကားတွေ အများကြီးပြောရတော့မည်။ စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး တွေးရင်း တဟားဟားရယ်နေမိသည်။

“မီးငယ် . . . မာမီ မေးနေတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း . . . မတွေ့ရသေးဘူး မာမီ။ ဘယ်က ခေတ်သွေးသားလဲ။ မသိဘူး”

သူမ တံမင်တံကာပြောင်လိမ်ညာမစ်လိုက်သည်။

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ညည်း သူနဲ့မတွေ့နဲ့”

“ရှင်”

မာမီစကားကြောင့် သူမ အရမ်းကို အံ့သြသွားရ

သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ညည်းတွေ့စရာလည်း မလိုဘူး။ ပတ်သက်စရာလည်း မလိုဘူး မင်္ဂလာ။ မာမီ လုံးဝ ခွင့် မလွှတ်ဘူး။ ဟွန်း . . . ခေတ်မင်းသားရဲ့တောင်ဆိုမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်လွန်းလို့သာ မာမီ လက်ခံလိုက်ရတာ။ ဒင်းကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ တစ်စက်ကလေးမှ ရှိမနေစေချင်ဘူး မီးငယ်ရယ်”

ခါးသီးလွန်းတဲ့ မာမီစကားတွေက ခေတ်သွေး သားသာ ကြားရင် အရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပဲ။

“သူတို့အမေက ဆုံးပြီဆိုတော့ ခေတ်သွေးသား တို့ တစ်ယောက်တည်း ထားလို့မရတော့ဘူးလေ။ ခေတ် မင်းသားက သူ့ညီရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဝညာကို ဆုံးခန်း တိုင်အောင် သင်ပေးပါရစေတဲ့။ မာမီဖြစ်စေချင်တာက ကောင်လေးကို ကြိုက်သလောက်ထောက်ပံ့ပါစေ။ ဒီမှာ တော့ ခေါ်မထားစေချင်ဘူး”

သူ့ဘဝက သနားစရာဘဝလေးပါလား။ မာမိက

သူတို့ လုံးဝမကြည်ဖြူချေ။

“မာမိမှာက သမီးအပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိနေ ထယ်လေ”

“ဪ . . . မာမိက သူမနဲ့ခေတ်သွေးသားကို စိတ်မချတာပါလား။ ဒီလောက်ဆို မာမိသဘောထားကို သူမ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်ပြီလေ။

“မာမိကလည်း ထင်စရာရှားလို့”

“ထင်ရတယ် မီးငယ်ရှေး။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေက စိတ် ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ မာမိသမီး နနုထွတ်ထွတ် ကလေးကို ကြိုက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မာမိပဲ ရင်ကျိုးရမှာ”

“မာမိ”

“ဟင်”

သူမ မာမိစကားတွေကို ဆက်ပြီး နားမထောင်ချင် လို့ တားဆီးပစ်လိုက်သည်။ သူမအသံစူးစူးလေးကြောင့် မာမိပင် လန့်သွားပြီး သူမမျက်နှာကို အလန့်တကြားမော့

ကြည့်၏။ ဒီတော့မှ သူမကိုယ်သူမ သတိထားမိပြီး မာမိ စိတ်တွေ အေးချမ်းသွားအောင် . . .

“လှာကို အထင်သေးတာလား မာမိ”

“ဘာရယ်”

သူမအတွက် မာမိကို သူမအကောင်းဆုံးကာဘာ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

“လာက မာမိသမီးပါ”

“ဟင်”

“မာမိ ဘာတွေလျှောက်ပြီး စိုးရိမ်နေတာလဲ မာမိ။ လာ အရမ်းစိတ်ဆိုးတာပဲ”

“ဟို . . . မာမိတလေ”

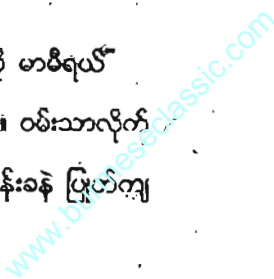
“မာမိ စိတ်ပူတာ အရမ်းလွန်နေပြီ”

“ဒါဆို မီးငယ်က . . .”

“လာတို့အိမ်မှာ လာမိမိရတဲ့သူကို မာမိရယ်”

“အမလေး . . . မီးငယ်လေးရယ်။ ဝမ်းသာလိုက်

တာ မာမိရင်ထဲက အလုံးကြီး အခုမှပဲ ဝန်းခနဲ ပြူးဟ်ကျ

အေးတော့ထယ်

သမီးလေး မင်္ဂလာဆီက ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အကြား ချစ်ဆုံးတောင်းတွေ ထွက်ကျလာသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရ သည်။ မျက်ရုံးလေးတွေ တွန့်ကွေးပြီး ညစ်တစ်တစ်လေး ဖြစ်နေတဲ့ သမီးချောလေးရဲ့ မျက်နှာသုန်မှုန့်မှုန့်လေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတော့ ဒုန်းဒုန်းမချရဲသေးပါ။ မီးငယ်တ ခေတ်သွေး သားဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုမှ မတွေ့ရသေးတာ။ တွေ့လိုက် ရင် မီးငယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောရဲသလဲ။

ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မိန်းကလေး တွေ ရင်ခုန်ရလောက်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပိုင်ဆိုင်ထားတာ။ ဒီလောက်ချောလွန်းနေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မီးငယ်ကို ဘယ် လိုမှ စိတ်မချနိုင်သေးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

"မာမီ"
"ဟင်"

"အဲဒီကောင်လေးကို ဘယ်လောက်ထိ လက်ခံ ထားမှာလဲ"

"အင်း... မောင်ခေတ်မင်းသားကတော့ ကျောင်း ပြီးလို့ သူ့ဘဝသူ ရပ်တည်လို့ရရင် တော်ပါပြီတဲ့"

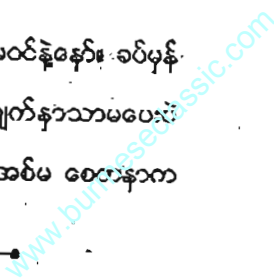
"ဒါဆို သုံးလေးနှစ်လောက်တော့ လက်ခံပေးရ မှာပေါ့"

"အေးပေါ့ မီးငယ်ရယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ"

သုံးလေးနှစ်ဆိုလို့ သူမစိတ်ထဲ ကြိုတ်ပြီး ပျော် သွားရသည်။ ဒီတိုက်ကြီးထဲ သူနဲ့အတူနေခွင့်ရမှာလေ။ အတွေးလေးနဲ့တင် သူမမျက်နှာလေး ပြုံးသွားရသည်။ ဒါကိုတော့ မာမီ မမြင်ချေ။

"မီးငယ်"
"ရှင်"

"ကောင်လေးကို လုံးဝအရောမဝင်နဲ့နော်။ ခပ်မှန် မှန်ပဲ ဆက်ဆံ။ မာမီကတော့ လုံးဝမျက်နှာသာမပေးပဲ ဆက်ဆံထားတယ်။ ဟွန်း... ညည်းအစ်မ စေတနာက

ယောက်ျားမျက်နှာလုပ်ပြီး မတ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ချင်နေလို့ မာမီ ကြိုက်ပြီး ပြောထားရသေးတယ်”

ကောင်လေး သနားပါတယ်။ သူ့မမျှာ အားကိုး စရာမရှိလို့ အစ်ကိုမျက်နှာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီတိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာရတာ။ နည်းနည်းတော့ စာနာသင့်တာပေါ့ မာမီရာ။

“မီးငယ်”

“ရှင်”

“မာမီ အစိုးရိပ်ဆုံးကတော့ မီးငယ်ကိုပဲ”

“ဟာ . . . မာမီကလည်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ စေတနာလိုအဖြစ်မျိုး မာမီ အရောက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ အမုန်းခံပြီး တားဆီးရမှာပဲ။ ဝါ့ သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဘာအဆင့်အတန်းမှ မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ရှုံး . . . မာမီကလည်း တိုးတိုးပြောပါ။ မာမီ

အသံကို ဘေးခန်းက ကြားသွားပါဦးမယ်”

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ အခန်း

လွတ်ကြီးဟာကို”

“ရှင်”

အခန်းလွတ်ကြီးတဲ့ ဒါဆို ခေတ်သွေးသားက သူမ နဲ့ ဘေးချင်းကပ်အခန်းမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒင်းက ဘာအခြေအနေမှ မရှိဘဲ တိုက်ကြီးပေါ် အခန်းသားနေချင်လို့ ရမလားကွယ်။ ဒီလို မာမီက အကျောဘယ်ခံလိမ့်မလဲ။ အောက်ထပ်က လွတ်နေတာနဲ့ အလုပ်သမားခေါ်လင်းနဲ့ သန္တာတို့ရဲ့ ဘေးခန်း မှာ နေရာစီစဉ်ပေးခိုင်းလိုက်တာပေါ့”

သူမရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ မာမီ ခိုဝှမ်းသွားမှာစိုးတာမို့ သူမမျက်နှာ သိပ်မပျက် ရဲသေး။ မာမီက သူမနဲ့အမိတစ်ဦးရိပ်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ့အပေါ် သူမ နည်းနည်းလေး စိတ်ဝင်စားလိုက်တာနဲ့ သူ့ အထဲ ပြောင်းထဲရောက်သွားနိုင်သည်။ သူမ ဝန်ခံပါသည်။ သူ့တို့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မေ့လိုမရတဲ့ သူ့ဇာတိဝန်းရံဝေဝေတွေက သူမအာရုံမှာ ခိုတွယ်နေသည်။

သူ့ရဲ့ဘဝကို သိလိုက်တော့ ပိုလို့သနားစိတ်နှင့် သံယောဇဉ် တွယ်နေ၏။

ဒါကိုသာ မာမီသိကြည့်စမ်း။ သူ့အထုပ်ဆွဲပြီး ရွာ ကို ပြန်ခိုင်းတော့မှာ။ ဘယ်သူမျှန်နာကိုမှ မထောက်ထား တတ်တဲ့ မာမီစိတ်က အရမ်းမြန်သည်။ သူမကြောင့် သူ့ရဲ့ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းတွေ မပျောက်စေချင်။

“မီးငယ် . . . ဟဲ့ . . . မီးငယ် . . . ဘာတွေတွေ့ နေတာလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . ဝန်ပြည့်လျှံအကြောင်းပါ မာမီ”
သူမပါးစပ်က တွေ့တဲ့နာမည်တစ်ခုကို ကောက် ပြီး ခုတ်းလုပ်လိုက်ရသည်။ သူ့အကြောင်း တွေးနေတာကို တော့ မပြောရဲ။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မီးငယ် ရွတ်ပြတဲ့နာမည် တွေက များလွန်းလို့ မာမီတောင် မမှတ်မိနိုင်တော့ပါဘူး တွယ်။ အဟင်း . . . ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်။ ဖဲခတ်သွေးသား မဟုတ်ရင် ပြီးရော”

“ဟော . . . လာပြန်ပြီ။ ဒီခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ နာမည်။ မာမီနော် လာ စိတ်တိုလာပြီ။ မာမီ ခဏ ခဏ ပြောလို့ စိတ်ဝင်စားလာပြီနော်”

“အမလေး . . . အမလေး . . . မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူးကွယ်။ စိတ်တော့ မဝင်စားလိုက်ပါနဲ့။ ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲတော်။ မီးငယ်ပါ ထပ်ပါသွားရင် မာမီ သေလိမ့်မယ်”

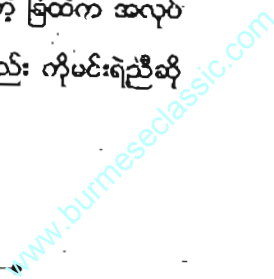
“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အလကား စတာပါ မာမီ ရယ်။ ကဲ . . . တဲ . . . စိတ်ချလက်ချသာ မာမီ အနားယူ ပါ။ လာအတွက် လုံးဝစိတ်မပူနဲ့”

“မီးငယ်”

“ရှင်”

“ကောင်လေးက အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ခြံထဲက အလုပ် သမားသာသာလေးပါကွယ်။ မီးငယ်လည်း ကိုမင်းရဲညီဆို ပြီး အားနာမနေနဲ့ ခိုင်းသာခိုင်း”

“ဟယ် . . . မာမီကလည်း”

မာမိစကားကြောင့် သူ့ကို သူမ အားနာသွားမိသည်။

“ဘာမာမိကလည်းလဲ . . . မီးငယ်နော်”

မာမိပျက်နာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာမို့ သူမစိတ်

တွေ ပျာသာခတ်သွားရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိရာ။ ကိုမင်းရှေ့တော့ မလုပ်နဲ့

လို့ ပြောမလို့ပါ။ ကွယ်ရာတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

သူမစကားကြောင့် မာမိရဲ့ မယုံသင်္ကာအကြည့်

တွေ့စေ ယုတ်လျော့သွားပြီး ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်
ခွန်းပဲ ပြောသည်။

“ပြီးရော . . .”

ဟူး . . . ရင်မောရပါလား။ သူမတောင် ဒီလောက်
ရင်မောနေရရင် အဓိကပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတဲ့ မမ
စေတနာက ပိုပြီးတော့တောင် ရင်မောရမှာပေါ့။ တစ်ဖက်
က မိခင်တစ်ဖက်က လင်ယောက်ျား။ မောပေဦးတော့
မမရေ။

“မာမိ . . . လာကို ဝိုက်ဆံနည်းနည်းပေးဦးနော်”

“ဟယ် . . . မနေကလည်း ပေးထားခဲသေးတယ်
လေ။ တုန့်ပြီလား”

“Shopping ထွက်လိုက်တာ တုန့်ပြီ”

“အသုံးကြီးလှချည်လား မီးငယ်ရယ်”

“မာမိကလည်းကွာ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဝိုက်ဆံ
တောင်းတိုင်း အမြဲတမ်းအဆင်ပြေချောမွေ့တယ် မရှိဘူး။
အရမ်းစိတ်ရှုပ်တာပဲ။ မယူတော့ဘူး။ သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ နေရာတတာ
အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားဖို့ပြင်နေတဲ့ သမီး ဖြစ်သူကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ပျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဟဲ့ . . . မီးငယ်၊ ဒါက ဘာလဲ”

“ဝိုက်ဆာလို့ မုန့်သွားယူမလို့”

“ဟဲ့ . . . ဝိုက်ဆံယူသွားဦးလေး ဒီကလေးမတော့”

မာမိစကားနားမထောင်တော့ဘဲ သူမ အောက်
ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ မာမိက အချိန်တန်ရင် ဝိုက်ဆံ
ထုတ်လာပြီး သူမဆီလာပေးမှာပဲလေ။ အဲဒါကို ဖောင့်ပြီး

ထူးချွန် သူ့အတွက် အချိန်တွေကုန်သွားမှာပေါ့။ ကောင်လေး
တို့ အောက်ထပ်မှာထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုနဲ့ဘင်
သူ့အတွက် အရမ်းလုံလောက်သွားပြီလေ။

အခန်း (၄)

“ခေတ်သွေးသား”

“ဟင် . . . မင်း”

“မက်လာပါ။ မမစေတနာရဲ့ ညီမလေး”

သိသားပဲ။ မာမီကြီးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး အသိပေး
ထားတာလေ။ မက်လာဆိုတဲ့ သမီးအငယ်တစ်ယောက် ရှိ
တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အနေမှန်မှန်ပဲနေပါတဲ့။ မီးငယ်က
နည်းနည်း အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးတယ်။ သူမနဲ့ သိပ်ပြီး

အရောတဝင်မဆက်ဆံနဲ့တဲ့လေ။

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ အသက်က မင်္ဂလာပဲဆိုတာ ကိုကြီးကလည်း သတိပေးထားသေးသည်။ ခပ်တင်းတင်းပဲ နေတာ အကောင်းဆုံးပဲဟု တိုးတိတ်စွာမှာခဲ့၏။ အဲဒီတစ်ခု ကလွဲပြီး ဘယ်လိုနေနေ ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှပြဿနာမရှိ သူးတဲ့လေ။ ခက်နေတာက အဲဒီမင်္ဂလာဆိုတဲ့ နာမည် ခပ်ဆန်းဆန်းနဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

သူက မပတ်သက်ချင်လို့ ရှောင်လေလေ သူမက ဘယ်အချိန်အရောဝင်ရမလဲလို့ပဲ စောင့်ကြည့်လေလေပဲ။ အခုလည်း ကြည့်လေ ရေဘူးတွေ ရေဖြည့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်း သူမ ရောက်လာပြီး . . .

“ခေတ်သွေးသား”

သူမ ကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေပစ်လိုက် သည်။ မာမိကြီးကလည်း မလွယ်။ ကိုကြီးရှေ့ကျတော့ သူ ကို ဆက်ဆံတာတစ်မျိုး။ ကွယ်ရာကျတော့ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားကြီးနှင့်နေသည်။ မမဝေတနာကတော့ မဆိုးပါ

ဘူး။ သူ့ကို မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရှာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မာမိကြီးကို ကြောက်ရပုံပင်။ သူ့ကို အရောမဝင်ရဲ ဘဲ ကရှုကာမျှတ်ဝန်းလေးတွေနဲ့ပဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ တတ်သည်။ သူကတော့ မမနာရဲ့ အခက်အခဲကို နားလည် ပေးလို့ ရနေသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ယော့တျားလေး တန်မဲ့ ဘာမှမခိုင်းပေမယ့် အလိုက်တသိလေးပဲ အိမ် အလုပ်တွေကို သူ့ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဒါကို မာမိကြီး က ကျေနပ်နှစ်သက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မသိဟန်ဆောင် ပြီး မတားဆီးဘဲနေသည်။

“ခေတ်သွေးသား”

သူပခုံးကို သူမက အသာရိုက်ရင်းခေါ်သည်။ သူမ တ သူ့ရှေ့တည်တည်က ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဝတ်ထားတာ လန်းသလောက် ရဲတင်းလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

“ရှင့်ကို ခင်ချင်တယ်”

ဒီနေ့ သူမ အပြင်ကို သွားနေတာမို့ မာမိက ဝိသံ ချလတ်ချ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အလှူကို သွားသည်။ မမနဲ့

တိုကြီးကလည်း အလုပ်သွားနေကြတာမို့ တိုက်ကြီးထဲမှာ သူနှင့် အလုပ်သမားတွေချည်းပဲ ကျန်နေမယ်ဆိုတာ သူမ သိထားပြီးသား သူမ အိမ်မှာနေရင် ဟာမိက အလှူသွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အထွက်ပြုလိုက်တာ။

အိမ်ကို ဝန်းဆက်ကြည့်တော့ ဟာမိ မရှိတော့ဘူး တဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူမ တမင်ပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမမျက်နှာလေး ကို ကြည့်ပြီး သူနဲ့ ရင်းနှီးချင်လို့လေ။ မိန်းကလေးတန်ဖိုး ရဲလွန်းတယ်လို့ပြောချင်ပြောပါစေတော့။ သူမက တစ်ဖတ် သတ်ချစ်နေခဲ့သူကိုး။ ဒါကို သူက စာနာထောက်ထားမှု ကင်းမဲ့စွာနဲ့ အရေးမစိုက်လုပ်နေသည်။

“ခေတ်သွေးသား”

“ဗျာ . . . မမလေး”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဟို မမလေးလို့”

“တော်စမ်း . . . ခေတ်သွေးသား”

သူမ ဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။ မမလေးလို့

ဟာမိကြီးက တရိုတသေခေါ်ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ခေါ်တာ သူ ဘာတွေများများသွားလို့လဲ။ သူမက ဒါကို ဘာလို့ဒေါသ တကြီး အော်ရတာပါလိမ့်။

“ရှင် . . . ရှင်ကို ဘယ်သူက ဒီနာမည်ခေါ်ခိုင်း လို့လဲ။ လာလို့ပဲခေါ်ပါ။ မမလေးလို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့။ တွန့်မ မကြိုက်ဘူး သွေး”

လာလို့ခေါ်တဲ့ မမလေးလို့ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူး တဲ့။ တစ်ယောက်က တစ်မျိုး တစ်ယောက်ကတစ်မျိုးနဲ့ ကြားကနေ သူ ရူးတော့မည်။ ပညာရေးအတွက်သာ ရည် ဖွန်းချက်ကြီးကြီးထားချသဖြင့် ကျန်တာတွေကို သည်းခံဖို့ ဇီဝကို မွေးထားရသည်။ ကိုကြီးက လူအောက်ကျိုလို့ ပီ မသေဘူးတဲ့။ အရေးကြီးတာ တိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ဆို ရောက်ရရေးက အရေးကြီးတာတဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် သူမိတ်တွေကို ထိန်းထားရတာပါ။

“သွေး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ခင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မကို ပြန်ခင်ပါ သွေး”

“ဗျာ”

“ရှင် ကျောင်းတက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား သွေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဗီတံ . . . ရှင်က တခြားစကားမပြောတတ်

တော့သွေးလား”

သူမ သူ့ကို သိပ်ချစ်မိသွားပြီ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ စပြောလို့လည်း မရ။ ပြောချင်စိတ်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ အော်ပြောနေမိသည်။ သူမကို အထင်သေးသွားမှာကိုလည်း စိတ်ထဲက ခြေတောက်နေမိသည်။

“သွေး”

“ဗျာ”

သူ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အရောင်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေတဲ့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းလေး

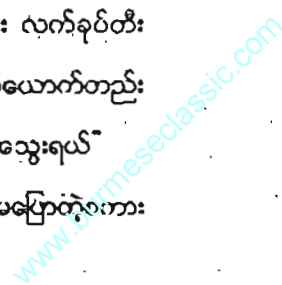
တွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကျသွားတဲ့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဘာရယ်လို့ အတတ်မပြောနိုင်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက သူ့ရဲ့ရင်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းငှာ တိုးဝင်သွားတာကိုတော့ သတိမထားချင်ပါပဲ။ ထားမိသွားရသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ရှင့်ဘက်က သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ရှင့်ရဲ့ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါကို သွေး နားလည်ပေးပါ”

သွေး နားလည်ပေးပါတဲ့။ နူးညံ့လိုက်တဲ့စကားသံလေးပါလား။

“သွေးရဲ့ဘဝနဲ့ အနာဂတ်ကို ကိုယ်တိုင် မဖန်တီးနိုင်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ စင်ပေါ်တက်လှမ်းသွားတာကို ငေးကြည့်ပြီး လက်ခုပ်တီးစေချင်တဲ့သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ချီနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ သွေးရယ်”

သူမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူမပြောတဲ့စကား

တွေ့ရဲ့ အမိနွယ်တို့ သူ လုံးဝနားမလည်။ သူ သိတာက သူမ သူ့အနားမှာရှိနေတာ သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်ကြီးပါ။ အခုလို နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေတာကို မာမီကြီးသာ တွေ့သွားကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် တောင် မိုးမီးလောင်သွားမလဲ။ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းပြုလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ပညာရေးကလည်းရှိသေးတယ်လေ။

သူမ သူ့နားမှာရှိနေတာ သူ့အတွက်ကတော့ တကယ့်တို စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာကြီးပါပဲ။

ထိုစဉ် ခြံထဲမောင်းဝင်လာတဲ့ ကားသံသဲ့သဲ့၊ မင်္ဂလာတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ဒါ မာမီပြန် လာတာ။ သူမကားကို မြင်ရင် မာမီစိတ်ပူတော့မှာပဲ။

“ရှင်ကို ကျွန်မပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ခေတ်သွေး သား”

“ဗျ”

ရှုတ်တရက်ကြီး ဆိုင်းမဆင့် ဝုံမဆင့် ထွက်ကျ လာတဲ့ သူမရဲ့အဲဒါသံစူးစူးက . . .

“ဘာဗျာလဲ။ ဘာဗျာလဲ။ ရှင်က ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုမှ နားမလည်တာ။ ရှင်က ဘယ်နှမြောမလဲ။ လုပ် တာကိုင်တာလည်း ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ။ ဒါတွေက ပိုက်ဆံ နဲ့ပေးပြီး ဝယ်ရတာရှင့်။ အလကားရထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ခါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါထောက်ပြီး ဒေါသ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်တာ စောစောက သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသော မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပုံစံနဲ့ လုံးဝမတူ အောင် ခြားနားသွားတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး ဒု အံ့လည်းသြ၊ နားလည်းမလည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူမ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

“ဘာလဲ . . . ရှင်က ရှင်အစ်ကိုရဲ့အားကိုး ရှိတယ် ဆိုပြီး လူတွေကို ပမာမခန့်လုပ်တာလား၊ ခေတ်သွေးသား”

“ကျွန်တော်”

“တော်စမ်း . . . ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ ကျွန်မကို ဘာမှရှင်းပြဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကို

ကြည့်ပြီး သူ့ခရိုင်ထဲ နှင့်သည်းသွားရသည်။ မာမီရှေ့မှာ ဗိုလ် ခေတ်သွေးသားရယ်၊ ကျွန်မကို အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ နော်။

“ကြည့်လိုက်ရင် ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ လူတွေကို ကလန်ကဆန်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်က . . .”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မီးငယ်။ ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အနောက်ဘက်မီးဖိုခန်းဆီမှ ဆူညံ ဆူညံ အသံ ဝလံကြောင့် အလှူအိမ်က ပြန်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ခြံထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ မီးငယ်ရဲကားကို မြင်လိုက်တော့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ မီးငယ်က ဘယ်တုန်းကမှ ဒီအချိန် ပြန်လာဖူးလို့လဲ။ တစ်နေ့တုန် တစ်နေ့ခန်း လျှောက်လည်ပတ်နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လေ။ ပြီးတော့ တိုက်ထဲမှာက ဟိုကောင်လေးက ရှိနေသေးတာမို့ မီးငယ်

အတွက် စိုးရိမ်သွားရသည်။

“ဟဲ့ . . . မီးငယ်”

မင်္ဂလာဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆီက ထွက်ကျလာတဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် ရက်စိတ်တွေရော၊ မာနကြောင့် ထွက်ကျလာတဲ့ နာကြည်းချက်တွေရော အားလုံးပေါင်းပြီး သူ့အသံ မထွက်တော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မီးငယ်ရယ်။ လာစမ်းပါဦး”

ဒေါသတကြီးဖြစ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူ မင်္ဂလာရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ပြီး မေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မာမီရယ်။ အပြင်ကနေပြန်လာတာ ခေါင်းတွေကိုတိုနေလို့ သံပရာရည်လေး သောက်ချင်လာတာနဲ့ သန္တာကို ဖျော်ခိုင်းမလို့ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာတာ။ သန္တာတို့ ဒေါ်လင်းတို့ကလည်း မရှိကြဘူး။ သူက ရေဘူးတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်နေတာတွေလို့ သံပရာရေ ဖျော်တတ်ရင် တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေးပါလို့ ပြောတာတို့ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်ပြီး လာကို အရေးမပျက်သလို

လုပ်နေတာလေ။ ဒီကလည်း ဘယ်ရမလဲ။ လာပဲဟာ။ သူက စောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ဆက်ဆံတာကို လက်ခံရမလား”

မာမီကို သူမ မဟုတ်ကဟုတ်တတွေ လုပ်ဇာတ် ဝင်းလိုက်သည်။

“ဪ... မီးငယ်ရယ် လာပါကွယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပြောရောမေ့။ ဒါက တခြားသူမဟုတ်ဘူးလေ။ ခေတ်မင်းသားရဲ့ညီပဲဟာ”

မာမီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မသတိရှိပဲတွေ သူမ တွေနေရသည်။

“ဘယ်သူညီပဲဖြစ်ဖြစ် လာကတော့ ခိုင်းမှာပဲ။ လာ ခိုင်းရင် ချက်ချင်းလုပ်မှ ကြိုက်တတ်တာ မာမီအသိပဲ ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မီးငယ်ရယ်”

ဒေါသတွေနဲ့ ဆူဝေနေတဲ့ သမီးငယ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။ မီးငယ်ကြောင့်

ခေတ်သွေးသား မျက်နှာကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့်။

“ခေတ်သွေးသား”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ခေါ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဗျာ . . . မာမီကြီး”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်။ မီးငယ်က နည်းနည်းဆိုလို့ပါ”

“ဟာ . . . မာမီကလည်း သူတို့ဘာလို့အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး ပြောနေရတာလဲ။ မကျေနပ်ရင် ထွက်သွား ပေါ့”

“ဟဲ့ . . . မီးငယ်”

သူမပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခွဲလိုက်သည်။ သူ့ကို အလိုမရှိသလို ပုံစံလေးနှင့် ပြောချလိုက်သည်။ မာမီ က လှမ်းတားဆီးပေမယ့် သူ့ကို အခုလိုပြောဆို ဆက်ဆံ နေတာကို မာမီ ဝမ်းသာနေမှာပါပဲ။ ဒါကို သူမသိတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း ရင်ထဲကမပါဘဲ ပါးစပ်ထဲတွေတာရှားတွေ လျှောက်ပြီး စွတ်ပြောနေလိုက်တာလေ။

သူမရဲ့စကားတွေကို အဟုတ်ထင်ပြီး သူမကို မုန်း
 နေတော့မှာပဲ။ မာမီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူမနောက်ကို
 အပြေးလိုက်လာတာပေါ့။ သွေးရယ် ကျွန်မတို့ ခွင့်လွှတ်ပါ
 နော်။ အခုလိုမျိုး ဆက်ဆံလိုက်ရတာ ရှင့်ဘဝ ကောင်းစို့
 အတွက်ပါ ရှင်ရယ်။ သူမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲကနေ
 တိတ်တိတ်လေး ပြောနေမိတော့သည်။

ဆန်း (၅)

သူ မနေ့ကဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အခုထက်ထိ မကျေ
 မနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့သက်က ဘာအမှားအယွင်းမှ
 မလုပ်ပါဘဲနှင့် မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး သက်သက်မဲ့
 ပြဿနာရှာတာ။ မာမီကြီးကတော့ သမီးဖြစ်သူကိုသာ တား
 ဆီးနေပေမယ့် အခုလိုအနိုင်ကျင့်ပြီး မောက်မောက်မာမာ
 ဆက်ဆံတာကို ကျေနပ်နေတဲ့ပုံပါပဲ။

အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုကြီးတို့ လင်မယား

ဒီကိစ္စသိပြီး စိတ်တွေရွတ်တွေေးသွားမှန်းလို့ သယ်သူမှ ပါစင်
 မဟာကြန့်ဆိုပြီး မာမိကြီးက ကြိုပြီး ပိတ်ထားသည်။ ဂွေ
 ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို သတိရနေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ အားကိုး
 ရာ ရင်ခွင့်စရာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ အလုပ်
 ပင်ပန်းတဲ့ကြီးကိုလည်း ဒီလောက်ပြဿနာလေးနဲ့ စိတ်
 မချမ်းသာဖြစ်အောင် သွားမပြောပြချင်။ တစ်ယောက်
 တည်း ကြိုတ်ပြီး ခံစားနေလိုက်သည်။

သူတို့က အင်အားကြီးပြီး အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်
 တင်းတဲ့သူတွေဆိုတော့ သူ့ရဲ့ယောက်ျားမာနနဲ့ စိတ်ဓာတ်
 တွေကို အောက်ဆုံးအထိ လျှော့ထားရဦးမှာပေါ့။ တစ်
 ယောက်တည်း ခြံကြီးရဲ့အနောက်မှာ ထိုင်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမြင်ကွင်းကို တစ်နေရာက ကြည့်နေ
 တဲ့ သူမကိုတော့ သူ သတိထားမိပုံမရ။ သူမ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်မိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဝေးနေတဲ့သူ့ကိုကြည့်
 ပြီး သူမ ရင်တွေ နာကျင်နေသည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲ သွေးရယ်”

ရှင့်ကို ဝေတွေလိုက်ကတည်းက ကျွန်မ နှလုံးသား
 တွေ ပွက်ပွက်ရွာသွားတဲ့အထိ ရှင့်ကို ချစ်မိသွားတယ်။

“ရှင် . . . ရှင်”

သူ့အနားကို လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေထဲ ခပ်
 တိုးတိုးကြောင့် သူ တွေးနေတာတွေ ရပ်ပြီး မော့ကြည့်
 လိုက်မိသည်။ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ “ခူးမလုံ
 တဲ့ ဘောင်းဘီအတိုငုဝါရောင်လေးကို ဆီးရောင်ကိုယ်ကျွပ်
 လက်ပြတ်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထားကာ ဆံပင်တောက်ကောက်
 ရွှေရောင်လေးတွေတို့ ခပ်ဖြင့်ဖြင့် စုချည်ထားပြီး နားကွင်း
 အကြီးကြီး ဝတ်ထားတဲ့ သူမက တစ်မျိုးလေး လင်းလက်
 လှပနေသည်။ သူ့နားကို သူမရောက်တော့ သူ ထိုင်နေရာ
 ကနေ ဆတ်ခနဲ ထမိသည်။

“ခေတ်သွေးသား”

. . .

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် သွေးရယ်။ ကျွန်မ
 ကြောင့် ရှင့်ရဲ့စိတ်တွေ ညစ်သွားရပြီ မဟုတ်လား။ စိတ်

မတောင်းလိုက်တာ သွေးရယ်”

သူမ အသံလေးတွေက အက်ရှုရှုလေးနဲ့ အဇ္ဈား ခတ်တုန်လင်နေသည်။ မနက်က ဒေါသသံမျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် တစ်စက်သားအပေါ် စာနာထောက်ထားမှု မရှိစွာ ရန်လိုမှန်းထားမှုတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာ၊ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ အားမာန်ပျိုးနဲ့ သူ့ကို အခဲမကျေ အရေခွံ စုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ တောင်မလေးက အခု တော့မည်း စကားသံလေးက လေပြည်လေညင်းကလေး လို နူးညံ့အေးမြလို့ နေပါလား။ ဓားပျံ့တဲ့ ရန်တွေနဲ့ အတူ လူ့ကို ဆွတ်ပျံ့သွားစေတဲ့ လေပြည်လေညင်းကလေးအဖြစ် အံ့ပြောင်းအလဲ မြန်လှသည်လား။

“သွေး”

“သွေး... ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ တောင်း ပန်ပါတယ်”

“ကျွန်... ကျွန်တော် တိုက်ထဲဝင်တော့မယ်”
ခေတ်ရေပြေးနေတဲ့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတဲ့

သူမပုံစံလေးက သူ့လို ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်တဲ့ သူ့ အတွက်ကတော့မျက်စိနောက်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြင်ဆင် မှုတွေက သူ့နဲ့လုံးဝမသက်ဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲနေလို့ရ သော်လည်း လူတွေလစ်ရင် သူ့နားကို ရောက်ရောက်လာ တတ်ပြီး သူမရဲ့တစ်ဖွတ်ထိုးလှုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးတွေ တတော့ သူ့နဲ့သက်ဆိုင်နေပါသည်။

သူ့ဘက်က မပါပေမယ့် သူမရဲ့ အခုလိုအကျင့် တလေးတွေက တခြားလူတွေသာ မြင်သွားရင် အထင်လွှဲ စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ ဒါကို ဘယ်လိုထားဆီရမလဲ။ ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲ။ ကိုကြီးကိုပဲ ပြောရမလား။ ဒါဆို ညီ တိရစ္ဆာန်ပတ်သက်ပြီး မမနာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခဖြစ် သွားနိုင်သည်။ မာမိကြီးဆီကို တိုင်ရင်လည်း သူ့သမီးဘက် တာ မှန်တယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ဒီတိုက်ကြီးနဲ့အဝေးဆုံးကို သွား နိုင်ဦးမည်။

သူမကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး သူ တစ် ယောက်တည်း အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တော့...

“ဒီနေ့ အိမ်ကို အထူးအညံ့သည်လာမှာနော်။ သေ
သေချာချာ ရှင်းလင်းထားကြ”

မနက်စောစောစီးစီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အသံက စာ
နေသည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လတ်ညှိုးထိုးကာ ခိုင်းနေသည်။
ပါးစပ်ကနေ အလုပ်သမားတွေကို ပေါက်ပေါက်ဖောက်သ
လို ပြောဆိုအော်ငေါက်လိုက်၊ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ပြလိုက်
နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံးက အလုပ်
သမားတွေက ပြေးလိုက်လွှားလိုက်နှင့် တစ်ဝက်ကလေးမှ
မနားရအောင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။

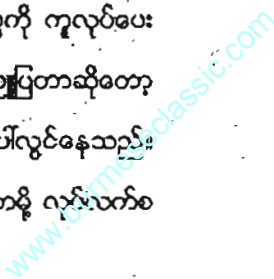
ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်တင့်
တယ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပြီး စိန်တွေကိုလည်း မျှော်စီ
ကျိန်းစပ်လောက်အောင် ဝတ်ထားသေးသည်။ ခြံထဲက
မာလီတွေတောင် အငြိမ်မနေရ။ ဒီလောက်ရှင်းလင်းနေတဲ့
ခြံကြီးကို ထပ်ပြီး ရှင်းလင်းခိုင်းနေ၏။ မီးဖိုချောင်မှာ
ဒေါ်လင်းက ဟင်းချက်စရာတွေ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်နေ
ရတာမို့ အလုပ်မအားသလို အိမ်ဖော်မလေး သန္တာက

လည်း တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေရတဲ့အတွက်
ယားလို့ပင် မကုတ်နိုင်။ သူတို့ကြားထဲ အဆစ်ပါနေသူက
သူပါပဲ။

ဧည့်ခန်းထဲက အလှပီးဆိုင်းကြီးတို့ ထိုင်ခဲ့အမြင့်
ကြီးနှင့်တက်ပြီး ဖုန်သုတ်နေရသည်။ မလုပ်လို့ကလည်း
ရမှ မရတာ။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့စကားသံကိုလည်း ကြည့်ဦး
လေ။

“ဧည့်ခန်းထဲက မီးဆိုင်းမှာလည်း ဖုန်တွေချည်းပဲ။
အိမ်မှာ သောက်ျားလေးတွေရှိပြီး ဘာလုပ်နေကြသလဲ
သေဘူးလို့ သူ့များတွေတော့ ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့ကြံတော့မှာပဲ။
သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲကွယ်”

သူ့ဘက်ကို မသိမသာလှည့်ပြီး ပြောလာတဲ့
စကားတွေလေး သူက ခြံထဲက မာလီတွေကို ကူလုပ်ပေး
နေတုန်း သူ့ရှေ့တည့်တည့်လာပြီး ညည်းညာပြတာဆိုတော့
ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် သဘောက အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။
သူ့ကို သွားလုပ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိတာမို့ လှုပ်လက်စ

ကို ရပ်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဘက်ကို လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားလုပ်လိုက်ပါ့မယ် မာမီကြီး”

အဲဒီအခါမှာတော့ အင်မတန်အိုက်တင်ကောင်း

တဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်က ပျာပျာသလဲ အမူအရာနှင့် . . .

“ဟယ် . . . အားနာစရာကွယ်၊ ခေတ်သွေးသား

လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖန်ပါစေ”

“ရပါတယ် မာမီကြီး၊ အားမနာပါနဲ့”

“အင်းဇလ . . . မင်းက ဒီလောက်ပြောနေရင်

လည်း အားမနာတော့ပါဘူးကွယ်၊ သားချဲ့လက်ရာလေးကို

မာမီ စိတ်ချယုံကြည်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီကြီး”

သူပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားဖို့အလုပ် . . .

“ဪ . . . ခေတ်သွေးသား”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ခေါ်သံကြားတာမို့ သူ နောက်ဘက်

ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ . . .

“မောင်ခေတ်မင်းသားတွေရင် . . .”

“ရပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ဘာသာလုပ်ချင်လို့ လုပ်ပေးတာလို့ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အားနေတာပဲလေ”

သူ တကယ့်စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းရယ် ပါ။ အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အလကားမနေတာတိပါ ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ သူ ဝိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးတာပါပဲ။

“အေးကွယ် . . . လိမ္မာလိုက်တာ၊ အဟင်း . . .

မာမီကြီးအတွက် တကယ့်အားကိုးစရာပါပဲ”

သူ မာမီကြီးရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ မီးဆိုင်းကြီးက လက်လက်ထနေ သည်။ အိမ်ကြီးရှင်ရဲ့အလိုကျ မသန့်ဘူးဆိုတော့ ထပ်ရှင်း ရပေမဲ့မေ့လေ။ သူက ဒီတိုက်ကြီးထဲ မှီခိုနေရသူ မဟုတ်ပါ လား။

မင်္ဂလာတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် အိပ်ရာက နိုးပြီး ပြီးချင်း ရေမိုးချိုးတာ မှန်တင်ခုံရှေ့ အလှပြင်မလို့ ထိုင်နေမိ သည်။ မှန်ထဲမှာပေါ်နေတဲ့ နုချောလန်းဆန်းနေတဲ့

မျက်နှာချောချောလေးကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

ဖြူနုနေတဲ့ အသားအရေနှင့်လိုက်ဖက်စွာ မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလှလှလေး နှစ်ခု တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ ညှို့ဖျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်က ပန်းနုရောင်အမြဲတမ်းသမ်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခု၊ ပြုံးလိုက်တိုင်း အနည်းငယ်ချိုင့်ဝင်သွားတတ်တဲ့ ပါးချိုင့်လေးတွေကြောင့် ငယ်ရွယ်သော အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ချောလွန်းနေသည်။

နေ့စဉ် ကိုယ်ကာယသင်တန်းသွားပြီး လေ့ကျင့်ထားသဖြင့် ကျစ်လျစ်သွယ်လျက် ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားက သူ့နေရာနှင့်သူ လှပနေသောကြောင့် မြင်ရသူ ယောက်ျားလေးအပေါင်း ပစ်ကျသွားလောက်စရာ သူမအသွင်လေးက ထူးခြားနေသည်။ ဒါကို ဘာကြောင့်များ ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက စိတ်ဝင်တစား မရှိရတာလဲ။ ချောမောလွန်းတဲ့ သူမမျက်နှာချောချောကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသ

လို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတတ်တဲ့ သူ့ပုံစံက အံ့သြစရာ။ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။

ပြီးတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာလွန်းတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ကောင်လေးချောချောလေးတွေကို ရင်ခုန်မှု ကင်းစွာ ခင်တွယ်ပြီး တွဲသွားတွဲလာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်သာ ပေါင်းတတ်သော သူမကစရာ ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစားဒီဇိုင်းများသာ ဝတ်တတ်တဲ့ ဘာငွေ၊ ဘာဂုဏ်၊ ဘာအသိုင်းအဝိုင်းမှ မပါတဲ့ သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုမှ မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်လှိုက်မောကာ မက်မက်မောမော ချစ်မိသွားရတာလဲ။

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်အထိ သူ့ရဲ့မျက်နှာချောချောလေးကို မြင်တွေ့ရစို့ အသည်းအသန်မျှော်လင့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကိုမှ လက်မလွှတ်ချင်လောက်အောင် ဖတ်တွယ်ချင်နေရသလိုဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ပါ။ ဒါပျားစာလား၊ ကံကြမ္မာကြောင့်လား။ ဘာရယ်လို့ ဝေခွဲလို့မရနိုင်ခင်မှာပဲ သူက သူမနဲ့လုံးသား

လေးချဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာလေးကို တိုးဝင်နိတွယ်လို့ သွား
ပြီလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့ကို သူမ အချစ်ကြီးချစ်နေ
မိပြီး မာမီကလည်း တစ်မျိုး။

မာမီသာသိရင် ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်
တက်မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ရင်ထဲက စူးနှင့်နေအောင်
ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ ခြေသိမ့်သက်သာရာလေးကို သူမ
ဖြည့်ပေးမိတာ သူမကို သူ နားလည်ပေးပါလို့ တောင်းပန်
ရတော့မှာပဲ။ အင်း ဒီအချိန်ဆို သူ အောက်ထပ်မှာရှိနေဦး
မှာပဲ။ သူမ အလှပြင်ပြီးတာနှင့် လှေကားထစ်တွေကို နင်း
ဖြတ်ပြီး အောက်ထပ်သို့အရောက် မထင်မှတ်စွာ မျက်ဝန်း
အကြည့်လေးများက ဧည့်ခန်းဘက်ဆီ ရောက်သွားတော့။
ဟယ် . . .

ဧည့်ခန်းထဲက မီးဆိုင်းကြီးကို ခုံလှေကားကြီးနဲ့
တက်ပြီး ဖုန်သုတ်နေတဲ့ သူကက ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလုပ်
တာဝန်ကိုသာ အာရုံနှစ်ထားတတ်တဲ့ အကျင့်အတိုင်း
ဘယ်ကိုမှ စိတ်ပျံ့လွင့်မှု ရှိမနေချေ။ သူမ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

စိတ်တွေ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက
သူ့ဆီကို ရျက်ချင်းဆိုသလို ရောက်သွားရ၏။

“ဆင်းစမ်း . . . သွေး”

သူမက ပြောတော့ သူ ဆင်းလာသည်။ သူ သူမ
ရှေ့ကိုရောက်တော့ . . .

“ရှင့်ကို ဒါလုပ်ဖို့ ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ဈာ”

“ဒါ ရှင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်လား”

သူမရဲ့မေးခွန်းထဲမှာ ဒေါသသံတွေ ဖွက်နေပြန်ပြီ။
ကျွတ် . . . ဒုက္ခပဲ။ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ တောင်မလေး လာရွတ်
ပြန်ပြီ။ သူ့ကိုယ်ဟာကို အေးအေးမနေရပါလား။ မာမီကြီး
က ခိုင်းထားတာ သူ မလုပ်လို့ ရမလား။ ဒီနေ့ ဧည့်သည်
တွေလာလည်မှာတဲ့။ ဘယ်လောက်ထိ အရေးကြီးသလဲ
တော့ မသိဘူး။ မာမီကြီး ပျာယာကို ခတ်နေတာပဲ။ သူ
လည်း ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာနေတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲလေ။ ပိုင်း
လုပ်ကိုင်ပေးရမယ့် တာဝန် ရှိတာပေါ့။ ဒါကို မခိုင်းရှောင်

ပြီးနေလို့ ရမလား။ သူမလို သူငွေသမီးကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အခန့်သားနေလည်း ဘယ်သူကမှ အပြစ်မပြောရဲ။ သူ့ဘဝက သူများကြည့်ဖြူအောင် လုပ်ပေးမှ စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမယ့်ဘဝ။ အဲဒါကြောင့် သင့်တင့်အောင် လိုက်လျောညီထွေစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရသည်။

“သွေး . . . ရှင့်ကိုမေးနေတယ်လေ။ ဒါ ဘယ်သူ လုပ်ခိုင်းတာလဲလို့”

“ကျွန်တော့်ဘာသာလုပ် . . .”

“ဘာ”

သူမလေးရဲ့ အသံက ဆောင့်အောင့်ပြီးထွက်လာသည်။

“ရှင်ကလည်းကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တော်တော် လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတာပဲ”

“ဗျာ”

“ဒါ ရှင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး”

ဒီတစ္ဆေမှာ ရှင်လုပ်ရမယ့် အလုပ်က ကျွန်မကို

ပြန်ချစ်ဖို့ပဲဆိုတဲ့စကားကိုတော့ သူမ ရင်ထဲက တီးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ထားလိုက်တော့။ ရှင် ဆက်လုပ်စရာမလိုဘူး”

“မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီနေ့ ဧည့်သည်လာလည်မှာတဲ့။

အဲဒါကြောင့် ဝိုင်းလုပ်ပေးနေတာပါ။ ကျွန်တော် ဆက်လုပ် လိုက်ပါဦးမယ် မမလေး”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီနာမည်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာမှာထား

လဲ။ ရှင် တော်တော်မှတ်ဉာဏ်နည်းတာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မ ခေါ်ခိုင်းတဲ့ နာမည်ကိုပဲခေါ်ပါ”

ပြောပြီး သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

က သူ့သမီးအတွက် ကမ်းလှမ်းချင်နေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း သူ မြင်ဖူးထားပြီး သား။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာတုန်းကလေ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ မင်္ဂလာကို သူ သဘောကျသွားတာ။

ဒါကို မင်္ဂလာကတော့ သိမှာမဟုတ်။ သူ့မာမိ ဒေါ်သခင်နဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆို တော့ သူတို့ဆီကို ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်က အလှူလာရင်းကနေ သားသမီးတွေအကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြခြင်း ဖြစ် သည်။ မင်္ဂလာတို့အိမ် သွားလည်ရမှာမို့ မနက်အစောကြီး ကတည်းက ပြင်ဆင်ကာ စတိုင်(လ်)ထုတ်နေခဲ့တာ။

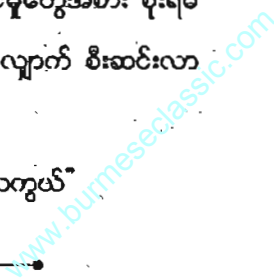
အခုတော့ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ သူ့မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။ မနာလိုစိတ်တွေက ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်သွားရ၏။ ဖျော်ရွှင်မှုတွေအစား စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှုတွေက သွေးကြောတစ်လျှောက် စီးဆင်းလာ သည်။

“သား . . . ဝေယံ ပြောလေကွယ်”

အား (၆)

“အန်တီခင်”

ခေါ်လိုက်တာက ဝေယံ။ အသံက ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်။ မျက်နှာက ပျက်လို့။ ဝေယံတို့သားအမိကို ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်က အိမ်ကို လာလည်ပါ။ သမီးဖြစ်သူနဲ့လည်း ပိတ်ဆက်ပေးချင်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဇိတ်ကြားထားတာလေ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့သားအမိလာခဲ့တာပါ။ ဝေယံ့တစ်စွန်း တစ်ကြားထားတာတ သူ့ကို သဘောကျလို့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်

“အန်တီတို့အိမ်က အလုပ်သမားကလည်း သားနား လှချည်လား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝေယံစကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသလို တိုင်ပင်မထားဘဲ ဈေးခြင်းတောင် ကူသယ်လာသော ခေတ်သွေးသားမိကို ဒိုင်းခနဲ စုပုံပြီးကျလာသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်ကလည်း အလုပ်သမားဆိုတာ အလုပ်သမားအတိုင်းထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဝတ်စားတာ သိပ်ပြီးလွန်လွန်းတယ်။ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော်ပေါ့။ အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ် ဒင်းတို့က ကျေးဇူးသိတတ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းပေါ်တတ်လိမ့်မယ်”

မာနိုသုဇယ်ရှင်း ဒေါ်အောင်ကပါ သူ့ကို သတိထားပြီး သားရဲလေသံအတိုင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေစဉ် သူမကတော့ သူ့ဘက်ကနေ မခံမရပ်နိုင်စွာ ဒေါသတွေ ဝှန်စနဲ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။ ဆွဲခြင်းကြီးဆွဲရက်သားနဲ့ မျက်နှာ

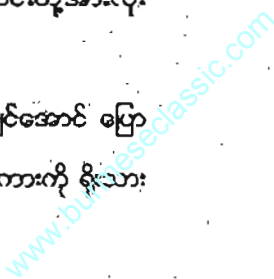
နီရဲစွာ ရပ်နေသော သူတတော့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် နှင့်။ သူမ သိပ်ချစ်ရတဲ့သူ့ကို လူစုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲနေကြတာလေ။

ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ မာမိက ဘာကြောင့်ဖြေရှင်းမပြုရတာလဲ။ ဒီကောင်လေးတာ သမက် ခေတ်မင်းသားရဲ့ ညီဆိုတာကို ဘာကြောင့် မပြောပြရတာလဲ။ မရှင်းပြတဲ့အပြင် ပြုံးပြီးကြည့်နေတဲ့ မာမိက . . .

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

ဒါက အန်တီဆင်ပေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်သွေးသား ရွာကလာကတည်းက ပါလာတာပါ။ ကံပါကွာ . . . ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ နေ့လယ်စာစားကြတာပေါ့။ ဒီနေ့ စပယ်ရှယ် ကိုယ်တိုင်ဝင်ဦးစီးပြီးတော့ကို ချက်ထားတာ နော်။ ခေတ်သွေးသား သွားတော့။ ဒေါ်လင်းတို့အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထားခိုင်းလိုက်တော့”

အိမ်အလုပ်သမားလို့ မထင်ထင်ချင်အောင် ပြောလိုက်တဲ့ အနှောင့်အသွားမလွတ်တဲ့ အမှာစကားကို ရိုးသား

တဲ့ သူကတော့ ဘာမှ မသိသော်လည်း သူမကတော့ မာမီ စကားကို ဘယ်လိုမှ သဘောမတွေ့။ ဒီကောင်လေးကလည်း အလုပ်မဟုတ်တာ လုပ်တာကိုး။ ဈေးခြင်းတောင်း သယ်တဲ့အလုပ်က မာလီတွေလုပ်တဲ့အလုပ်ကို သူ့အလုပ်ကြနေတာပဲ။

အဝတ်အစားသစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့ သိပ်ပြီး ချောမောနေတဲ့ သူ့ကို ဝေယံ အမြင်ကတ်ပြီး ပြောတော့တာပေါ့။ သူက ဝေယံနဲ့တခြားဆီပဲလေ။ သိန်းကျော်တန်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကြောင့်သာ ဝေယံက ကြည့်လို့ကောင်းနေတာ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကြောင့် ဂုဏ်တင့်နေတာ။ တကယ်တော့ ဘယ်အကူပစ္စည်းမှ မရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ချောမောမှုကိုတော့ မမီ။ ဒါကို သိလို့ မနာလိုမှုတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲပြီး ဝေဖန်လိုက်တာလေ။

“အန်တီခင်”

“ပြောလေ သား”

“သူ့ကို အလုပ်မခန့်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင် . . . ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဝေယံရဲ့”

ဝေယံ၏ ဆိုင်းမဆင့်ဝုံမဆင့် တောင်းဆိုလိုက်သံကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ စကားစိုင်းလေးက ပြန်လည် အသက်ဝင်သွားရသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းကြီး ဆွဲပြီး ထွက်သွားတဲ့ ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ သူ့နဲ့မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်အလုပ်သမားလေးအပေါ် သူ အလိုလိုမုန်းတီး စက်ဆုပ်နေမိသည်။ စိတ်မချဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်နဲ့ သူ တိတ်တခိုးစိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုမှ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူရှိနေတာ သဘောမကျနိုင်ပါဘူး။ သူဌေးသမီးဆိုပြီး အပိုင်ချိုင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး။

“ခေတ်သွေးသားဆိုတဲ့ကောင်ကိုလေ”

“ဟာ”

မာမီအံ့ဩသွားသလို ဆူမပင် အသက်ရှူမှားလွင်းမတတ် ဖုန်လှုပ်သွားရသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးလက်ကြောတင်းမယ့်ပုံ”

လည်း မရှိဘူး”

“ဝေယံ”

ဒီထပ်ခါတော့ သူမ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူများ အိမ်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ ဝေယံ နားမလည်ဘူးလား။ ဝေယံကို ကြည့်ရတာ မပြော မချင်း ရပ်မည့်ပုံမရ။ ခေတ်သွေးသားအပေါ် အခဲမကျော့ပုံ က အထင်းသားတွေနေရအံ့။

“ဘာလဲ . . . မင်္ဂလာ”

“ခေတ်သွေးသားက . . .”

“မီးငယ်”

မာမီအသံကြောင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အခုမှ သတိထားမိသွားရသည်။ မာမီ စိတ်မချဆုံးက သူမ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားမှာကိုပဲ။ ဒါကြောင့် အခုလို အကြီးအကျယ်နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံနေတာ ပေါ့။

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . စောစောက ခေတ်

သွေးသားက အိမ်ဇော်မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အန်တီခင့်သမတ် ခေတ်မင်းသားရဲ့ညီလေး။ သမီးကြီးရဲ့ မတ်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါ သူ့အဖေ ဆုံးသွားလို့ ပညာလေးဆက်သင်ပေးပါရစေဆိုပြီး သမတ်က တောင်းဆိုလို့ ခေါ်ထားရတာ”

“ဟင် . . . ဒါများ ပိုက်ဆံထောက်ပြီး အဆောင် တစ်ခုခုမှာ ထားပေးလိုက်ပေါ့၊ အန်တီခင်ရဲ့”

မာမီ ဒီလောက် ဖြေရှင်းနေတာတောင် ဝေယံက အလျှော့မပေးစသေးဘဲ ဆက်ပြောနေသေးသည်။ သူမ ကြာတော့ အမြင်ကတ်လာသည်။ အဲဒီဝေယံဆိုတဲ့ကောင် ကို ပါးရိုက်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာမိသည်။

“ဟုတ်ပဲ၊ ခင်ရယ်။ ဒီလိုဟာမျိုးကို အိမ်ပေါ်ခေါ် မတင်သင့်ဘူး။ ခြေနစ်ချောင်း မကယ်ကောင်းဆိုတဲ့ စကား လည်း ရှိတယ်လေ။ စေတနာလို ထပ်ပြီးဖြစ်နေဦးမယ်။ စာပိုက်မှာက သမီးပျိုချောချောလေး ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား။ အပြင်မှာ အလေ့နေတောနေပြီး ခင်တို့အိမ်ရောက်မှ အပိုက်အောင်နေပြနေတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်။ လောင်လေး

ရှပ်က သနားတမားနဲ့။ မျက်နှာကလည်း ယောက်ျားတန်မဲ့
ချောလိုက်တာ။ ပိုင်းလုံးခြစ်မယ့်ရှပ်။ စဉ်းစားဦးနှော်။
သေသေချာချာ စဉ်းစား။

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ သားအမိနှစ်
ယောက်စလုံး ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို မနေကြဘဲ သူ
တစ်ပါးအတွင်းရေးကို ပါချင်နေကြသည်။ ကြာတော့ သူမ
ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ယောက်ျားတန်မဲ့
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အတင်းတုတ်နေကြတဲ့ ဝေယံရဲ့စကားပိုင်းက
နေ အကြောင်းရှာပြီး ထွက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

“ဟာ”

အအေးခွက်ကို သောက်သလိုလိုနှင့် သူမ ကိုယ်
ပေါ်ကို လောင်းချလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . မှောက်ကုန်ပြီ”

“မီးငယ်ကလည်းကွယ်။ ဒါလေး သောက်တာ
တောင်။ သွား . . . သန့်ရှင်းရေးသွားလုပ်”

အင်္ကျီအဖြူလှလှလေးပေါ် ဖိတ်ကျသွားတဲ့
အအေးခွက်ကြီးကို လက်ကလေးနဲ့ တခါခါလှုပ်နေတဲ့
သူမဆီ မျက်စောင်းထိုးကာ မာမီက အပြစ်တင်လေသည်။

“ဟို . . . အရှိုန်လွန်သွားလို့ပါ မာမီရယ်။ ခဏ
နော် ကျွန်မ အင်္ကျီတွေသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

မာမီတိုလည်း ခြေရှင်းရင်း အားလုံးတိုလည်း
ဆက်ကာ ခွင့်ထောင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်စွာ
နေရာကနေ လစ်ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့
တော့သည်။

အခန်း (၇)

ဒီနေ့ သူ သင်တန်းတက်ရမှာပါ။ ကျောင်းကိုတော့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲ ယူလိုက်၏။ ကိုကြီးက လိုက်ပို့ပေး မယ်လို့ မနေ့ ညကတည်းက မမစေတနာ လာပြီးပြောပြီး သားမို့ အမြန်လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေ ဝိုင်းတူလုပ်ပြီး အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

မမစေတနာကတော့ မာမိကြီး ဘုရားရှိခိုးနေတဲ့ အချိန်တွင် သူ့ဆီလာပြီး ခိုးဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေ

လာပေးသွားသည်။ သူ အတင်းငြင်းပေမယ့် ပိုက်ဆံတစ် ထပ်လည်း အတင်းပေးသွားသေးသည်။ အားမငယ်ဖို့၊ စာ ကို ကြိုးစားဖို့ မှာသွားသေးသည်။

တွေးရင်း မင်္ဂလာကို သတိသွားရမိသည်။ သူ့ကို အမြဲလိုက်ပြီး ရောဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကောင်မလေး။ ပြီးတော့ ဝတ်ပုံစားပုံတလည်း တစ်စက်ကလေးမှ အမျိုးမကျ။ မျက်စိ ကို နောက်ပြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ ရုပ်ကလေးက မှန် နေအောင် ချောသလောက် အဝတ်အစားကြောင့် မျက်စိ နောက်စရာလေးဖြစ်နေတဲ့သူမကို သူ အမြင်ကတ်လွန်းလို့။

“သွေးရေ . . . ညီလေး ပြီးရင်သွားရအောင်ကွာ”
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

အပြင်ကနေ ကိုကြီးခေါ်သံကြောင့် သူ အတွေးစ တွေကို ဖြတ်ပြီး ကျောပိုးလွယ်အိတ်ကလေးကို ကောက် လွယ်လိုက်ကာ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုကြီးနဲ့အတူ မင်္ဂလာရော ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ပါ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရသည်။ TShirt ဝိုင်းပြာရောင်လေးကို ဂျင်းဖန်ဟစ်ထည်

နှင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ သူ့အသွင်က အရင်ကလို ပေစုတ် စုတ်မဟုတ်ဘဲ သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ သူဝတ်စား ထားတာကို ကြည့်ပြီး ကိုကြီးမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ပီတိရိပ် ကလေး ဖျတ်ခနဲ ပြေးသွားသလို ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်မျက်နှာက တော့ မနာလိုဝန်တိုမှတွေ့နေအတူ မှဲခနဲ ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ပြန်ပြန်လား ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားရအောင်”

“ဟာမိ . . . ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး . . . အေး . . . မင်ညီကို သေချာကျရှင်

ပိုဦးနော်။ တော်ကြာ ကျရှင်နဲ့ ရှုတင်မှားလာတယ်လို့ ထင် နေကြဦးမယ် ဟင်း . . . ဟင်း”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် လိုက်တာမို့ သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွားရသည်။ ဒါကို ကိုကြီးကလည်း နားလည်တာမို့ ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများနှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်လေသည်။ ကိုကြီး စိတ်

မကောင်းဖြစ်သွားမှာကို သူမလိုလားတာကြောင့် မျက်နှာ ကို ပြင်ကာ ချက်ချင်းပဲ ပြုံးပြလိုက်တော့သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ပြန်ပြုံးသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုမြင်တော့မှ ကိုကြီး စိတ်ချသွားပုံနှင့် ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြသည်။

ကိုကြီးဖောင်းတဲ့ကားလေးနဲ့ သူ့သင်တန်းကို သွား ရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း စာကြိုးစားဖို့အကြောင်း နှင့် အားငယ်စိတ်တွေ မထားဘဲ အားလုံးကို နားလည် အလျှော့ပေးဆက်ဆံပေါင်းသင်းဖို့ မှာခဲ့သည်။

သူ့စိတ်တွေကတော့ အဝေးကို ဖျော့လွင့်နေ သည်။ လူကသာ ကိုကြီးရဲ့အနားမှာရှိနေတာ စိတ်ကတော့ ဟိုကောင်မလေးဆီ ရောက်နေသည်။

ကြည့်လေး သူ ထွက်လာရက်နဲ့ သူ့ဘက်ကို တစ်စက်ကလေးမှ စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ သတင်းစာဖတ်နေ သည်။ ဘယ်သတင်းကများ ဒီလောက်ထိစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသလဲ မသိဘူး။ သူ့မှတစ်ဆင့် တကယ်ကို မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး လှည့်တောင် မကြည့်ချေ။

“ညီလေး . . . ညီလေး”

“ဟင် . . . ဗျာ . . . ဘာလဲ ကိုကြီး”

“အမလေးဗျာ . . . ဒီကတော့ ဆုံးမစကားတွေ ပြောနေလိုက်ရတာ အမြဲတောင်ထွက်မတတ်ပဲ။ သူက တော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ မျောနေတယ်”

“ဟာဗျာ . . . ကိုကြီးကလည်း”

ကိုကြီးစကားကြောင့် သူ့စိတ်တွေ မလုံမလဲ ဖြစ် သွားရသလည်း။ ကပျာကသာ ငြင်းလိုက်ပေမယ့် ကိုကြီး မျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှုတွေ မတွေ့ရဘဲ မျက်မှောင်လေး တွန့် ကျုံ့ထားသည်။

“ကောင်လေးနော် . . . ဘာတွေတွေးလွန်နေတာ လဲ။ အခုလိုတွေဝေဝေးဝိုင်နေတာမျိုး မကြိုက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရား။ ညီက အခုလို ကိုကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပညာသင်ခွင့်ရနေပြီ ဆိုတာ မေမေ့ကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွား တာပါ”

သူ တကယ်ပဲ မေမေ့ကို သတိရသွားမိတာပါ။ ဒီတော့မှ ကိုကြီး ကျေနပ်သွားပုံနှင့် . . .

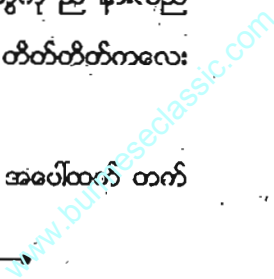
“မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ညီလေးက စာကြီးစားနော်။ စာထဲမှာပဲ အာရုံနှစ်ထား။ ဒါကိုကြီးပေးနိုင် တဲ့ အချိန်မို့ ညီလေးဘဝ တိုးတက်ပြီး လူ့ဘဝမှာ ခြေစုံ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့အထိ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ရသအောင်ယူထားနော်။ ဒါမှ မေမေက ညီလေးကို စိတ်ချ လက်ချနဲ့ တမလွန်ဘဝမှာ နေနိုင်မှာ”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ကိုကြီး စိတ်ချပါ”

“ညီလေး . . . ကိုကြီးကို နားလည်ပေးပါနော်။ ကိုကြီးက ညီလေး ကောင်းစားတာကို မြင်ချင်လို့ ဆုံးမ နေတာပါကွာ”

ကိုကြီးရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို ညီ နားလည် ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ သူ့စိတ်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ကလေး ပြောနေမိတော့သည်။

မင်္ဂလာတစ်ယောက်ကတော့ အပေါ်ထက် တက်

လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောက်
ယက်ခတ်နေသည်။ သူ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့
အသိကြောင့် နေရတာ ပျင်းရိလာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ
ဆီလည်း မသွားချင်တော့။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ယောက်ျား
လေး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူမရဲ့ ဆက်ဆံမှုအပေါ် သူ
တစ်မျိုးအထင်လွဲသွားမှာ ကြောက်မိသည်။

အခန်းထဲဝင်ပြီး သီချင်းအကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး နား
ထောင်နေလိုက်သည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ ကျောင်း
သွားတဲ့ပုံစံလေးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့ရဲ့ပုံစံကို
ကြည့်ပြီး အဖကတည်းက မျက်မှန်းကျိုးချင်နေတဲ့ မာမီက
ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုက်ခြင်းအပေါ် သူမ အားနာသွားရသည်။ ဖျတ်
ခနဲ သတင်းစာဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေရာမှ သူ့ကို ရိုး
ကြည့်လိုက်မိသည်။

မာမီကတော့ လုံးဝမကျေနပ်သော်လည်း သမက်
ဖြစ်သူအပေါ်လည်း လုံးဝမလွန်ဆန်ခဲ့သေးချေ။ ကိုမင်းက
မာမီ အားကိုးရတဲ့ သမက်လေ။ အစွမ်းအစရှိတဲ့ ကိုမင်းရဲ့

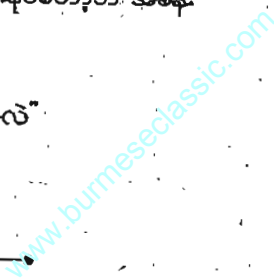
လက်ထက်မှာမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ပိုပြီးတိုးတက်
လာတာ။ အင်မတန်ဂုဏ်မက်တဲ့ မာမီ၊ ငွေမက်တဲ့မာမီရဲ့
စိတ်တွေကို ဘယ်လိုတရားချပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရမလဲ
မသိတော့ပါ။

သူ့ကို သူမ အချစ်ကြီးချစ်မိသွားပြီဆိုတာကိုသာ
မာမီ သိရင် မိုးမီးလောင်သွားမှာ။ သူလည်း အခုလို အေး
အေးချမ်းချမ်း ပညာသင်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်တော့။ အဲဒါ
တွေကို သိလို့ သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားတာပါ။
ဒါပေမဲ့ ကျောက်တောင်ကျောက်ခဲတောင် သဘာဝတရား
ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှု ခံရပါများရင် ရွေ့လျားသေးတာပဲ။ သူမရဲ့
နူးညံ့တဲ့နလုံးလေးက အချစ်ရဲ့ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်တွေကို ဘယ်
လိုလုပ် တောင့်ခံနိုင်မှာလဲနော်။

နေ့သက်ဆုံးတော့ မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ အခန်း
ထဲက ထွက်လာခဲ့တော့ . . .

“သမီးငယ် . . . ဒါက ဘယ်လဲ”

“အပြင်ခဏသွားမလို့ မာမီ”

“ဘယ်အပြင်လဲ”

“မစပ်စုကြေးလေး မာမီ”

သူမပြောလည်းပြော အောက်ထပ်ကို အပြေးကလေး ဆင်းခဲ့တာမို့ မာမီ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။ သူမ ကားသော့လေးကို ဆော့ကစားကာ ရပ်ထားသောကားလေးဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားရင်း ကားပေါ်တက်မည်အပြု . . .

“မီးငယ်”

“ရှင်”

“သင်တန်းဆီလိုက်သွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“ဟာ . . . မာမီကလည်း”

သူမ ပြောလည်းပြော စိတ်ထဲကလည်း စိတ်ချမာမီရေ၊ အဲဒီကိုပဲသွားမှာမို့လို့လေ။ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့နဲ့တွေ့ရတော့မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လိုက်ရတာလည်း မပြောပါနဲ့

တော့။ ကိုမင်း လာကြိုမှာဆိုတာ သိပေမယ့် စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမကားလေးက သူတက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကားပြောသင်တန်းကျောင်းလေးရှိရာ လမ်းလေးထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့မိသည်။ သင်တန်းနှင့် နီးလာလေလေ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာလေလေပါပဲ။

သွေးရယ် ကျွန်တော့ အဲဒီလောက်ထိ ရှင့်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ပျာယာခတ်သွားတတ်တာ၊ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အသိစိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တားဆီးနေနေ မသိစိတ်တွေက တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်အောင် တွန်းအားပို့ပေးနေသည်။ အဲဒါကို မထိန်းချုပ်ချင်တဲ့ သူမကိုတော့ နားလည်ပေးပါ။

သူမ ကားလေးကိုလည်း သတိထားပြီး မောင်းနေရတဲ့အပြင် မျက်လုံးတွေကိုလည်း အငြိမ်မထားနိုင်စွာ တိုမင်းရဲကားကိုလည်း ရှာကြည့်နေရသေးသည်။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီမှာလာဆုံလို့ တစ်မျိုးအတွေးဝင်သွားရင် အခက်၊ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာတဲ့ငြင်ကွင်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုကြောင့် သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ပျာခနဲဖြစ်သွားကာ
အသိအာရုံတွေ ဝေဝါးသွားရသည်။ သူမရှေ့မှာတော့ . . .

အခန်း (၈)

“တောက်!”

သူမ တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်
လိုက်သည်။ ဒီနေ့မှ သင်တန်းစတင်တယ် ခင်းက အတွဲ
နှင့် ဟုတ်နေသည်။ သူ အပျံ့စားဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မ
တစ်ကောင်နှင့် ရပ်ပြီး စကားပြောနေသည်။ သတိလက်
လွတ် ဝေးကြည့်နေမိရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ နောက်မှ
စားဟွန်းသံလေးကြောင့် လန့်သွားရသည်။ ဒေါသထွက်

ထောင်းထောင်းထလာသည်။ အသိစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်
တဲ့ စွမ်းအားတွေ မဲ့သွားရသည်။ သူမကတော့ မိန်းကလေး
တန်မဲ့ အရက်အကြောက်မရှိ လိုက်လာရသည်။ သူ့ရဲ့
အညှာအတာ ကင်းမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သူမ နှလုံးသားနုနု
လေး တစ်စစီ အက်ကွဲနေရပြီ။

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားပြီလားဆိုတဲ့ အသိကြောင့်
ရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ သိပ်ပြီးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
သူ့နှုတ် သူ့ကောင်မရှေ့တွင် ကားကို တျီခနဲထိုးရပ်လိုက်
သည်။

“ခေတ်သွေးသား”

“ဟင်”

“ကိုမင်း မအားဘူးဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လို့ လာကြတာ”
ဘေးက သူ့ကောင်မဆီ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့

ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူမကိုပြင်တာနဲ့ အကြီးအကျယ်
မျက်နှာပျက်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမ ကြေကွဲသွားရသည်။

တက်လေ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူကတော့ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေ
တဲ့ သူမတို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ သူမ ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲ။ အိမ်မှာတုန်းကတော့ လူကို မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး တစ်စက်ကလေးမှ လှမ်းကြည့်ဖော်မရတဲ့
ကောင်မလေး။ အခုလည်း ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်လာပြန်
ပြီလဲ မသိပါဘူး။ မျက်နှာကလည်း သူနဲ့မှန်လို့။

ကိုကြီးကလည်း အပြန် သူ့လာကြိုမယ်လို့ မှာ
ထားပြီး ဘာကြောင့်များ ဒီကောင်မလေးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
ကြိုခိုင်းနေရသလဲ မသိဘူး။ နည်းနည်းနောက်ကျမှ လာ
ကြိုလည်း ရတာပဲ။ သူက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ စောင့်
နေလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်မောင်းတဲ့တားကိုတော့ အခန့်သား ထိုင်မစီးချင်ပါ
ဘူး။

ဒီမှာ သူတို့နေခဲ့တဲ့ ငြိုလေးက အသိ အိအိဖြိုး
တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ဒီကောင်မလေးကို အရေး
တကြီး လာကြိုခိုင်းနေသေးသည်။ ကိုကြီးက သူ့ကို အိအိ

ဖြိုးဆီမှာ အပ်ခဲ့တာလေ။ အိအိဖြိုးက ရန်ကုန်မှာနေတာ ကြာသူမို့ အိမ်ရှင်လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်နေတဲ့ အိအိဖြိုးက အချိန်သိပ်မအားဘူးဆိုပေမယ့် နာရီဝက် လောက်တော့ စောင့်ပေးနိုင်သည်တဲ့။ နောက်နေ့ဆို လိုင်း ကားစီးတဲ့နေရာတွေပါ ပြပေးမယ်ဆိုပြီး စကားပြောနေတာ ပါ။ အခုတော့ မေးရတာပင် မဆုံးသေး သူမကားလေးက လာကြိုနေပြီ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကားပေါ်တက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဖြိုး ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ခေတ်သွေးရယ်။ မနက်ဖြန်

စောစောလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

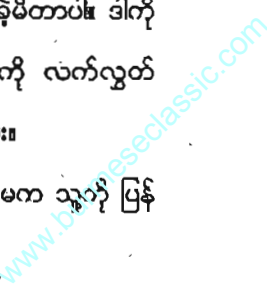
သူမ အံ့ကိုခပ်တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။

သူမကို ရှေ့တည့်တည့်ထားပြီး ချိန်းဆိုကာ တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက် မခွဲနိုင်မခွဲရက်သလို နှုတ်ဆက်နေတဲ့ သူ့ကို သူမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ရည်ရည်မထားချင်တော့။ ဖြစ်နိုင်ရင် လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲပြီး ကားပေါ် တွန်းတင်လိုက်ချင် သည်။ သူ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်တာနှင့် သူမ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အခုလိုမြင်တွေ့ရလိမ့်မည်လို့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ထင် မထားမိပါ။

သူ့တွင် သူမထက် ရင်ဦးထားသူ ရှိနေပြီဆိုတဲ့ အသိက ဘယ်လိုမှ သွေးအေးအေးနဲ့နေလို့မရအောင် အသိ အာရုံတွေထဲမှ ထိုးဖောက်မေ့နှောက်က သူမစိတ် တွေ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါက် အောင် အားပေးနေခဲ့သည်။ သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ နှလုံးသား တွေ ကွဲအက်မတတ် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒါကို သူက ဘာလို့ရက်စက်ချင်ရတာလဲ။ သူ့ကို လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ မသိဘူးလား။

ထိုနေ့က သူမ ကားလေးနှင့် သူမက သူ့ကို ပြန်

ပို့ပေးပါသည်။ လမ်းထိပ်မရောက်တရောက်တွင် ချပေးပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်စေသည်။ ဒါမှ သူမနဲ့အတူတူလာတာကို အိမ်က မရိပ်မိမှာလေ။ သူ ဆင်းပြီးတာနဲ့ သူမကားလေး ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ လိုင်းကားတွေလျှောက်စီးပြီး မျက်စိလည်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်မည်။

သူမကိုတော့ အရင်ရောက်အောင် သွားနိုင်လောက်ပြီး သူ့ကတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူမ ပြန်ရောက်တာနဲ့ အချိန်နည်းနည်းကွာအောင်ပါ။ ဒီအချိန်ဆို ကိုကြီးတို့တော့ စိတ်ပူနေလောက်ပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့။ သူမက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကားကို လျှောက်မောင်းနေသည်။ သူ ပြောသမျှကိုလည်း တစ်ခုမှပြန်မပြောတာမို့ သူလည်း အလိုက်သင့်နေလိုက်ရသည်။ အခုတောင် အိမ်ပြန်ဖို့ ဘယ်လောက်ဆီချော့မော့ပြောရတယ်မှတ်လဲ။ သူမသာ သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ အလျှော့မပေးရင် တကယ်

ပြဿနာပါ။

သူ မြဲဝကို ရောက်တော့ သူမ ကားလေး ပြန်ရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟာ . . . ခေတ်သွေးသား . . . ကလေး . . . အခုမှ ပြန်လာတယ်။ သွား . . . သွား . . . မင်းအိမ်ကိုကြီး စိတ်ပူလို့လိုက်ရှာနေတာ။ မတွေ့လို့ တစ်အိမ်လုံး ယောက်ယက်ခတ်နေကြပြီ”

“ဗျာ”

“မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ကလေး”

“ဟို . . . ဟို”

“သင်တန်းကိုသွားကြိုတာ မတွေ့တော့ အားလုံး ဖျာယာခတ်ကုန်တာပေါ့။ ရဲစခန်း လူပျောက်ကြော်ငြာ တိုင်တော့မလို့။ သွား မြန်မြန်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြဲစောင့်အဘကြီးစကားကြောင့် သူ့စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားရသည်။ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ ဝာရားခံ

က မင်္ဂလာပါပဲ။ သူမကြောင့်သာ အခုလိုဖြစ်ရတာလေ။ သူ တိုက်ကြီးထဲကို လှမ်းဝင်ဝင်ချင်းပဲ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ မင်္ဂလာ ရှိသောအသံလေးကို စတင်ကြားလိုက်ရပါသည်။

“အမလေး . . . ဦးခေတ်သွေးသား . . . မင်း ပြန် လာသေးတယ်နော်။ မောင်မင်းကြီးသားရယ် ဘယ်အချိန်ရှိ နေပြီလဲ။ လက်မှာပတ်ထားတဲ့နာရီလေးကိုလည်း သေသေ ရျာရျာကြည့်ပါဦး။ ဒီလိုကိုးချင်းကိုးချောင်း သွားတာမျိုး ငါ လက်မနှံ့ဘူးနော်။ ခေတ်မင်္ဂလာ . . . မင်းညီကို မင်း ဆုံးမ ပါ။ ဒီနေ့မှ အပြင်လေးစထွက်ပါတယ်တော် . . . လွန်လွန်း တယ်”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ချက်ကောင်းကိုင်လိုက်ခြင်းရယ်ပါ။ ခေတ်မင်းသားရဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တွေ လွှမ်းနေတာ ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သဘောတွေကျ နေမိသည်။ တမင်ဆင်နိမ်နိမ်လေးဖိကာ ပြောမိသည်။ ဒါကို သမီးဖြစ်သူ စေတနာက ကြားကနေ ဝင်ပြီးဖာထေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟယ် . . . မောင်လေး ပြန်လာပြီ။ ကားတွေ ကျပ်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

မမဆီက ဝမ်းသာအားရထွက်လာတဲ့အသံ။ တိုက် ကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လာတဲ့ သူ့ကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကြီး။ ဒေါသရောင်တွေနဲ့အတူ အထင်သေးစက်ဆုပ်မှု တွေ၊ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်မှုတွေပါ ယှက်သန်းနေတာ သူ သတိထားမိသည်။

“ကိုကြီး . . . ညီလေး . . . ညီ”

“ခွပ်”

“အမလေး”

“ဟာ”

မထင်မှတ်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာတဲ့ ကိုကြီးရဲ့လက်သီးချက်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ လည်ထွက်သွား ကာ ဓွေခနဲ လဲကျသွားရသည်။

“သွား . . . ထွက်သွား။ မင်း ငါ့ရှေ့ကနေ သွားစမ်း”

“ကိုကြီး”

သူ မျက်ရည်တွေကျပြီး ခေါ်နေမိသည်။

“ဘာကိုကြီးလဲ။ မင်းက ငါ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ မင်း လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်လာခဲ့တာလေ။ မင်းကြောင့် လူတွေ ဘယ်လောက် စိတ်တွေ ပူလောင်နေရသလဲ။ မင်း သိရဲ့လား”

ကိုကြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေမိသည်။
ယောက်ျားမရဲ့ မကြည်ဖြူတဲ့အောက်မှာ မနည်းတောင်းတောင်း ပန်ပန်နဲ့ ထားခဲ့ရတာပါ။ ပညာတွေ တတ်စေချင်လွန်းလို့၊ ဘဝမှာ ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့နဲ့မှ မစပ်တည်ရဘဲ ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းရှိရှိ လျှောက်လှမ်းနိုင်စေဖို့ စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေနဲ့ မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်ရတာ အခုတော့ ဒင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပျော်ကျူးပြီး အလည်လွန်ကာ ပြန်လာတာလေ။ ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်စရာကောင်းတဲ့ ညီလဲလို့။

သူ သတင်းအတိအကျရပြီးသားပါ။ အိအိဖြိုးက သေသေချာချာကို ပြောပြတာလေ။ ကောင်မလေးတစ်

ယောက် ခေါ်သွားတာတဲ့။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲလို့။ အထင်ကြီးထားတာတွေ သဲထဲ ရေညွန်သလို အရာမထင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘဝတက်လမ်းကြောင်းတွေမှာ ဒါဟာ တတယ့်အနှောင့်အယှက်ဆိုတာ ညီလေး နားမလည်ဘူးလား။ တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ညီကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ညီ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ ညီကို မကျေနပ်သေးရင် ထပ်ရိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတွေ ငါတွေ သုံးပြီး ညီအပေါ် မစိမ်းကားပါနဲ့ဗျာ။ ညီ တောင်းပန်ပါတယ်။ ညီ ကိုကြီးကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုကြီးရဲ့ ခြေသလုံးကို ဖက်ပြီး သူ တောင်းပန်နေမိသည်။ တိုကြီး ဒေါသတွေအရမ်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဆုံးမတာ ဒီတစ်ခါပဲခံရဖူးသည်။ အရမ်းကို နူးညံ့ညင်သာတဲ့ ကိုကြီးက အခုတော့ မျက်နှာက ခက်ထန်လို့ နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမင်းရယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ် လိုက်ပါရှင်”

ဇနီးသည်ကတော့ ဘာမှအကြောင်းမသိဘဲ ဝင် ပြီး သူ့ဘက်က တောင်းပန်နေသည်။ သူ့ကို အပြတ်နှိပ်ကွပ် ဖို့ ချောင်းနေတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ပင် သမက်ဖြစ်သူ၏ ဒေါသ တကြီး တုံ့ပြန်မှုကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ငေးကြည့် ဆွဲအသွားရသည်။ သူတို့အားလုံးထင်ထားတာ သာမန် နောက်ကျမှလေးကို ဒီလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ် ပေးမယ် မထင်တာလေ။

“ကိုကြီး . . . ညီ တောင်းပန်ပါတယ်။ ညီ့ကို မုန်း မသွားပါနဲ့။ ထိုးပါ။ ကိုကြီး မကျေနပ်သေးရင် ညီ့ကို ထပ် ထိုးပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“အို . . . ဟဲ့ . . . ခေတ်သွေးသား။ တော်ပါတော့ ထ . . . ထ . . . ကိုမင်းက စိတ်အရမ်းပူသွားလို့ပါကွယ်။ ထနေနော် . . . မောင်လေး”

သူမ မမြင်ရက်တော့။ မကြည့်ရက်တော့။ သိပ်

ချစ်ရတဲ့ သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ဝေ့သီလာရပြီ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မြင် သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သနားစရာ တောင်းပန်နေတဲ့သူ့ကို ကြည့်ပြီး သူမ နှလုံးသားလေး တစ်ဆစ်နာကျင်သွားရသည်။

ဒါတွေအားလုံး သူမကြောင့်ဖြစ်တာပါ။ သူ့မှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပေ။ သူမရဲ့ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်မှုတွေကြောင့် သာပါ။ တကယ့်စိတ်ရင်းအတိုင်းသာဆိုရင် သူ့လက်ကို ဆွဲ ပြီး အားလုံးနဲ့ဝေးရာကို ခေါ်သွားလိုက်ချင်သည်။ သူမက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့သာ။ သူမအပေါ်ကို တက်လာခဲ့ သည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေကလည်း တား ဆီးမနိုင်လောက်အောင် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွဆင်းလို့။ နင့် သည်းမှဝေဒနာကြောင့် သူမ ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်ကာ ဆို့နှင့်နေသည်။

သူ ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာတောင် ကိုကြီး ဆီက ခွင့်လွှတ်မှု မရသေးပါ။ ကိုကြီးက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းပြချက်နဲ့သာ အခုလောက်ထိ ဒေါသတွေ ထွက်

သွားဘယ်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။ အဆိုးဝါးဆုံး တားဆီးမှု ကြီးတစ်ခုကို ကိုကြီးက အတင်းကျပ်ဆုံး တားဆီးထားခဲ့ သည်။ ဒီတိုက်ကြီးထဲကို ခေါ်လာတာတည်းက ပညာရေးက လွှဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖို့ တောင်းဆိုထားတဲ့ ကိုကြီးရဲ့စကားတွေကို ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့ကို အခုတော့ အဲဒီစည်းကမ်း ချိုးဖောက်တယ်လို့ ကိုကြီး ထင်သွားပြီမဟုတ်လား။

ကိုကြီးရာ . . . ညီ ကိုကြီးစကားကို နားထောင်ပြီး ကိုကြီးနေစေချင်သလို တစ်အိမ်လုံးနဲ့ သင့်မြတ်အောင် အလျော့ပေးပြီးနေတာပါပဲ ကိုကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို မင်္ဂလာ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်ရပ်တွေကို ဘယ်လို တားဆီးရမလဲ။ ပြီးတော့ သူက ဒီတိုက်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်မ လေး၊ သူမနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ ကိုကြီးရဲ့ အေးချမ်းနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလေး ပျက်ဆီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။

“မောင်လေး . . . သွေး”

“ဗျာ”

“သင်တန်းချိန်ပြီးရင် စောင့်နေပါလို့ မှာထားရက်နဲ့ ဘာကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

မင်္ဂလာက ကိုကြီးလာကြီးခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လာကြီး လို့ လိုက်သွားမိတာပါလို့ မမကို မပြောရဲ။ ပြဿနာတွေက ဒီထက်ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သည်။

“ဟို . . . ကျွန်တော် လိုင်းကားစီးကြည့်တာ”

“အို . . . ဒီတော့ လမ်းပျောက်ပြီး လည်နေမှာပေါ့။ အခုမှ မြို့ထဲကို သွားဖူးတာဆိုတော့ ဘယ်သွားတတ်ဦးမလဲ” “ဟုတ်ကဲ့”

“မဲဖြစ်သေးပါဘူး။ နောက်ကို လမ်းမမှားအောင် ဒီ တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ လာ့ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးဖို့ မာမီ မသိအောင် ချော့မော့ပြီး အကူအညီတောင်းမှပဲ။ ဒီကောင်မ လေးမှာလည်း အလုပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ Ever အားနေ တာလေ”

သူမကို အကူအညီတောင်းမယ်တဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ အခုလို ကိစ္စဖြစ်တာကလည်း ဒီကောင်မလေးလုပ်လို့လေ။

သူမသာ သူ့ကို လိမ်ညှာပြီးလာမခေါ်ရင် ဒီနေ့လို အဖြစ်မျိုး ရှိလာစရာအကြောင်းမရှိ။ ဒါကို မမက မသိဘဲ တကယ် ကားတွေ မှားစီးပြီး မျက်စိလည်နေတယ် ထင်သွားပြီး သူမ ဆီ တကယ် အကူအညီသွားတောင်းနေရင် ဒုက္ခပဲ။

ဒီကောင်မလေးက သူ့ကို ချစ်များချစ်နေတာ လား။ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တာပါပဲ။

“မမကတော့ မောင်လေးအတွက် တစ်ရက် နှစ် ရက်လောက်တော့ အကူအညီတောင်းပေးချင်တယ်။ ကိုမင်း ကလည်း ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံမှာပါ။ တကယ်တော့ မမ ညီမလေးက သဘောကောင်းပါတယ်။ မာမီ အလိုလိုက် ထားလို့ အခုလို အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့လေနေတာ။ သူတို့ မုန့်ဖိုးနည်းနည်းပါးပါးပေးလိုက်ရင် မောင်လေးကို လိုက်ဖို့ ပေးမှာပါ။ မမနဲ့ကိုမင်းက ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက် အလုပ်တွေ ရှုပ်မှာမို့လို့ မောင်လေးကို ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖို့ပေးလို့မရ တော့လို့”

သူမလုပ်လို့ ကိုကြီးဆီက အထင်သေးရှက်ချာဖို့

မျက်ဝန်းတွေကို ခံခဲ့ရတာကို အခု သူမကို လိုက်ဖို့ခိုင်းမလို့ ဆိုတော့ . . .

“ကိုမင်းကိုလည်း စိတ်ပြေအောင် ရော့ပေးမယ်။ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာကို လမ်းထိပ်မှာ ကြိုစောင့်ခိုင်းထားလိုက် မယ်”

သူ အင်အားမဲ့စွာပင် ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့ပြီ။ ဘာစကား မှ သူ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

အရင်တ ဦးစိုင်းအလန်းတွေပဲ ဝတ်တတ်တဲ့သူမ
တ အခုတော့ ဗေဒါရောင် လည်ထောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီ
လေးကို အဖြူမှာ ဗေဒါရောင် အပွင့်အခက်ကြီးတွေပါ
သော ထဘီရှည်ရှည်လေးနှင့် တွဲဝတ်ကာ ဆံထုံးပုံပုံလေး
ထုံးပြီး ဆံထုံးလေးတိုးထားတာမို့ သူငယ်ချင်းတွေအမြင်မှာ
တစ်မျိုးလေး ဆန်းနေမှာ သေချာသည်။

“ဟေ့ရောင် . . . လာ”

“ဘာလဲ”

“ရှင်ကို ဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင် ပြောင်းတာ ဝေယံလား”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဝတ်တာ”

“ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ဒီဒီကို ဝေယံ ခဏ ခဏ လာတာဆို”

“သူက ကျုပ်မာမီရဲ့ သူငယ်ချင်းသားလေး။ ကျုပ်တို့

အိမ်ကို လာလည်တာပေါ့။ မာမိကလည်း ဝေယံမှဝေယံကွ”

“ဟယ် . . . ဒါ စိတ်ညစ်စရာမှ မဟုတ်တာ။

ဘာစရာပဲ။ ရှင့်ခြံထဲ စိန်တောင်ကြီးပေါက်တာ ရှင်ဖို့

နီချင်ဘူးရှိရသေးတယ်။ ဝေယံတ ငလျှံကွ။ ဇိမ်နဲ့ နှပ်စား

ဆန်း (၉)

“လာ နောက်ကျလှချည်လား”

“ကျုပ်အိမ်ရာထ နောက်ကျသွားလို့ပါ”

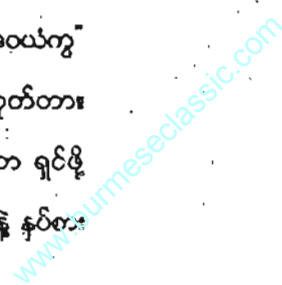
“ဒါနဲ့ ရှင့်ပုံစံက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ပုံကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦးလေ။ အသက်ထော်

ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ အသွားကြီးပေါက်စရှပ်ကျနေတာပဲ။ ပုံတို

လိုက်တာ။ မလန်းပါဘူး”

နေရုံပဲ”

“စိတ်မဝင်စားဘူး”

သူမစကားကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အံ့အား
သင့်သွားကြသည်။ ဝေယံဆိုတာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ
ပိုင်ကြီးလေ။ ရုပ်ရည်မရှိပေမယ့် ငွေရှိတာမို့ မိန်းကလေး
တိုင်း ရင်ခုန်ချင်စရာ။ သူမလက်ကနာရီလေးကို အသာ
မြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးမြင့်သူက . . .

“နာရီကြည့်လှချည်လား။ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“အဟင်း”

“ဟယ် . . . ရယ်တယ်။ ရှင် . . .”

“ရှား”

သူမ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေးထောင်လိုက်ပြီး
မိုးမြင့်သူကို တားဆီးပစ်လိုက်သည်။ သူမ အချစ်ရေးကို
သူငယ်ချင်းတွေ မသိစေချင်။ ဗာမိုဆီ ပြန်ပေါက်ကြားသွား
မှာ ကြောက်ရသေးသည်။ မိုးမြင့်သူက နှုတ်လှတဲ့သူမို့သာ
သူမ အသိပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုး”

“ပြောလေ . . . လား။ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူသား
လဲ။ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နေပါဦး။ ရှင်ကလည်း စောပါသေးတယ်”

“မစောပါဘူး လာရာ။ ရှင့်ကို ဒီပုံစံပြောင်းလဲပြီး
အထူးအဆန်းစကားတွေ ပြောတတ်လာတဲ့အထိ လုပ်နိုင်
တာဆိုတော့ ကျုပ် အထင်မကြီးလို့ မရတော့ဘူးလေ”

“အေးပါဟယ်။ ကျုပ် တခြားလူတွေကိုသာ လျှို့
ရင်လျှို့ထားမှာပါ။ ရှင့်ကိုတော့ မလျှို့ထားပါဘူး။ ကျုပ်မှာ
တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ရှိ
တဲ့ဟာ”

“အခု ကောင်လေးနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ
ပေါ့လေ”

“အေးပါဟယ် . . . ကျုပ် တခြားလူတွေကိုသာ
လျှို့ရင်လျှို့ထားမှာပါ။ ရှင့်ကိုတော့ မလျှို့ထားပါဘူး။ ကျုပ်
မှာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလို့ ရှင် တစ်ယောက်တည်း

ရှိတဲ့ဟာ”

“အခု ကောင်လေးနဲ့ ရှစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီပေါ့
လေ”

“ဟား . . . ဟ . . . အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ကျုပ်က

အဲဒီလောက် မစွဲသေးပါဘူး”

“ဟင်”

ပိုက်ဆံပြည့်စုံပြီး ချောမောလွန်းတဲ့ မင်္ဂလာက
အဲဒီလောက်ထိ မစွဲသေးဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ။

“ဘာလဲ . . . ရှင် သိပ်ပြီးအံ့ဩသွားပြီလား မိုး”

“အေး . . . ကျုပ်တော့ ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ဝင်

စားသွားရပြီ”

“လူကိုမြင်ရင် ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးသွားဦးမယ်”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“အဟင်း”

“ရှင် သူ့ကို တကယ်ချစ်သွားတာပဲ လာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရှင် ဘယ်တုန်းက

အခုလောက်အထိ စိတ်ဝင်တစား ပြောဖူးလို့လဲ။ ရှင့်
အကြောင်း တျစ်အသိဆုံးပါ လာရယ်။ အပျော်အပါးသာ
မက်တာ။ ရှင်က ဒီကိစ္စမှာတော့ အရမ်းကင်းရှင်းတာလေ။
ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ . . . တော့ . . .”

“ဟိတ် . . . ဘာတွေ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြ
တာလဲ။ ကိုယ့်အတင်းပြောနေကြတာတော့ မဟုတ်
လောက်ပါဘူးနော်”

သူ့အကြောင်းပြောနေတုန်း ဝေယံရောက်လာ
တာမို့ . . .

“ဪ . . . ထိုင်လေ ကိုဝေယံ”

သူမက အားနာပါးနာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သလို အထာ
ပေါက်တဲ့ မိုးမြင့်သူကလည်း စပ်ပြီးပြီးကလေးနှင့်ပင် ရယ်
မောကာ ခေါင်းယမ်းနေတော့သည်။

“လာ”

“ရှင်”

“ပြန်ရင် ကိုယ့်နဲ့လိုက်ခဲ့နော်။ ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေး

မယ်၊ လာမှာ ကားမပါဘူးမဟုတ်လား။ Taxi နဲ့ လာတာ ကိုယ်တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟိုလေ . . . မိုးဦးလေးခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေး တစ်ခုကို သွားကူလုပ်ပေးမလို့၊ အဲဒါ ကိုဝေယံနဲ့ မလိုက် တော့ဘူးနော်”

ဝေယံနဲ့ မလိုက်ချင်တာမို့ မိုးမြင့်သူ ဆွဲထည့်ပြီး အကြောင်းရှာလိုက်သည်။ ဝေယံကတော့ ကျေနပ်ပုံမရဘဲ ထထွက်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြဿနာက စတော့သည်။ သူ့ကို သင်တန်းလိုက်ဖို့သည့်ကိစ္စ မာမီ ဘယ်ကသတင်းရ သွားသလဲ မသိ၊ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲ တော့သည်။

“မယ့်ဘူး ဖီးငယ်၊ မာမီ မယ့်ဘူး”

“ညည်း မာမီကို ညာနေတာ”

သူမကလည်း မာမီကို မှင်သေသေနဲ့ အယုံသွင်း နေတာပါ။

“မာမီကလည်း တကယ်ပါဆို၊ မမနာ အကူအညီ တောင်းလို့ပါ။ လာက ပိုက်ဆံပြတ်နေတာနဲ့ လက်ခံလိုက် တာပါ။ မနေ့ကတစ်ရက်ပဲ သူ့ကို လိုင်းကားစီးတဲ့နေရာတွေ လိုက်ပြပေးတာပါ မာမီရယ်။ လာက အဲဒီကောင်လောက ကို စိတ်ကူးထဲ ထည့်ပါ့မလား”

လိမ်ညာလို့မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကြောင့် အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။ သူ့အပေါ် အပြစ်မြင်မှာ စိုးတာမို့ မမနဲ့သူမ လုပ်တာဟုပဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။ သူ့ပညာ ရေးက ရှိနေသေးတော့ မာနကြည့်စဉ်းစားလို့မရ။

“အဲဒါ ညည်းလက်ခံရမယ့်အလုပ်လား။ သူက ယောက်ျားလေးပဲ။ သူ့ဘာသာ မေးရင်း သွားလီမို့မယ်ပေါ့။ မာမီ ညည်းကို ဘာမှထားလဲ။ ခေတ်သွေးသားကို လုံးဝ အရောမဝင်ရဘူးဆိုတာလေ။ အခုတော့ ညည်းက မာမီ မသိအောင် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကျောင်းကိုတောင် လိုက်ပို့ ပေးတယ်ဆိုတော့”

“မာမီကလည်း”

www.burmeseclassic.com

“ဘာမာမီကလည်း။ ညည်း လုပ်တာတွေ ငါ သိပြီးပြီနော်”

“မမကို ခေါ်မေးကြည့်ပါဆို”

“မလိုဘူး။ ဘာမှခေါ်မေးစရာမလိုဘူး။ ညည်း လက်မခံဘဲ ငြင်းရမှာပေါ့။ အခုတော့ ညည်းကပါ အလိုတူ အလိုပါ လက်ခံတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအခြေအနေနဲ့ဆို ဟိုကောင်လေးကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဆက်ထားလို့ မဖြစ် တော့ဘူး”

ဟယ် . . . မာမီစကားကြောင့် သူမရဲစိတ်တွေ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။ တကယ်သာ မာမီပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်ရတော့မည်။

“မာမီပြောထားပြီးသားနော်။ မတတ်သာလို့ ဒင်း ကို ခဏနေပါစေဆိုပြီး ထားတာ။ အခုတော့ အစ်ကိုက သမီးကြီးကို အပိုင်ချိုင်း၊ ညီက သမီးငယ်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ လုပ်တာကတော့ ဘယ်တရားမလဲ။ မာမီ ဒီအဖြစ်ကို

အရောက်မခံနိုင်ဘူး မင်္ဂလာ။ မာမီကတော့ ကြိုတင်ကာ ကွယ်တားမီးရမှာပဲ”

“ဟာ . . . မာမီကလည်း အခု လာတို့က ဘာ

ခြေလှမ်းတွေပျက်နေလို့လဲ။ လာက ပိုက်ဆံလိုနေလို့ မမ နာ တောင်းတဲ့ အကူအညီကို လက်ခံလိုက်ရတာပါဆို။ လာ အဲဒီတစ်ယောက်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“သေချာလို့လား မင်္ဂလာ”

မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာ တဲ့ မာမီကို သူမ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့လောက် အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲချပြီး ခွခေါင်းအုံး ကြီးကို ခွကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်နေလိုက်သည်။

“မီးငယ်”

သူမ စိတ်ကောက်နေမိသည်။

“မီးငယ်”

“လာ ပြောရင်ရော ယုံမှာမို့လို့လား။ တော်ပြီ မာမီ ရာ။ အရေးမပါတဲ့အကြောင်းတွေ အချိန်ကုန်ဖို့ အိပ်ရေး

ပျက်စီးပြီး မဆွေးနွေးချင်ဘူး။ မနက်ဖြန် လာမှာ ကောင်လေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်။ လာ အိပ် တော့မယ်”

သမီးငယ်ရဲ့စကားက ရှင်းနေပြီ။ ခေတ်သွေးသား အကြောင်း စကားဆက်မပြောချင်တဲ့သဘော။ အရေးမပါ ဘူးတဲ့။ ဟုတ်လို့လား။ ဒေါ်ခင်မျိုးဖြင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စီက အတိအကျ ရခဲ့တဲ့သတင်းပဲ။ မီးငယ်နဲ့ခေတ်သွေး သား Air con Bus တစ်ခုပေါ် အတူတူတက်သွားတာကို သူငယ်ချင်း သဇင်က သေသေချာချာမြင်လိုက်လို့ ဇုန်းနဲ့ ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတာ။

ဒါကို သမီးငယ်ကလည်း ဝန်ခံသည်။ ပိုက်ဆံလို နေလို့ လိုင်းကားစီးတတ်အောင် လိုက်ပြပေးတာတဲ့။ တစ် ရက်တည်း သမီးဖြစ်သူ စေတနာက အကူအညီတောင်းလို့ ပါတဲ့။ ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စတို့တော့ အလေးအနက် မထားလို့ကိုမဖြစ်။ သမီးငယ်က ခဲအိုမျက်နှာထောက်ပြီး အားနာနာနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်ရတာ ခေတ်သွေးသားကို လုံးဝ

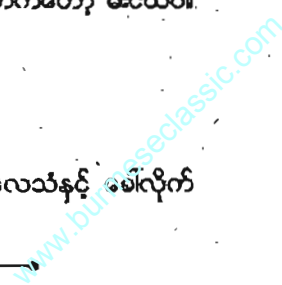
စိတ်ဝင်စားလို့မရဘူးဆိုပြီး တွင်တွင်ငြင်းဆိုနေသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဖြင့်တစ်ယောက် သမီးကိုလည်း သိပ်ပြီး မတင်းကျပ်ရဲ။ အခုတောင် စိတ်ကောက်ပြုနေပြီ။ သမီးငယ် က စိတ်ဆတ်ပြီး တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်ရှိသူမို့ သမီးနဲ့လည်း သိပ်ပြီးပြဿနာမဖြစ်ချင်။ တော်ကြာ အခွဲတိုက်ပြီး မလုပ် သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့အရာတွေ လုပ်သွားရင် မိမိပဲ ရင်ကျိုး ရမှာလေ။ သမီးငယ်ကို ဝေယံနဲ့ပဲ သဘောတူနေမိတာမို့ မိမိစကားလမ်းကြောင်းတာကို သခင်ကလည်း လက်ခံသည်။

ဝေယံကလည်း သမီးငယ်ကို ချစ်နေပုံပဲ။ စက် တာက သမီးငယ်ပဲ။ အပျော်တွဲတာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးတဲ့။ အခြေအနေတော့ စောင့် တြည့်ရမှာပဲ။ ခေတ်သွေးသားကိုလည်း ပြောသင့်တာ မှန် သမျှ ခေါ်ပြောမှဖြစ်မည်။ အရေးကြီးတာကတော့ မီးငယ်ပဲ။ သူ မပါရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

“မီးငယ်”

သမီးဖြစ်သူကို အနားညှိဆုံးလေသံနှင့် မေါ်လိုက်

သည်။

“မာမီ စောင့်ကြည့်နေမှာနော်။ ခြေလှမ်းတစ်ခုတည်းမှားတာနဲ့ မာမီအဆိုးမဆိုနဲ့။ ခေတ်သွေးသားရဲ့ဘဝက မီးငယ်အပေါ်မှာ မူအတည်ဆုံးပဲ။ မာမီ ဘယ်သူမျှန်နာမူ မထောက်တတ်ဘူးဆိုတာ မီးငယ် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

မာမီက သူမအိပ်မပျော်သေးဘူးဆိုတာ သိလို့ ဒီဝကားမျိုးတွေကို တမင်ပြောနေတယ်ဆိုတာကို သူမ သိသည်။ သူမ အသာငြိမ်နေလိုက်တော့ မာမီ သူမအခန်းထဲက ထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မာမီရဲ့ ကြိမ်းဝါးမှုကြောင့် သူမ ရင်တစ်ခုလုံး နှင့် သည်းကာ နာကျင်သွားရပြီလေ။ သူမအပေါ်မှာ မူတည်တယ်ဆိုကတည်းက မာမီ ဘာတိုပြောရှင်တယ်ဆိုတာတို သူမ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ အခုလောက်ဆို မမနာကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး သောင်းကျန်းနေလောက်ပြီ။ တိုင်တဲ့သူက နေရာကို သေသေချာချာ တိတိကျကျကို

ပြောပြပြီးတော့ကို တိုင်တာလေ။

ခေတ်သွေးသားကိုပါ သိနေတာဆိုတော့ ဝေယံ များလား။

ဝေယံက သူမကို ချစ်နေတာလေ။ သူ့ကိုလည်း ဝေယံက ကြည့်လို့ရတာမဟုတ်။ သူ့ဘဝ ဒုက္ခတောထဲ ရောက်အောင် မာမီဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တောက်က! အတွေးကြောင့် သူမ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားရသည်။ စိတ်အရမ်းမြန်တဲ့ သူမက အိပ်ရာကနေ ဖုန်းခနဲ ထပြီး စားပွဲခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ သူမဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဝေယံဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

- “ဟယ်လို”
- “မင်္ဂလာလား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “လာ မနက်ဖြန်အားလား”
- “ဘာလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ လာဆီကို လာမလို့”
“ဘာကိစ္စလဲ။ ဝေယံမှာ ဘာအရေးကြီးကိစ္စရှိနေ
လို့လဲ”

“လာတဲ့ချစ်ရမယ့်ကိစ္စလေ။ လာ ကိုယ့်ကိုချစ်
အောင် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေ . . . ဟား . . . ဟား . . .
ဒီထက်အရေးကြီးတာ ဘာရှိဦးမလဲ လာရဲ့”

ဝေယံစကားကြောင့် သူမ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူ
နွေးကာ ရှက်အလေးဖြစ်သွားရသည်။ ဝေယံကိုကြည့်ရ
တာ အေးအေးဆေးဆေးဆိုတော့ သူမနဲ့သူ့ကိစ္စကို ဝေယံ
ဘာမှသိပုံမရ။ ဝေယံ မာမိုဆီဖုန်းဆက်တိုင်တာတော့
မဖြစ်နိုင်။ တကယ်လို့ သူမတို့နှစ်ယောက်တို့ ဝေယံသာ
တွေ့တယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို သူမကို ဝေဖန်ပြစ်တင်မှု
တစ်ခုခုတော့လုပ်မှာပဲ။ အခုတော့ ဝေယံက ရယ်မောနေ
တာမို့ သူမစဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။

“လာ . . . ဒီနေ့ လာတို့အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့
ရဲ့လား”

“ဘာကိုလဲ ဝေယံ”

“ဟော . . . လာကလည်း တော်တော်မေ့တတ်
တာပဲ။ ပိုးဦးလေးခိုင်းတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဧပြီ . . . ဒါလား . . . အင်း . . . အဆင်ပြေပါ
တယ်”

တစ်ဖက်က ဝေယံကတော့ သူမစကားသံ ထစ်
ငဲ့ငဲ့လေးကို နားထောင်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာ မှဲကျ
သွားရသည်။ မင်းလိမ်တတ်ညာတတ်နေပြီပေါ့ မင်္ဂလာ၊
မင်းနဲ့ဟိုကောင် ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာ မာမိုကို
ပြောပြပြီး မင်းအမေဆီ သတင်းကောင်းပို့ခိုင်းလိုက်တာ
လေ။ ငါက ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံဖမ်းပြီး မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တာ။
ဒါမှ မင်းက ငါအတို့အသောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်
ဦး ယုံကြည်သွားမှာလေ။

မင်္ဂလာ မင်းကို ငါ သိပ်အံ့သြတာပဲ။ ဘာအခြေ
အနေမှမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကားတိုးစီးပြီး
ဧရာရွင်ကြည်နူးနိုင်တာတိုလေ။ ထင်တောင်မထင်ပါဘူး။

မင်းလို အရာအားလုံးပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 က ငါလိုလူမျိုးကို အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ရှောင်တိမ်းပြီး
 ခေတ်သွေးသားနဲ့ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲပြီး တွေ့လိုက်ရတော့ ငါ
 ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲသွားရတယ်။ ဒါကြောင့်
 စိတ်ထဲမှာ သန့်ရှင်းချထားလိုက်တယ်။ မင်းကို ငါဝ
 ပိုင်ဆိုင်ရစေမယ်လို့။

အခန်း (၁၀)

“ခေတ်သွေးသား”

“ဗျာ . . . မာမီကြီး”

“ငါ မင်းကို ဘာမှာထားသလဲ။ ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝ
 အရောတဝင်မနေရဘူးလို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ငါ
 စကားတို မင်း ဆန့်ကျင်တာပေါ့လေ”

“ဗျာ”

“ဘာဗျာလဲ။ အခုမှ ငါ့ရဲ့မှာ မစုတ်တဲ့ကြောင်ပုံပဲ”

လုပ်ပြမနေနဲ့။ မင်္ဂလာက မင်းသင်တန်းကို လာတယ်ဆို သူ အံ့ဩသွားရသည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် သိသွားပြီပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်သတကြီး သူ့ကို ခေါ်တွေ့ပြီးပြောတာကိုး။

“အဲဒါကို ဘာလို့ မင်းက လက်ခံရတာလဲ။ ဒီကိစ္စကို မင်းကိုယ်တိုင်ကရော ဘာကြောင့်အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြဘဲ ငြိမ်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ”

“ဟို . . . ကျွန်တော်”

“သင်တန်းကိုသွားဖို့ ကားစီးတာ မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။ မေးမြန်းပြီး မစီးတတ်ဘူးလား။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး လာနဲ့ရင်းနှီးဖို့ လုပ်တာတော့ ငါနည်းနည်းလေးမှ လက်မခံနိုင်ဘူး”

သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ရုတ်ခြည်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ အထင်လွဲမှားမှုကို ခြေရှင်းပြဖို့ သူ့မှာ အားအင်တွေမဲ့နေခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အထင်လွဲနေသည်။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ သူမနှင့်ရင်းနှီးဖို့ မကြိုးစား

ခဲ့။ သူမကသာ သူ့ကို အတင်းရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားတာပါလို့ သူ ပြန်မပြောပြရဲခဲ့။

“ဒီကိစ္စ ဝေယံသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ဝေယံနဲ့မင်္ဂလာကို လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြတာလေ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မီးငယ် မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ဝေယံပဲ။ ဝေယံလို သမက်မျိုးကိုပဲ ငါ လိုအပ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က . . .”

“ရိုးရိုးသားသားပါလို့ ဝန်ခံမလို့လား။ ခေတ်သွေးသား အဲဒီအကြောင်းပြချက်ကို ဝေယံက လက်မခံရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဝေယံရဲ့အထင်လွဲမှုကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာနေရင် အေးအေးဆေးဆေး ပညာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ကြိုးစားပါ။ တခြားအရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လာရင်တော့ ဆောရီးပဲနော်။ ခင်မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ငါက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်ထားဦးညွှာမှာ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဘူး။

ဒါ သူ့ကိုအကောင်းဆုံး ငြိမ်းခြောက်တာပေါ့။ သူ နားလည်လိုက်ပြီ။ သူ့ကြောင့် အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးတစ်ခု မှာပဲ ဂုဏ်ရှိရှိ ရုပ်တည်နေတဲ့ တိုကြီးရဲ့အနာဂတ်လေးတွေ မပျက်စီးစေချင်ဘူး။ သူ အဲဒီလောက်ထိ ဖိုက်ဖိုက်တို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါသည်။

“နောက်ဆို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပညာသင်၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ပြီး လိမ္မာပါ။ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေနဲ့ အရှူးထလိုကတော့ ကိုယ့်ဘဝအနာဂတ် တွေ ပျက်ပြီးသားမှတ်။ ခေတ်မင်းသား ဘဝမှာ အခုလို အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ရုပ်တည်နိုင်တာ ငါ့ကြောင့်ဆိုတာ မမေ့ လိုက်ပါနဲ့။ လုပ်ငန်းကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာကို ပြန်ရုပ်သိမ်း လိုက်ရင် . . .”

“မာမီကြီး အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုကြီးရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော့်ကြောင့် အပျက်အစီးမခံနိုင်

ပါဘူးဗျာ”

“ဟွန်း . . . ဒါတော့ မင်းက သိတတ်သားပဲ။ မင်း အစ်ကိုရဲ့အိမ်ထောင်ရေး မင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားမှာ ကြောက်သားပဲ။ အေး . . . အဲဒီလိုပဲ ငါလည်း ငါ့သမီးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေး သာသာလှပတာပဲ မြင်ချင်တယ်။ ဂုဏ်ရှိရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကြီး တစ်ခု ကျင်းပနိုင်တာကိုပဲ ငါလိုလားတယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကွဲ့”

“မင်း ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ ခေတ်သွေးသား။ ဒီစကားတွေကို ငါ မပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားတဲ့ဆိုရိုးစကားလည်း ရှိထားတော့ စောစောစီးစီးကတည်းက တားထားရတာ”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် မိမိရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ နေသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကတ်စွာ မဲ့ခနဲ ပြုံး ပြုံး ကြည့်နေမိသည်။ ဒီလောက်အတန်တန်ထားဆီးထားပါ ရက်နဲ့ သမီးနဲ့ရင်းနှီးချင်သေးသည်။ ဒီကိစ္စကို ဘာလို့မှ

သဘောထားကြီးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သမီးစေတနာက သူ့အမှား ပါဆိုပြီး တောင်းပန်လိုက်လို့ အေခင်မျိုးမြင့်စိတ်တွေ လျော့ လိုက်တာ။ ခေတ်မင်းသားလည်း ဘာမှမသိဘူးတဲ့။

မီးငယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင် စားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးတာမို့ . . .

“ခေတ်သွေးသား”

“ခင်ဗျာ”

“ဒီနေ့ အိမ်ကို ဝေယံလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ တစ်တိုက် လုံး သန့်ရှင်းလုပ်ထားပါ။ ဝေယံက အသန့်အပြန့်ကြိုက် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းလည်း သင်တန်းအကြောင်းပြပြီး အချောင် ဝိုမနေနဲ့။ အိမ်တိုလည်း ဝိုင်းကျပြီး လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဓိကက အပြောအဆိုအနေအထိုင် ဆင်ခြင် ပါ။ ဝေယံအထင်လွဲတာ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွားတာ

မျိုးနည်းနည်းလေးတောင် မရှိစေနဲ့။ မင်္ဂလာနဲ့လည်း ဘယ် လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ အရောဝင်စရာအကြောင်းမရှိဘူးနော်။ သွားတော့ . . . မင်းတို့ကြောင့် ခေါင်းတွေတောင်မူးတယ်။ တကယ်ရှုပ်တဲ့ဟာတွေပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးကို မနေရ ဘူး။ သွား . . . သွား . . . လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်တော့”

သူ မာမီကြီးအခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့ သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘဝရှေ့ရေးရပ်တည်နိုင်အောင် ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အဲဒါကြောင့် အဝေးသင်ယူပြီး အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတွေ တက်ခဲ့သည်။ ပညာရေးကို ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတော်ပါရဂူနှင့် မေမေကုန်းမာရေးကြောင့် ထင်သလောက် အောင်မြင်မှုများ မရမှီ ဒါပေမဲ့ သူ နောင်တတော့ မရခဲ့ပါ။

ဘွဲ့တစ်ခုတော့ရအောင်ယူရမည်။ ပြီးရင် သင်တန်း တွေ တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ တိုယ့်ဘဝကို ထူထောင်နိုင်အောင် ရပ်တည်နိုင်အောင် လုပ်မည်။ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သူ ချလိုက်

သည်။ ဒီနေ့ကစပြီး သူမကို ခပ်ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ရင်ဆိုင်တော့မည်။ သူ ပျော့ညံ့နေလို့မဖြစ်။ မာမိကြီးပြော တဲ့ စကားတွေကလည်း မှားမှားမှားတာ။ သူ နားလည်ပေး ရမှာပေါ့။

သူ့အခန်းထဲကအထွက် သူမက သူ့လက်ကလေး ကို ဆွဲပြီး သူ့အခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက် တော့ သူ့မလက်တွေကို အတင်းဆွဲခွာပြီး သူ ပြန်ထွက်ဖို့ လုပ်တော့ သူမက လျင်မြန်စွာ တံခါးလေးကို အသာစေ့ ပိတ်ကာ လော့ခ်ချလိုက်ပြီး တံခါးဝတွင် ပိတ်ကာတားဆီး လိုက်ကာ . . .

“မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း”

“သွေး”

“အခုချက်ချင်း ဖွင့်ပေးစမ်း မင်္ဂလာ”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ် လိုက်တယ်”

“ဒီမှာ မင်္ဂလာ မင်းနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ ခင်မင်မှုကို ဒီနေ့

က စပြီး ကျွန်တော့်ဘက်က ရွပ်သိမ်းဝါတယ်။ ကျွန်တော့် ကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့ မင်္ဂလာ။ ကျွန်တော် အေး အေးဆေးဆေး ပညာသင်ပါရစေ”

မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နဲ့ သူမကို မကြည့်ဘဲ တရစပ်ပြောချလိုက်တဲ့စကားစိမ်းစိမ်းတွေကြောင့် သူမ နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားရသည်။ စိမ်းကားလွန်းတဲ့ ဆက်ဆံမှုလေးတွေက သူမ အသည်းတွေကို တစ်စစီဖဲ့ခြွေ ချနေသလိုပင်။

“သွေး . . . ကျွန်မ ဘာတွေအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

“လုပ်တာပေါ့။ လုပ်တာမှ အများကြီးပဲ။ မင်း

ကျွန်တော့်ကို အတင်းလာပြီးအရောဝင်တယ်။ အဓမ္မရင်းနှီး မှုတွေ ယူခဲ့တယ်။ အဲဒါ အမှားတွေပေါ့”

“ဒါတွေအားလုံးကို စိတ်လိုလက်ရလုပ်မိတာ အချစ် ကြောင့်လေ။ ဒါဆို ကျွန်မ ရှင်ကိုသိပ်ချစ်နေတာကရော အပြစ်တစ်ခုလား”

သူမ ဘရိတ်အုပ်လို့မရတော့။ မိန်းကလေးဘက်

က စမပြောသင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် အချစ်တွေကြောင့် လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးလေ။

“အပြစ်တစ်ခုပေါ့။ အဲဒါပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ မှားလွင်းမှုကြီးပဲ။ မင်းချစ်သင့်တာ ဝေယံလေ”

“သွေး”

သူမ သည်းမခံနိုင်စွာ တားဆီးပစ်လိုက်သည်။ သူ နှုတ်ဖျားက ဝေယံဆိုတဲ့နာမည်တစ်ခု ထွက်ကျလာတာ သူမအတွက်တော့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပါ။ သေချာတာကတော့ သူမကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ မာရီစနက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ရမည်။ သူ့ကို မာမိတစ်ခုရပြောလိုက်လို့ အခုချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလေ။

“သွေး”

“ရှေ့ကဇယ်ပါ မင်္ဂလာ”

“မဇယ်ဘူး”

သူ ဂျစ်တစ်တစ်နိုင်လွန်းတဲ့ သူမကို မိတ်ပျက်စွာ

ကြည့်လိုက်မိသည်။ အမေကတစ်မျိုး၊ သမီးကတစ်မျိုး၊ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှုကို ထိန်းရတာ တစ်မျိုး ကြာရင် သူ ရူးရတော့မည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ့မှာ မတော်လှန်ရဲပါ။ ယောက်ျားမာနနှင့် တော်လှန်ချင်ပေမယ့်လည်း ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးက သူတစ်ကိုယ်လုံး လေးပိနေသည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့မရတဲ့ ဘဝ၊ ရှန်းထွက်လို့မရတဲ့ ကံကြမ္မာ၊ ဒါတွေကို ဘာကြောင့် သူ့ဆီမှာ စုပုံပြီး ကျရတာလဲကွ။

“မောင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်”

ရီဝေစိုစွတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့အတူ သူမ မျက်နှာချောချောလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာပြီး ခပ်တိုးတိုးစကားဆိုလာသည်။ သူ့ရင်တွေ ခုန်းခနဲ စောင့်စုန်သွားရသည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မရအောင် လက်ထပ်မှာ၊ ကျွန်မ မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး၊ ယူလည်း မယူဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မမိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားဦးမှာ

ပေါ့။ အဲဒါ လက်လျှော့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်
ပြောရင်း သူမက ခြေချားလေးထောက်ကာ
သူ့ကို မော့နှမ်းလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆန်း (၁၁)

အိမ်ကို ဝေယံအလည်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်
မှာရှိတဲ့လူအကုန် ပျာယာခတ်နေရသည်။ ထုံးစံတစ်ခုလို
ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စမို့ ကြာတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့အလုပ်သမားတွေ
အားလုံး စိတ်ညစ်ကာ နောက်တွယ်တွင် လစ်ရင်လစ်သာလို
အတင်းအုပ်ပါတော့သည်။ ဝေယံက တစ်ယောက်မှ အနား
မရအောင် ထောင့်တွေခိုင်းတာကို။

“အိမ်ရှင်တွေခိုင်းတာထားပါတော့။ လှုပ်အားခ

ပေးထားလို့၊ အခုတော့ မဆီမဆိုင်တော် အပြင်ကတ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ မမလေးကို သူတောင် မယူရသေးဘူး။
တစ်တိုက်လုံး အုပ်စီးပြီး ခြယ်လှယ်ချင်နေပြီ။ ဒါကို
မာမီကြီးက အကောင်းမှတ်လို့ သဘောကျနေသေးတယ်။
အရူး . . . အရူးနဲ့ အိမ်ဦးခန်း ချေးတက်ပါမှသိမယ်”

အိမ်ဇော်မလေး သန္တာစကားကြောင့် သူ့မျက်လုံး
ပြူးသွားရသည်။

“သန္တာ တိုးတိုးပြော ကြားသွားဦးမယ်”
“ကြားကြား။ အဲဒီဝေယံဆိုတဲ့လူကို တစ်စက်မှ
ကြည့်လို့မရဘူး”

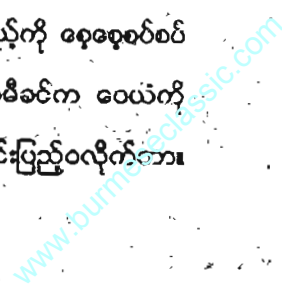
“သန္တာရေ”
“ဟော”
“ဘီလူးကြီးခေါ်ပြန်ပြီ”

ဝေယံအသံကြားသော်လည်း သန္တာက အလုပ်
မပြတ်ဘဲ မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ သူလည်း
အပြင်ကို ထွက်ခဲ့တော့ . . .

“သန္တာရော ခေတ်သွေးသား”
ဝေယံက သူ့ကို ဆန်နှိပ်ကြည့်ပြီး လှမ်းမေးသည်။
“အိမ်သာသွားနေတယ် ထင်တယ်”

“သိပ်ခက်တဲ့ကောင်မတွေ့။ အဲဒါကြောင့် အိမ်က
ဟာတွေကို စိတ်တိုင်းမကျတာ။ လခသာယူရင်ကြတာ
အလုပ်ဆို ဘယ်လိုခိုကပ်ရမလဲချည်းပဲ ချောင်းနေကြတဲ့
ဟာတွေလေ။ အဲဒါကြောင့် အန်တီခင်ကို ပြောတာပေါ့။
ဒါမျိုးတွေကို သိပ်ပြီး ပါစားပပေးပါနဲ့လို့။ ဒင်းတို့က စေတနာ
ကို စေတနာထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ကို ဘယ်လို
ကျေးဇူးရှင်မလဲပဲ ကြံစည်နေတဲ့ဟာတွေ။ စိတ်ကောင်း တစ်
စက်မှ မရှိကြဘူး”

“ဟုတ်ပေါ့ မောင်ဝေယံရယ်။ သားကတော့လေ
အိမ်ထောင်ဦးစီးသိပ်ပီသတာပဲ။ တကယ့်ကို စေတနာစစ်
ဦးဆောင်နိုင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မာမီခင်က ဝေယံကို
သမက်တော်ချင်တာပေါ့။ အရည်အချင်းပြည့်ဝလိုက်တာ။
အရမ်းစတော်တာပဲ”

သူ့ကို ရှေ့တည့်တည့်ထားပြီး မာမိုဆီက ဒီစကား
မျိုးတွေ ထွက်လာတာမို့ သူမမျက်နှာပျက်သွားရသည်။
စိတ်မတောင်းလည်း ဖြစ်သွားရသည်။ မာမိုရှေ့မှာမို့ သူမ
လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။

သူ ဒီစကားသံတွေကို နားမထောင်ရဲတော့ပါ။
ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတဲ့ မာမိုကြီးနဲ့ ဝေယံတို့ရွှေကနေ ငြိမ်း
ထွက်သွားချင်စိတ်တွေ ပေါက်သွားရသည်။ တစ်ချိန်လည်း
အသည်းနှင့်အောင်ချစ်လှပါ့ချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ သူမက ဒီစကား
ပိုင်းကို အပြုံးလေးနဲ့ လက်ခံနေတာတွေရတော့ သူ့နှလုံး
သားတွေ ပို၍ပင် နာကျင်သွားရသည်။

“ကိုဝေယံ”

“ဘာလဲ ခေတ်သွေးသား”

“သန္တာကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စများလဲဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ အန်တီခင်နဲ့ စကား

ပြောနေတာနဲ့ မေ့တော့မလို့။ ကားထဲမှာ မင်္ဂလာကို ပေးဖို့
အတွက် ပန်းစည်းကျန်ခဲ့တာ အဲဒါယူခိုင်းမလို့”

“ကျွန်တော် သွားယူပေးပါမယ်”
“ဟာ . . . အားနာရကြီး”
သူမရွှေမှာမို့ ဝေယံက ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ
စကားလှလှလေးသုံးလိုက်တာလေ။ သူ့ဘဝက ဘာလဲ။
ဘယ်အဆင့်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူမ လက်တွေ့ကျကျ သိ
သွားအောင်။ မင်းက ဒီကောင်ကို မက်မောစိတ်ဝင်ချင်နေ
တာကို။

သူ ပန်းစည်းကို သွားယူပြီး . . .

“ကိုဝေယံ . . . ပန်းစည်းရပြီ”

သူမနံ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်ပြီး လောက
ကြီး တစ်ခုလုံး မေ့ပျောက်နေတဲ့ ဝေယံအနားကို တိုးကပ်
လိုက်ပြီး ပန်းစည်းကို ကမ်းပြီး . . .

“ပန်းစည်းရပြီ ကိုဝေယံ”

“ဪ... အေး”

စကားစမပြတ်သေးသဖြင့် မျက်ဝန်းအကြည့်က
သူ့ထံမှမခွာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့တစ်စုံတစ်ခုကမ်းပေးနေတာကို

သူမ အကြည့်မရောက်ရောက်သွားတဲ့အထိ မယူသေးဘဲ
ခံကာထားလိုက်သည်။ မင်္ဂလာ ဒါဟာ ခေတ်သွေးသားရဲ့
လက်တွေ့လေ။ မင်း ဒါကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးမဟုတ်လား။ ငါ
ခိုင်းတာကို တျိုးနွံအောင် လုပ်ပေးရတာကို မင်း မတားဆီရဲ
ဘူး၊ မဟုတ်လား။

“ခေတ်သွေးသား”

“ဗျာ . . . မမလေး”

“ဖန်းစည်းတို့ ချထားခဲ့။ ဒီမှာ စကားပြောနေတာ
မမြင်ဘူးလား”

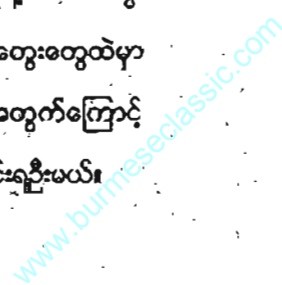
သူမ သူ့ကို လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သည်။
ဒီပုံစံမျိုးနှင့် သူ့ကို သူမ မကြည့်ရက်တာမို့ အမြန်သွားနိုင်
ဖို့ သူမ ကြားဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူနဲ့သူမကို သံသယမျက်ဝန်းတွေနဲ့ စောင့်
ကြည့်နေတဲ့ မာမိနဲ့ဝေယံရှေ့မှာ သူမ ဒီစကားမျိုး ဒီလေသံ
မျိုး မသုံးချင်ဘဲ သုံးလိုက်ရသည်။ ဒါကို သူ အားငယ်သွား

မှာပဲ။ မယုံကြည်နိုင်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ သူ သူမကိုကြည့်နေ
ပြီ။ အကျင့်ယုတ်ပြီး သူ့ကို ပန်းစည်းကိုင်ခိုင်းထားကာ
ဝကားမပြတ်ချင်သောင်ဆောင်ပြီး ဝေယံလုပ်နေတာကို
သူမ ရိပ်မိလိုက်သည်။ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့အခြေအနေတစ်ခု
ကို ထိန်းဖို့ ချက်ချင်းသတိရလိုက်သူက ဝေယံပါ။ သူမ
မျက်နှာမှာ ဝေယံ တမင်လုပ်တာဆိုတဲ့ အမြင်မကြည်ရိပ်
တွေကို မြင်နေရပြီလေ။

မင်း အရမ်းကို နှင့်နေပြီလား မင်္ဂလာ။ ငါ ရိပ်မိပါ
တယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကို မင်း တကယ်မကြည့်ရက်တော့ဘူး
မဟုတ်လား။ မင်းမျက်နှာလှလှလေး မှန်ကုတ်တုတ်ဖြစ်နေ
တာလေ။ ငါတို့ရှေ့မှာမို့သာ အပြုံးလေးနဲ့ ရှိနေပေမယ့် မင်း
နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးတွေက အသက်မှမပါတာ။ ဒါကို ငါ
သိတယ် မင်္ဂလာ။ အဲဒါကြောင့် ငါက အပြုံးနဲ့ ခေတ်သွေး
သားကို ပြန်ပြီး အချို့သတ်ရမှာပေါ့။ ငါ့အတွေးတွေထဲမှာ
စွဲမြဲစွာ ထည့်ထားတဲ့အကြံအစည်တစ်ခုအတွက်ကြောင့်
လေ။ အဲဒီအတွက် ငါ သရုပ်ဆောင်ကောင်းရဦးမယ်။

"ဪ... ဖေး... ပေး... တို့ယ် စကား
ကောင်းပြီး မေ့သွားတယ်။ အားနာလိုက်တာကွာ"

ပြောပြောဆိုဆို ခုံပေါ်တင်ခဲ့ဖို့လုပ်နေတဲ့ သူက
ဝေယံ လှမ်းတောင်းတာမို့ ပန်းစည်းကို ပြန်ယူပြီး လှမ်းပေး
စဉ် ...

"ဟာ"

"ဟင်... ကျိုးကုန်ပြီ"

ဖေးသူနဲ့ ယူသူလက်နှစ်ခုကြားမှာ ပန်းစည်းလှလှ
လေးက လွတ်ကျကာ ပန်းတွေ ကျိုးကြေကုန်တော့သည်။

"မင်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

အထိတ်တလန့်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်က မေးသည်။

"ကျွန်တော်"

"ဒီမှာ ပန်းတွေကြေကုန်ပြီ။ မင်း အလုပ်လုပ်တာ
ဒီလောက်တောင် နမောန်မဲ့နိုင်ရသလား။ ခေတ်သွေးသား။
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခြေမခိုင် လက်မခိုင်နဲ့ စိတ်နဲ့တို့ယ်မှ ကပ်
ရဲလား"

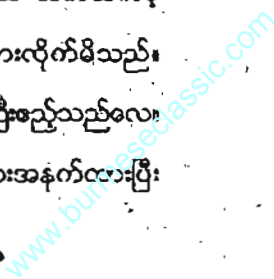
"ကျွန်... ကျွန်တော်"

"ပန်းကလေးတွေ လှလိုက်တာ။ အကုန်ကြွေကုန်
ပြီ။ မြန်မြန်ကောက်စမ်း"

"အန်တီခင် နေပါစေ။ သန္တာကိုလုပ်ခိုင်းလိုက်
လည်း ရတာပဲ။ ထားလိုက် ခေတ်သွေးသား"

"ရပါတယ် ကိုဝေယံ။ ကျွန်တော် သိမ်းလိုက်ပါ
မယ်"

ရွယ်တူမတိုင်းမယိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့
မှာ သူ့ကို တမင်နှိမ်ချပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံလိုက်ရတာမို့
အရှက်ကြီး ရှက်မိသည်။ တကယ်ဆို သူ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်ပဲ ကမ်းပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒါကို ဝေယံက တမင်
လွှတ်ချပြီး ပန်းတွေကြေကုန်တာ။ ဒါကို ဖာမီကြီးက သူ့ကို
ပဲ အပြစ်ပြောတာ ပြစ်တင်နေသည်။ ဝေယံ သတ်သက်မဲ့
လုပ်တာကို သူ မထင်မှတ်ဘဲ သတိထားလိုက်မိသည်။
ဒါကို သူ့မှာ ပြောခွင့်မရှိ။ ဝေယံက ဖာမီကြီးစဉ်သည်လေး။
သူ ပြောရင်လည်း ဘယ်သူ့ကမှ အလေးအနက်ထားပြီး

နားထောင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

သူမရေမှာမို့ ဝေယံက အားနာတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောနေတာ။ တကယ့်မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ ဝမ်းသာကျေနပ်မှုတွေက ဖုံးဖိမရ။ သူ ပန်းအကြွေတွေ ကော့ကံသိမ်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာတစ်ပွင့်”

ဝေယံက လက်ညှိုးထိုးကာပြသည့် ပန်းပွင့်လေးကို သူ ကော့ကံလိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှတော့ ရှက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ထိုစဉ် သန္တာရောက်လာပြီး . . .

“ကိုကိုလေး ထားလိုက် . . . ထားလိုက်။ သန္တာဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

သူ့လက်ထဲက ပန်းစည်းအကျိုးအကြွေတွေကို သန္တာက ယူလိုက်တာမို့ သူ ဒဲဒီနေရာက ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ အခန်းထဲရောက်တော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှိုက်ဖိုမိသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အထင်သေးရွတ်ချ

မှုတွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုတာ ခံလိုက်ရတာမို့ သူ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားရသည်။ သူမကတော့ ဝေယံကို အမြင်ကတ်လို့လုပ်တယ် ထင်မှာပဲ။ အမှန်ကတော့ ယူမလိုလိုနဲ့လွှတ်ချလိုက်တာက ဝေယံ။ အမှန်တရားကို ရှင်းပြခွင့်မရှိ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ စိတ်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

တာနှင့် သူ့အကြောင်း အကောင်းတွေချည်းပဲ ပြောတတ်
သလောက် ကိုကြီးတို့လင်မယားအလုပ်သွားတာနဲ့ သူ
အပေါ် ဆတ်ဆံ့မှုက မထင်ရက်အောင် ပြောင်းလဲသွား
သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းမကြီးပါပဲ။

“ခေတ်သွေးသား . . . စားလေ။ မုန့်တွေ အများ
ကြီးဟာကို”

“ဟုတ်ကဲ့”

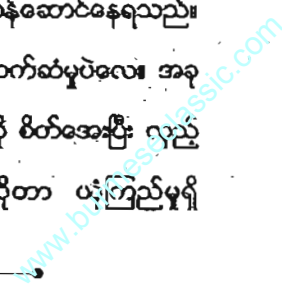
သူ မရဲတရဲဖြေလိုက်သည်။ စားရတာ လည်ချောင်း
တွင် နှင်နေသည်။ ကော်ဖီနှင့် မနည်းပျော့ရသည်။ ဒေါ်ခင်
မျိုးမြင့် တခြားကြောင့် အခုလိုသဘောကောင်းနေခြင်း
မဟုတ်ပါ။ မနေ့က ဝေယံနဲ့ခေတ်သွေးသားကိစ္စ သမက်
ဖြစ်သူနဲ့ သမီးဖြစ်သူကို သူ ကုန်းချောမှာဆိုးလို့ တမင်
ရင်ထဲကမပါဘဲ သဘောထားပြည့်ဝဟန်ဆောင်နေရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါက ကွယ်ရာက ဆက်ဆံမှုပဲလေ။ အခု
ဟာက သမက်ရှေ့မှာဆိုတော့ သူ့ညီတို့ စိတ်အေးပြီး လှည့်
မကြည့်ရအောင် မိမိကထားတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်မှုရှိ

အခန်း (၁၂)

“ဟင် . . . ဟင်း . . . တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
ကြီး ဖြစ်လာလို့လား မသိဘူးကွယ်။ ခေတ်သွေးသားက
ပိုပြီး သိတတ်လိမ္မာလာတယ် မောင်ခေတ်မင်းသားရဲ့”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးလိုက်တဲ့ စကားသံက
တခြားလူဆီက ထွက်လာခြင်းမဟုတ်။ ကိုကြီးရဲ့ ယောက္ခမ
ဆီက ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်းပင် သသွားရသည်။ မနက်ပိုင်း ထမင်းစားပွဲထိုင်

အောင်တော့ ဟန်လုပ်ဆက်ဆံပြုရသေးတာပေါ့။ မီးငယ်က တော့ အခုထိ ဆင်းမလာသေးချေ။ မနေ့က ခေတ်သွေး သားအပေါ် မိမိပြောဆိုမှုကို သွေးအေးအေးပဲ သမီးငယ်က နေပြသွားသည်။ ဒါဆို မီးငယ် ဒီကောင်လေးအပေါ် စိတ် မဝင်စားဘူးဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိသွားပြီဆိုတော့ မိမိ စိတ်အေးရပြီပေါ့။

“မာမီ”

“ဟေ”

“သားတို့ အလုပ်သွားတော့မယ်”

“အေး . . . အေး . . . ကားကို သတိထားမောင်း

ကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မိမိအတွေးလွန်သွားသဖြင့် သမီးနဲ့သမက်ဖြစ်သူ နှုတ်ဆက်နေတာကို သတိမထားမီ။ ခေါ်သံစူးစူးကြောင့် သတိဝင်ကာ ရျတ်ချင်းအပြုံးနုနုလေးနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက် လိုက်ရသည်။

* “ညီလေး . . . ကိုကြီးတို့ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောခိုင်းပြီးထွက်သွားတဲ့ ကိုကြီးတို့ရဲ့ ကျောပြင် ကို ငေးကြည့်ရင်း သူ တျန်ရစ်နေခဲ့တော့သည်။ ကိုကြီး ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ . . .

“ခေတ်သွေးသား”

ဒေါ်ခင်မိုးမြင့်ရဲ့ အသံမာမာက ထွက်လာသည်။

“ဗျာ . . . မာမီကြီး”

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာနေရင် ဒီအိမ်ရှင်တွေကို ဝင်း စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“ဗျာ”

“စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် အတို့အထောင်မလုပ်နဲ့လို့ ပြောတာ။ အဓိက ငါ့သမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲ။ မင်းကြောင့် အပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး ခေတ်သွေးသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းသဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ ဘာ

အကြောင်းကိစ္စရှိရှိ ငါ့သမီးလင်မယားကို မတင်ပြပါနဲ့။ မင်း အနေအထိုင်အလုပ်အကိုင်မဟုတ်လို့ ငါက ဆူရ ပြောရ ဆုံးမနေရတာ မောတယ်။ နောက်ဆို အလုပ်လုပ်ရင် ကရ တာဝန်လုပ်ပါ။ ဒေါ်လင်းနဲ့သန္တာချေးသွားကြပြီထင်တယ်။ ဒါတွေကို မင်းပဲ သိမ်းလိုက်တော့။ သေချာလည်း ကိုင်ဦး နော်။ ဒါတွေက တန်ဖိုးရှိတယ်။ မင်း မရှာရတဲ့အတိုင်း ခွဲပစ် မနေနဲ့ဦး”

သူ့မျက်နှာ ကွက်စနဲပျက်သွားရသည်။ ဒေါ်ခင်မျိုး မြင့်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်မကြည့် တော့ဘဲ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီလေ။ သူ့စိတ်တွေကို တင်းထားလိုက်သည်။ မခံစားတော့ဘူး။ ပြောချင်တာ ပြော ကြပါစေတော့။ ဒါတွေက သူ ဒီတိုက်ကြီးထဲကို စရောက် တတည်းက တစ်ချိန်လုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပဲလေ။ အထူး အဆန်းလည်း မဟုတ်တော့။ အရေးကြီးတာ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ပဲ။ အခုဆို သူ အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်း တက်ပြီးလို့ တော်တော်လေး ပြောဆိုနိုင်ပြီလေ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆိုလည်း ITCS - Level III တောင် ရောက်နေပြီ။

သူ သိမ်းဆည်းနေတုန်း သူ့စားနား အရိပ်လေး တစ်ခုကြောင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မင်္ဂလာဖြစ်နေ သည်။ ထိုစဉ် နဂူးလေးပေါ်သို့ကျလာတဲ့ အတွေ့အထိလေး တစ်ခုကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားရသည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“နမ်းတာလေ”

သူ့ဘက်က ရင်တွေ့ အဆမတန်ခနဲသလောက် သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးစိစိလေးနှင့် ပြောင်ဝန်ခံသည်။

“သွား . . . သွားတော့ မင်္ဂလာ။ တော်ကြာ မင်းနဲ့ အရောဝင်တယ်ဆိုပြီး မာမိကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆူနေဦး မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့။ ကျွန်တော် အေးအေး ဆေးဆေးနေပါစေ”

“မောင်ရယ်”

သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူ ပြောတာ

တွေကို သူမ မသိလို့မဟုတ်။ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ မဟုတ်။ သူ့ဘဝ အေးချမ်းမှုက သူမအပေါ်မှာ အများကြီး မှုတည်နေတယ်ဆိုတာ သိပါသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း အချစ်တွေကို ကြိုတ်မှိတ်ပြီး သူ့နဲ့ခပ်ကင်းကင်းနေပြခဲ့သည်။ စိတ်ထဲကမပါဘဲ မာမီ သဘောကျအောင် ဝေယံကို အရေးပေးကာ ဟန်ဆောင်မှု တွေနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ မာမီမသိအောင်လည်း စီးပွားရေး တွေ နှိုးနှိုးလုပ်ခဲ့သည်။

သူမမျက်နှာလေး ညှိုးသွားတော့ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူမကို ခပ်တည်တည်လုပ်ပြီးသာ နှင် ထုတ်နေမိတာ စိတ်ထဲမှာ သူမ အခုလို အနားမှာရှိနေတာ ကို ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ လာရယ် မောင်လည်း ဘာသားနဲ့ထုထားလို့လဲ။ သွေးနဲ့သားနဲ့ တည်ဆောက်ထား လူသားတစ်ယောက်ပဲလေ။

ကျောက်ဆိုင်ကျောက်ခဲတောင် တွန်းတိုက်ပါများ ရင် နဲ့သေးတာပဲ။ အခုလို လာရဲ့အတွေ့အထိလေးတွေ့

ကြင်နာအားပေးစကားလေးတွေက မာကျောပါတယ်ဆိုတဲ့ မောင့်နှလုံးသားတွေကို လှုပ်ရှားသွားစေတာ။ လာရယ် တစ်ခါတလေ မောင်လေ မာမီကြီးတို့ရှေ့မှာ မောင်ကို မခေါ် မပြောဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတဲ့ ပုံစံလေးတွေကို ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေမိတယ်။ ဝေယံနဲ့အတူတူ တွဲသွားတွဲလာလုပ် ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ပြီး မနာလိုစိတ်တွေ ဖြစ်မိတယ်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့အဖြေကို တဖြည်းဖြည်း သိလာရတဲ့ မောင်ဟာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သွေးပျက်ခဲ့ရတယ်။

“လာ”

“ပြောလေ မောင်”

“မောင့်ဘဝကို နားလည်ပေးပါ လာ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ကျွန်မကို ချစ်လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ကျွန်မ မေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတဲ့ အဖြေမျိုးဖြစ်မလာခဲ့ရင်

ကျွန်မနလုံးသားတွေ အရမ်းကို နာကျင်သွားရမှာပါ မောင်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်တစ်ခုကို လက်ကိုင်ထားပြီး မျှော်လင့် နေတာကမှ ကျွန်မအတွက် ပိုပြီး သင့်တော်လို့ မောင့်ကို ချစ်လားလို့ မမေးချင်တော့ပါဘူး။

“လာ . . . လာကိုလည်း မောင် ချစ်နေပါပြီ”

သို့ဆီက စကားကိုကြားတော့ သူမဝမ်းသာသွား ရသည်။ သူ့ရဲ့ သန်မာတဲ့လက်နှစ်ဖက်က သူမရဲ့သေးကျဉ်း တဲ့ ခါးကလေးဆီကို နွယ်ရှင်တွေလို ရစ်ပတ်လာပြီး ကိုယ် လေး လှုပ်မရအောင် တုတ်နှောင်ခံလိုက်ရလေပြီ။ ရင်ချင်း အပ်အနေအထားမို့ သူမမျက်နှာလေး ရှောင်လွှဲမရအောင် သူ့မျက်နှာကြီးနဲ့ နီးကပ်နေသည်။ အချစ်ရည်တွေ ရှိန်းလွှဲ နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်ဆုံပြီး ခဏမှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်သံစည်းချက်ကလေးတွေမှာ မြူး တူးပျော်ပါးစွာ ကရုန်ရင်း အချစ်ခေါ်ဆောင်ရာ တောအုပ် ကလေးထဲသို့ ခြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါသွားမိလေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ မင်း . . . မင်းတို့”

“ဟာ”

“မာမီ”

“မာမီကြီး”

ပူးကပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု အလိုအလျောက် တွာသွားရသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲ ရုတ်တရက် တိုး

ဝင်လာတဲ့ လူရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူ့အသိစိတ်တွေ ဝေဝါးကာ သွားရသည်။ မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ တရွေ့ရွေ့ဒေါသတကြီးလျှောက်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ကို ကြည့်ပြီး သူ သွေးပျက်နေရပြီ။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသမီးတွေက ရှိန်းရှိန်းတောက်နေသည်။

“မင်း . . . မင်း . . . ငါ့သမီးကို”

“မဟုတ်”

အမလေး . . . လုပ်ရက်လိုက်တာ ခေတ်သွေးသားရယ်။ မင်း တော်တော်လုပ်ရက်တဲ့ကောင်ပါလား။ ငါ့ရင်နှစ်ခြမ်းကို ဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် ခွဲပြလိုက်တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် စွေ့စွေ့ခွန်ရပြီ။ ဟိုကောင်နဲ့ မီးငယ်ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ။ ဒါဟာ မိမိ မမြင်ချင်ဆုံးမြင်ကွင်းမပါ။ ဒီလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး တားဆီးထားတာလေ။ အခုတော့ မိမိ ယုံကြည်ထားသမျှ လွဲကုန်ပြီ။

“ပီရီလိုက်ကြတာ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်ကြတာ။ ထင်တောင်မထင်ရဘူး။ ကြည့်စမ်း . . . ငါ မသကာလို့ လာချောင်းတာ။ ငါ့အတွေးက မှန်နေတာပဲ။ တော်တော် အဆပ်ပြင်းတဲ့ မြေဟောက်။ ကံဟယ် . . .”

“ဖြန်း . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း”

“ဟယ် . . . မာမီ”

သူမဆွဲဖို့ အချိန်မရလိုက်ခင် သူ့ပါးနှစ်ဖက်စလုံး ထူပူသွားကာ မျက်နှာပင် လည်သွားရသည်။

“သွား . . . အခုချက်ချင်း ထွက်သွား။ ငါ့အိမ်ကနေ ဆင်းသွား။ ငါ့သမီးကို မြှူစားချင်နေတဲ့ကောင်”

“မာမီ”

“ညည်းမပြောနဲ့။ ညည်းကိုလည်း ငါ စိတ်နာတယ်။ ညည်းအသံကို မကြားချင်ဘူး။ ညည်း ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး လိမ်ညာနေတဲ့ သမီးမိတ်ပဲ မင်္ဂလာ”

“မရှင်ပြုလို့ မရဘူး မာမီ။ မောင်ကို လာချစ်တယ်”

“ဘာ”

“တကယ်ချစ်မိတာပါ”

“ဘာပြောတယ်။ ညည်း . . . ညည်း”

“မောင်နဲ့ပဲလက်ထပ်ပါရစေ မာမိ။ ခွင့်ပြုပါ”

မထူးတော့ပြီမို့ မာမိကို သူမ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ

လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .

ညည်း သိပ်ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်နေပါလား။ ဟား . . .

ဟား . . . ငါ့ကို အူတက်အောင် ညည်း ဟာသတွေ လာ

မပြောနဲ့နော်”

ပြောရင်း ဝါးလုံးကွဲမတတ် ဟားတိုက်ရယ်မော
ပစ်လိုက်တဲ့ မာမိလှုပ်ရစ်ကြောင့် သူမပင် တုန်လှုပ်သွားရ
သည်။ သူကတော့ သူမဘေးမှာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
နှင့် ရပ်နေသည်။

“မာမိ”

“ဒီမှာ မင်္ဂလာ . . . ညည်း အရမ်းကို စိတ်ကူး

ယဉ်တတ်တဲ့ ကောင်မပဲ။ ညည်းကို ဒီနေ့အထိ ဒီအရွယ်

ရောက်အောင် ငါ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ငါ့ဘေးနဲ့
တာ။ လူတကာကြားမှာ မင်္ဂလာဟောဆိုပြီး ခေါင်းမော ရင်
ကော့နိုင်အောင်ထားတာ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်လဲ သိ
လား။ အဲဒါ ညည်းကို အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခု
ရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မားမှုကို သိစေချင်လို့ဟဲ့။ ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ ဘဝ
မှာ အောင်မြင်မှုတွေ တပွေတတိုက်ကြီးနဲ့ စံပျော်တာကို မြင်
ချင်လွန်းလို့ ငါ ထားခဲ့တာ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ဘက်စုံပြည့်ဝ သာလွန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဂုဏ်
ဆရေရှိရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပနိုင်ပြီး
စည်းစိမ်အပြည့် ခံစားစေချင်လို့ ဒီအခြေအနေ ဒီဘဝ
ရောက်အောင် ညည်းဒက်ဒီရဲ့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တွေကို မပျောက်ပျက်အောင် ငါ ကြိုးစားပြီး ရုန်းကန်ခဲ့တာ
လေ။ ဒီရည်မှန်းချက်တွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ငါ
ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အတ္တကြီးကြီးနဲ့ ငါ ဆုပ်ကိုင်
ထားရမယ် ညည်းသိလား”

“မာမိ အဲဒါတွေဟာ မာမိစိတ်ကို တစ်ချိန်လုံး

ထိန်းချစ်နေတဲ့ မာန်နတ်ဆိုးတွေပါ။ မာဇီစိတ်တွေ လျှော့ပါဦး မာဇီရယ်”

“မသိဘူး။ ငါ ဘာမှမသိဘူး။ ငါ သိတာ ညည်းဝေယံကိုပဲ ယူရမယ်။ ဝေယံနဲ့ပဲ ငါ သဘောတူတယ်။ ဝေယံက ရုပ်ချောတယ်။ ပညာလည်း အသင့်အတင့် ရှိတယ်။ ဝိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ ဟား . . . ဟား . . . ဘာလိုသေးလဲ။ ဒါမှ ငါ့သမက်အစစ်ပဲ။ ငါလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ အတုန်လုံး ဝေယံဆီမှာရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်မရှိဘူး မာဇီ”

“ဘာ”

“ဝေယံမှာ အချစ်စစ်မရှိဘူး။ သူက အချစ်ကို ကစားစရာအရှင်တစ်ခုလို ငွေနဲ့ပေးဝယ်ပြီး လိုချင်သလောက် ဆော့တယ်။ ပြီးလို့ အားရရင် လွှင့်ပစ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ဝေယံမှန်နေတာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ အချိန်တိုင်းအတွက် သိပ်လိုအပ်တဲ့ အသုံးဝင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။ ငွေသာ အဓိကပဲ။ ငွေရှိမှ အရာရာကို စန့်တီး

လို့ ရတာလေ”

မာဇီရယ် မာဇီစိတ်ကူးတွေ လွဲချော်နေပြီ။ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ ဝိုက်ဆံထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကို မာဇီလက်ခံလာအောင် လာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ သူမ မာဇီကို ဘယ်လိုနားချရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဒီမှာ ခေတ်သွေးသား”

မာဇီမြားဦးက သူ့ဘက် ပြန်လှည့်သွားသည်။

“မင်း သိပ်တော်တယ်။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့

သူဌေးသမီးကို အရချိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကို ငါ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ပြောစမ်း . . . မင်း အကြံအစည်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေတာလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောစမ်း။ ငါ့သမီးရမယ့်အမွေတွေ မနည်းဘူးဆိုတာ သိလို့ မင်းက အပိုင်သိမ်းသွင်းလိုက်တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူး မာဇီကြီးရယ်။ ကျွန်တော် . . .

ကျွန်တော် မင်္ဂလာကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာပါဗျာ။

ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ လာ့ဆီက ဘာပစ္စည်းဥစ္စာ
ကိုမှ မက်မောလို့ မဟုတ်ရပါဘူး။

“ခေတ်မင်းသားရဲ့ညီကလည်း မခေလုပါလား။
အစ်ကိုက သူဌေးသမီး ရအောင်ယူတယ်။ ညီကလည်း
သူဌေးသမီးကို အရချိုင်တယ်။ ဟား . . . ဟား . . .
ရည်ရွယ်ချက်ကြီးပါလေအေ။ မင်းတို့ အမေက ဒီလိုပဲ
သွန်သင်ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

ရှိုးသားတို့ မေမေနဲ့ ကိုကြီးကိုပါ ပုတ်ခတ်ပြောဆို
ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ခေါင်းတွေ မူးကာ နှလုံးသားထဲက
အောင့်မျက်ပြီး နေရာမှာတင် လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟယ် . . . မောင်”

“မောင်”

သူမ သူ့ကို ပခုံးလေးလှုပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာ . . . ညည်း ဖယ်စမ်း။ သူ့ကို မထိနဲ့။ ဒါ
သက်သက်ဟန်ဆောင်နေတာ။ ညည်း မယုံနဲ့ မင်္ဂလာ။
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပျော့ညံ့လိုက်တာ”

သူနားထဲမှာ အသံတွေ ဆူဝေနေသည်။

“မောင် . . . အဟင့် . . . ဟင့်”

လာရဲ့ခေါ်သံလေး သူ ပြန်ထူးဖို့ အင်အားမရှိ။
ရုတ်ရုံကြောကွဲစွာ သူ မေ့သွားတော့သည်။ ကြီးစွာသော
စိတ်ဖိစီးမှု၊ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ရတာနှင့် သင်တန်း
သွားတက်ရတဲ့အချိန်များကြောင့် ညကျမှ စာကျက်ရသဖြင့်
အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေလည်း နည်းမှ မနည်းတော့တာ။ သူ
ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး မရပ်တည်နိုင်တော့သည့်အဆုံး နေရာ
မှာတင် အသိမဲ့သွားရတော့သည်။

“လာ . . . မာမီပြောနေတယ်နော်။ ထစမ်း။ မာမီ
နဲ့ ပြန်လိုက်ခုံ”

သူမ ခေါင်းကို တအားခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။
မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေ တရစပ် စီးကျလာသည်။
ချစ်သူ မောင့်ကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲမရင်း တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်
ထားမိသည်။ သူမ လုံးဝဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘူးလေ။

“လာ . . . ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ သူ့ကို

အောက်ချထားလိုက်လို့ဆိုနေ။ ညည်း မာမီကို ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်အောင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မာမီ လာ မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

ပြောလည်းပြော သူ သန္တာကို လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် သန္တာနှင့်နှစ်ယောက်အတူ တွဲလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မောင်က ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဆီ လျှောက်လှမ်းနေတာပါ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တစ်ချိန်လုံး မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ပြီး ဖြစ်ချစ်တဲ့ ဆန္ဒတွေထက် အဖြစ်သင့်ဆုံးအရာတွေကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ဘဝကိုအောင်မြင်မှုရအောင် ကြိုးစားနေတဲ့ သူပါ။

“မင်္ဂလာ”

သူမနဲ့ သန္တာ မောင့်ကိုတွဲကာ ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာ . . . ညည်း . . . ညည်း . . . မသွားနဲ့ နော်။ ညည်း အပြန်လားခဲ။ ညည်းကို သူနဲ့ထွက်သွားခွင့်

မပြုနိုင်ဘူး”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အနောက်ကနေ အပြေးလိုက်ပြီး တားဆီးမိသည်။ မိမိရည်မှန်းချက် မိမိဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခု အတွက် မလဲမပြိုစတမ်း ဇက်တွယ်နေချင်သေးသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးတတ်တာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ရာဇဝင်မှာ ရှိမှမရှိတာ။ တားရမယ်။ မီးငယ်ကို ရအောင်တားဆီးရမယ်။

“မင်္ဂလာ . . . ညည်းကို ပြောနေတာ မရဘူးလား”

အင်္ကျီစကို အတင်းဆွဲကာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ဘယ်လေးကတားတား မီးငယ်က ခြေလှမ်းတွေ တစ်စက်ကလေးမှ မရပ်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မာမီ။ မောင့်ကို အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လာ တကယ် ပစ်ဖထားရက်လို့ပါ။ လာနဲ့လုံးသားတွေ အရမ်းကို ခံစားနေရတယ်။ မာမီ . . . လာ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပါ။ မောင်ဟာ မာမီထင်သလို ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လာ ကျိန်ဆိုပြောရဲပါတယ် မာမီ”

“မကြားချင်ပါဘူး။ ငါ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ ညည်းကို လုံးဝ သဘောမတူဘူး မဟ်လား ညည်း မသွားပါနဲ့။ ညည်းဝေယံကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်။ ဝေယံကမှ ငါလိုချင်တဲ့သမက်။ ညည်း လာစမ်း”

သူမ မောင့်ကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ကိုပဲ စဉ်းစားပြီး အလောကြီးနေခဲ့သည်။ မာမီစကားသံတွေကို ကြားသော်လည်း သူမ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်မနေပါ။ သူမ ကားမောင်းသူနေရာကိုရောက်တော့ . . .

“မဟ်လား . . . ညည်း . . . ညည်း . . . အပိုက်မ၊ ညည်းလောက် မိုက်မဲတဲ့သမီး၊ ညှံလွန်းတဲ့သမီး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မာမီ . . . လာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာနာနားလည်မှုလေး ခကလောက်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ မောင့်ကို ဆေးခန်းပို့မှဖြစ်မှာမို့ပါ မာမီ”

“ညည်း . . . ညည်း”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက် သမီးမိုက်ရဲ့လှုပ်ရပ်ကို

ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်တော့ပါရဲ့။ သတိမေ့ကာ ဓွေလဲနေတဲ့ မောင့်ကိုခေါ်ပြီး ကားလေးကို ခြံထဲကနေ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်သတွေ့ ရင်မှာအပြည်နဲ့ ကျန်နေခဲ့ရသူက တော့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ပဲဖြစ်တော့သည်။

လိုက်တာ၊ တျွန်မကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ မာမီရဲ့ အထင်လွဲမှုကို မောင်ခဲလိုက်ရတော့ မောင် အရမ်းခံစား သွားရမှာပေါ့။

“အင်း . . . ဟင်း”

သူမ ကားမောင်းနေစဉ် မောင့်ဆီက ညည်းညူ သံလေး ထွက်လာတာမို့ သူမ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကားကို လမ်းဘေးကို ညင်သာစွာထိုးရပ်လိုက်ပြီး . . .

“မောင် . . . မောင် . . . သတိပြုလား ဟင်”

သူ့နားထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ပထမဆုံးသောခေါ်သံ လေးသည် သူမခေါ်သံကလေးသာ ဖြစ်သည်ကို စိတ်အာရုံ ဇာ သိနေပါသည်။ ခပ်တင်းတင်း ခေပိတ်နေတဲ့ မျက်လုံး တို့ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ သူ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ခြောက်သွေ့သွေ့ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ ဖွင့်ဟပြီး . . .

“ဟင်း . . . ကျွတ်”

“မောင် သတိပြုလားဟင်”

“ရေ”

အင်း (၃)

ကားလေးကို နီးစပ်ရာ အထူးတုဆေးခန်းကြီး တစ်ခုဆီသို့ အမြန်မောင်းနေမိသည်။ အိပ်ပျက်တဲ့အင်္ဂါ၊ စိတ်စိမ်းမှုဒဏ်တွေကြောင့် အခုလို မောင် လဲပြိုသွားရ တယ်ဆိုတာကို သူမ သိနေပါသည်။ မောင်က တစ် ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ခံစားနေထတ်တာလေ။ မောင့်ကို ကြည့်ပြီး သူမ အရမ်းတို စိတ်ပူနေမိသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ တျွန်မ စိတ်မတောင်း

မောင်က ရေသောက်ချင်လို့ တောင်းဆိုနေတာ ပါလား။

“ကေလေး... မောင်”

ကားထဲ သူမ ဝေ့ဝဲရွာလိုက်တော့ ရေသန့်ဘူး လေးတစ်ခုကို တွေ့တာမို့ ကယျာကသာ ဇွင့်လိုက်ပြီး အနံ့ လေးထဲ ရေအနည်းငယ်သွန်ကာ သေသေချာချာ နှုတ်ခမ်း ထဲသို့ ထည့်ကာ တိုတ်လိုက်သည်။

ရေကို အငမ်းမရသောက်လိုက်တဲ့ မောင်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ လျှံကျ လာသည်။

“ဒီနားမှာ တူန့်မ အသိ ဆေးခန်းရှိတယ် မောင်၊ ရှေ့နည်းနည်းဆိုရင် ရောက်ပြီ မောင်”

သူမ ကားစက်ကို နီးကာ ပြန်ပြီး မောင်းထွက် လိုက်သည်။ သိပ်မကြာ သူမသုငယ်ချင်း မိုးမြင့်သူရဲအေး ဆေးခန်းကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူမကားလေး ဆေးခန်းမှ ရပ်လိုက်တာနှင့် ...

“ဟင် . . . လာလေးပါလား။ အန်တီလေးဆီ အလည်လာတာလား”

“အန်တီလေးဆီ ဆေးခန်းလာပြတာ”

ပြောပြီး တစ်ဖက်က တံခါးချပ်လေး ဆွဲဖွင့်တော့ မောင် ဆင်းလာသည်။

“မောင် ဖြစ်ရဲ့လား။ ခေါင်းမှူးနေတယ်ဆို”

“ရပါတယ် လာရယ်”

အန်တီလေးက မောင်နဲ့ သူမကို သေသေချာချာ စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ မြီးမှ အန်တီလေးက မောင်ကို စစ်ဆေးမှုတွေ ပြုသည်။ သူမကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ခုတ်တာ စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“အမောင် . . . အရမ်းစိတ်ပူနေလား လာလေး”

“ရှင်”

ဆိုင်းမဆင့် ဝုံမဆင့် မေးလိုက်တဲ့ အန်တီလေး အမေးကို ချက်ချင်းဖြေဖို့ ယောင်အအဖြစ်နေရသည်။

“အမောင် . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရေးချက်

ပြီး အားနည်းသွားတာပါ။ အကြောဆေးသွင်းပြီး အနားယူ လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီလေး”

“လာ . . . လာက အရမ်းတော်တာပဲ”

“ရှင်”

“အရွေးတော်တယ်လို့ ပြောတာ။ ကောင်လေးက တော်တော်ချောတယ်နော်”

မောင်ရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာ အန်တီလေးက ပြော လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှက်အလေး ဖြစ်သွားရ သည်။

“အန်တီလေး ပြန်ပြန်သက်သာအောင် ကုပေးပါ နော်”

“အမလေး . . . လာကတော့လေ ပြောကို မပြော ချင်တော့ဘူး။ အရင်ကနဲ့ တကယ် မတူတော့တာပဲ။ အရမ်း ကို ပြောင်းလဲနေတဲ့ လာပုံစံကိုကြည့်တာနဲ့တင် အန်တီ လေး သဘောပေါက်နေပါပြီ”

“ဟာ . . . အန်တီလေးကလည်း”

ရှက်သွားတဲ့ သူမမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေ တဲ့ အန်တီလေးကို စိတ်လည်း မဆိုးရက်တော့ပါ။ မောင်ကို လည်း ပြန်ပြန်သက်သာသွားစေချင်သည်။ ပြီးရင် သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပိုင်ချထားသည်။ မောင်နဲ့အတူ တစ်နေရာကို ထွက်သွားတော့မည်ဟု။ အခုလောက်ဆို ကိုကြီးနဲ့မတူလည်း သိလောက်ပြီ။ မာမီက အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာတော့မှာဆိုတော့ သူမတို့အိမ်ကို ပြန်လို့ မဖြစ် တော့။ သူမ မောင်ကို လုံးဝအဆုံးအရှုံးမခံနိုင်။

သူမတို့အားလုံးပြီးတော့ ကားပေါ်တက်မည်အပြု

“ခေတ်သွေးသား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ရှုတ်တရက် ထိုးရပ်လာတဲ့ကားပေါ်က ဆင်းလာ သူက မာမီပဲ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ရှိတဲ့နေရာကို ရအောင် လိုက်လာနိုင်တဲ့ မာမီကို အံ့သြနေမိသည်။

“မင်း ငါ့ပြန်လိုက်ခဲ့ ခေတ်သွေးသား”

မာမိဆီက အမိန့်သံတစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။

သူမ တားဆီးဖို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ် . . .

“ညည်းပါးစပ်ဖိတ်ထား မင်္ဂလာ၊ ညည်းရဲ့ဖိတ်ကို

မာမိ သိတယ်။ မာမိဟာ ဒီလောက်တုန်းအနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်း သိထားလိုက်”

“မာမိ လာ တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင့်ကို လာ တတယ်ချစ်တာပါ”

“နားမလည်ဘူး၊ ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး မင်္ဂလာ”

“မာမိ”

သူမ လုံးဝတားဆီးလို့မရတော့။ မာမိက အလျှော့မပေးနိုင်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါယမ်းနေသည်။ မောင့်အပေါ် မုန်းတီးနာကျင်နေတဲ့ မာမိအပြိုးတွေကို ဘယ်လိုမှ မချေ့ဖြတ်နိုင်တော့။ အလျှော့ပေးရတော့မည်။ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့မယ့် အရိပ်အယောင်တွေကို သူမ မြင်နေရပါပြီ။

“မာမိကြီး”

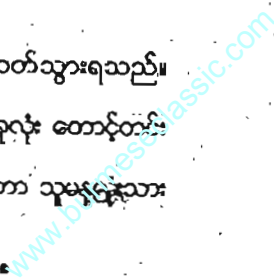
မောင့်ထံက ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကြောင့် မာမိ အကြည့်တွေက မောင့်ဆီ ရွေ့လာသည်။

“မောင်”

သူမ ထိတ်လန့်တကြား မောင့်ကို တားဆီးပစ်လိုက်သည်။ မောင် ပြန်လိုက်မသွားပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ အဝေးမခံနိုင်လို့ပါ မောင်ရယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ မောင် မရှိလို့မဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်မကို သနားပါ မောင်ရယ်။ မာမိနဲ့ ပြန်လိုက်မသွားပါနဲ့။ အားလုံးနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ကျွန်မတို့ ပြေးရအောင်။ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနဲ့ သူမ တားဆီးနေမိသည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် မာမိကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူမရင်တွေ လှစ်ခနဲ ဟာတတ်သွားရသည်။ သက်မဲ့ရှုပ်တုတ်ရဲ့လို ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားရသည်။ မောင်ရဲ့ခွဲခြားခြင်းက ဘာမှ မရှိဘူး။

တွေ တစ်စစီ ကြော့မှသွားစေတာ မောင် သိရဲ့လား။

“လာ”

“မောင် . . . မောင် ဘာလို့ အခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲဟင်”

“မောင်ကို နားလည်ပါ လာရယ်။ မောင် ပြန်လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

သူ ဒီစကားတွေကို ရင်နှင့်စွာနဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ သူတို့စကား သူများတွေလို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ် လုပ်ချင်တာ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ကိုကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူ ပြန်လိုက်သွားမှ ဖြစ်မည်။

မာမီကားပေါ်တက်သွားတဲ့ မောင်ကို သူမ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မောင်ရဲ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ သူမရင်ထဲမှာတော့ ကြော့မှတွေ့ကာ အတိုင်းအဆမဲ့နေသည်။ မာမီကားလေးက မောင်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ သူမ မျက်ဝန်းခရဲမှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့မိသည်။

သား (၁၅)

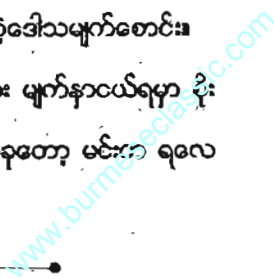
“ခေတ်သွေးသား . . . မင်း ပြန်လိုက်တာတယ် နော်”

“မေ”

“ဟွန်း”

မေဆီက ဒိုင်းခနဲကျလာတဲ့အခါမျက်စောင်း။

“ငါ့မှာတော့ ကိုယ့်မတ်လေး မျက်နှာငယ်ရမှာ ဦးလို့ စာနာစိတ်နဲ့ ပုံပိုးလိုက်ရတာ။ အခုတော့ မင်းက ရလေ

လိုလေ အိုတရွေ့ဖြစ်နေပြီပေါ့။ မင်း သိထားဖို့က ငါ့ညီမကို
ဖြူဆွယ်သိမ်းသွင်းပြီး ရယူဖို့ကြိုးစားတာမျိုးအထိတော့ ငါ
မင်းကို စာနာသနားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“မမ”

“မဂ်လာက အပျော်အပါးမက်တယ်။ သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ သွားတာလာတာတလွဲပြီး ယောက်ျားလေးကိစ္စ ရှင်း
တယ်။ အခုကိစ္စက ဘယ်လိုမှသွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဗျာ”

စေတနာတစ်ယောက် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေရ
သည်။ မာမိက အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ် အမြန်လာခဲ့ပါလို့
ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ထားခဲ့ပြီးပြန်လာတာ။
အခုတော့ သူမ မထင်မှတ်ထားတဲ့ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်
ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ညီမလေးကို ခေတ်သွေးသား
က အတင်းရည်းစားစကားပြောပြီး ခိုးပြေးမယ်ပြောကာ
မာမိရှေ့မှာ ပေါ်တင်ပဲ ကားနဲ့ထွက်သွားကြတယ်တဲ့လေ။
ညီမလေးကလည်း သူမှသူပဲဖြစ်နေတာတဲ့။ မာမိ ငိုယိုပြီး

တားဆီးတာတောင် မရဘူး။ ထွက်သွားကြတာဟု ငိုယိုပြီး
ရင်ဖွင့်နေတဲ့ မာမိကိုကြည့်ပြီး သူမ သနားသွားရသည်။
အခု ချောပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

အမြဲတမ်း သူ့ကို လိမ္မာပြီး သိတတ်မှုရှိတဲ့ ကောင်
လေးတစ်ယောက်လို့ ချီးမွမ်းတတ်တဲ့ မာမိရဲ့စေတနာ၊
မေတ္တာတွေကို သူမို့ စော်ကားရက်သည်။ သူမ ဒေါသဖြစ်
လို့ မဆုံးတော့ပါ။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်တော့။

“မီးငယ်ကို ဝေယံနဲ့ လူကြီးရင်း သဘောတူထား
တာ သိလို့ အခုလို ခပ်မြန်မြန်အသုံးချဖို့ စဉ်းစားလိုက်တာ
မီးကြီးရဲ့။ သိပ်မာယာများတဲ့ ယောက်ျား။ မာမိတော့ ယုံ
တောင် မယုံနိုင်တော့ဘူး။ ဒင်းက ဒီတိုက်ကြီးကို မျက်စိကျ
နေတာလေ။ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ရမလား။ မာမိက အမွေ
စေတနာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ဦးမှာ”

သူ ခေါင်းတွေ ရှာရှာလည်သွားရသည်။ မာမိကြီး
ရဲ့ ပြောဆိုစွပ်စွဲချက်တွေက သူ့ရဲ့ရိုးသားတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ
ထိုးအလဲထိုးသတ်ပစ်လိုက်သလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ ခေါင်းကို ခါသမ်းပစ်လိုက်သည်။ မဟုတ်ဘူး . . .
မဟုတ်ဘူး။ မေ တွန့်တော့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။

ကျွန်တော် လာ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပဲ။ အချစ်
တစ်ခုကလွဲပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာ
ငွေကြေး၊ ဘာဥစ္စာပစ္စည်းမှ မပါခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

“မာမီ”

“ဘာလဲ သမီးကြီး”

“မာမီ ဘာဖြစ်ချင်လဲ။ မာမီရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်
ကို ပြောပါ။ နာ့ကို အားမနာပါနဲ့။ အခုလိုဖြစ်ရတာ နာ
ကြောင့်ပဲ။ နာသာ တိုမင်းရဲစကားကို လက်မခံရင် ဒီနေ့လို
အဖြစ်မျိုးဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ နာ မာမီ စိတ်
ညစ်အောင် ပထမတစ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒုတိယအကြိမ်
မာမီစိတ်တွေ လဲပြိုသွားအောင် နာ တကယ်မလုပ်ရက်
တော့ဘူး မာမီ”

“သမီးရယ်”

သမီးကြီးစကားကြောင့် ခေါ်ခင်မျိုးပြင့် ဝမ်းသာ

သွားရသည်။ ခေတ်သွေးသားကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ လုံးဝ
မထားချင်တော့။ ဒါပေမဲ့ စေတနာရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ရှိ
နေသေးတော့ မိမိလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မဖြစ်။ အဲဒါကြောင့်
စေတနာကို အယုံသွင်းပြီး ဒီကောင်ကို ပထုတ်ဖို့ ကြိုးစား
လိုက်တာ။ ဒါမှ မီးငယ်နဲ့ ဝေယံကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် စီစဉ်
ပေးလို့ရမည်။ ဝေယံက ဒီကောင်ရှိနေတာကို လုံးဝသဘော
ကျတာ မဟုတ်။ အဆောင်ကိုပဲ ပို့ခိုင်းနေတာ။ အခုတော့
အကွက်ဝင်သွားပြီ။

“စေတနာ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး”

“အဲဒါကို နာ ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်ဘူး။ နာ ဒီတစ်ခါ
အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။ နာ ကိုမင်းတို့လည်း ဇုန်းဆက်ခေါ်
ထားပြီးပြီ။ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား။ အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ စေတနာ။
ရှင်းမှတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်တာ အကောင်းဆုံး
ပဲ။ စေတမင်းသားကို နားဝင်အောင် ပြောရမယ်။ ညည်း
စိတ်ကို ခိုင်အောင်ထားဦးနော်”

“ဟော... ကားသံကြားတယ်၊ ကိုမင်းလာပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟာ... ကိုကြီးလာပြီတဲ့။ မမ ဝန်းဆက်ခေါ်ထား တား ဒုက္ခပါပဲ။ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်ကြ တော့မည်။ ကိုကြီးက ဘာမှသိတာမဟုတ်။ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်တွေနဲ့ အားရသည်မရှိအောင် လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတဲ့သူ။ အခုတော့ သူ့ကြောင့် ကိုကြီးရဲ့ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးရတော့မည်။ မမကလည်း မာမီကြီးရဲ့ တစ်ဖက် သတ်ခကားတွေနှင့် သူ့ကို စိတ်နာနေပြီ။ အထင်သေးရွတ် ရတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟင်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

တိုက်ကြီးထဲဝင်ဝင်ချင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ မာထန်တဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ကိုယ်စီရှိနေတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ ယောက္ခမ၊ သူ တို့ရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ညီလေး ခေတ်သွေးသား။

“အမလေး... လာပါ... လာပါ မောင်ခေတ် မင်းသားရယ်၊ မင်းညီ အလိမ္မာတုံးကြီးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို”

တစ်စိတ်လောက် ထိုင်ပြီး နားထောင်စားပါဦး”

“ဗျာ”

ယောက္ခမကြီးအသံက သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် စူး ခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

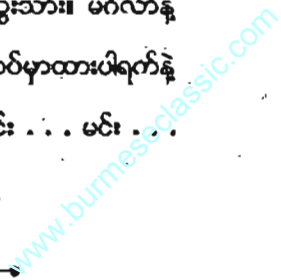
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခေတ် မင်းသားရဲ့ မင်းညီက ပီးငယ်ကို အတင်းခိုးပြေးလို့လေ။ ငါ တားနေတဲ့ကြားက ထွက်သွားကြလို့ မနည်းလိုက်ခေါ်ထား ရတာ”

“ဗျာ”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးပိုင်သွားရမ်း။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ခေတ်သွေးသား၊ မဟိုလာနဲ့ တင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါလို့ ငါ အထပ်ထပ်မှာထားပါရက်နဲ့ ငါ့စကားကို မင်း နားထောင်လို့လား၊ မင်း... မင်း... တော့စူးကန်းတဲ့ကောင်ပဲ”

ညီဖြစ်သူကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ
နေတဲ့ ယောက်ျားကြီးကို သူ တားဆီးပစ်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့
သည်။

“ဒီမှာ ခေတ်မင်းသား . . . မင်းညီကို သားအရင်း
တစ်ယောက်လို ငါ ချစ်ခဲ့တယ်။ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
သူဌေးသမီးကို အရချိုင့်ပြီး ဒီတိုက်ကြီးပေါ် အခန့်သား
အပိုင်စီးဖို့လုပ်တာတွေ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နားလည်မှု
ဘယ်လိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာတ ဝေယံကိုချစ်နေတာ။
လူကြီးချင်းလည်း သဘောတူကြည်ဖြူထားတယ်ဆိုတာ
လည်း အားလုံးအသိပဲ။ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ မီးငယ်ရဲ့အချစ်
ကို ကွယ်ရာမှာ ရအောင်ယူဖို့ ကြိုးစားတာတွေ မင်း သိပ်
ပြီး တရားလွန်လွန်းတယ်”

မာမီစကားတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်
သွားရသည်။

“ခေတ်မင်းသား အဲဒီကိစ္စ မင်း ဘယ်လို တာဝန်
ယူမလဲ။ ငါကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောမယ်နော်။

သူ့ကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး”

“ဗျာ”

“ငါလိုချင်တဲ့သမက်ဟာ ဝေယံပဲ။ မင်္ဂလာကို
ဝေယံနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်။ မင်္ဂလာဟာ မလွဲမသွေ ဝေယံ
အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းစဉ်းစားပါ။ ရိုးသားမှု မရှိတဲ့လူ
တစ်ယောက်ကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဆက်နေခိုင်းရလောက်
အောင် ငါ မရှားသွပ်သေးဘူး။ သူ့ကို မင်းသွားခိုင်းလိုက်ပါ။
ရွာမှာပဲ ပြန်နေပါစေတော့”

“မဖြစ်ဘူး မာမီ”

“ဟင်”

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။ ယဉာ
ရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ညီလေးရဲ့ဘဝကို ဒီလိုစွန့်ပစ်လိုက်ရ
တော့မလား။ အခုကိစ္စမှာ လွဲချော်မှုတစ်ခုခုရှိနေပြီ။ ညီလေး
တာ မာမီပြောသလို လုပ်မိတယ်ထားဦး သူ ညီလေးကို
ထစ်ယောက်တည်း စွန့်ထားလို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ ညီလေး
က ရိုးပြီး အေးဆေးလွန်းသည်။

အဖေ၊ အမေတွေ မရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ပြေးကြည့်
 စရာ အမျိုးအရင်းအချာဆိုလို့ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိ
 တာ။ မလိမ္မာတစ်ခါမိုက်ဆိုသလို အခုကိစ္စကို အရေးတကြီး
 ထားလိုက်ရင် ညီလေးရဲ့ဘဝ ပျက်စီးသွားမှာပေါ့။ သူ စုံစမ်း
 ပြီးပြီ။ မဂ်လာက ညီလေး သင်တန်းဆီ မကြာခဏ လာ
 တတ်တယ်တဲ့။ လူငယ်သဘာဝ ရည်ငံတယ်ဆိုရင်တော့
 ဒါကို အပြစ်မရှိဘဲ ဘယ်လို စွဲချက်နဲ့ အရေးယူပေးရမလဲ။

“မင်း . . . မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ခေတ်
 မင်းသား”

“ညီလေး ပညာရေးက တစ်ပိုင်းတစ်ကြီးရှိသေး
 တယ်”

“အဲဒါ ငါနားမလည်ဘူး ခေတ်မင်းသား။ မင်းညီကို
 ဆက်ပြီး လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း။ နာ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုမင်း
 ဘက်က လိုက်မပေးနိုင်ဘူး။ ခေတ်သွေးသားကို အဆောင်
 တစ်ခုမှာ ပြောင်းထားလိုက်ပါ”

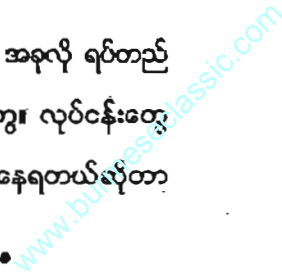
“ဘာလိုမှမဖြစ်ဘူး နာ။ ညီလေးကို စိတ်ချလက်ချ
 ကိုယ် မထားနိုင်ဘူး”

သူ စေတနာကိုပါ လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း . . . မင်းက ငါ့ကို အာခံတာလား ခေတ်
 မင်းသား။ မင်း ဒီဘဝကိုရောက်အောင် ငါ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ
 ပါ။ မင်းကိုယ်မင်း အဟုတ်ကြီးထင်နေတယ်ပေါ့ဇလ
 ဟုတ်လား။ ငါ ခိုင်းတာပဲ မင်းလုပ်ပါ”

သူ့မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ရှက်သွေးဖြန်းသွားရသည်။
 ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ဇလသံ အထက်စီးနှင်း မောက်မာမှုကို ခံ
 လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မာနလှိုင်းတစ်ခုဖြတ်ပြေးသွားရ
 သည်။ ဒါကို ဇနီးသည်ကလည်း ဝင်မတားဆီးပေ။ သူ့ညီခ
 တိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ညီလေးကို အပြီးတကြီး မုန်းတီးနေ
 သည်။

“ဒီမှာ ခေတ်မင်းသား မင်းဘဝ အခုလို ရပ်တည်
 နေနိုင်တာ ခင်မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ငါ့ကြောင့်ကွ။ လုပ်ငန်းတွေ
 အားလုံး ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာနဲ့ လုပ်နေရတယ်ဆိုတာ

လည်း မေ့မိနဲ့ဦး။ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ငါ အချိန်မရွေး ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့ရတယ်နော်။ မင်း ဘဝပဲ ပြောင်းထဲရောက် သွားမှာ။ မင်းညီအတွက်နဲ့ ဒါတွေအားလုံး မင်းတ ရင်းပစ် ရဲလို့လား။”

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဘက်က စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို စတင် နေပြီ။ သူ့အပေါ်နှိပ်ချမှုကြောင့် ရင်ထဲက နာကျင်ရသည်။ ယိုင်နဲ့နဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပြန်လည် ခေါင်းမော့နိုင်အောင် သူ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဘဝမှာ မေမေ နဲ့ ညီလေးကို ပစ်ထားမိတဲ့အထိ အလုပ်တွေကြားမှာ သူ စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ဒါတွေအားလုံး ဟာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ကျဆုံးသွားရပြီပေါ့လေ။

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ဖတ်ရှုရအမှန်က ပေါ်ထွက်လာခဲ့ ပြီ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကလည်း ပြန်အောင်မြင်လာပြီ ဆိုတော့ သူ့ကို မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့။

“ကိုမင်း . . . ရှင် ဒေသချာစဉ်းစားနော်။ မန်နေဂျင်း

ဒါနိုက်တာဘဝကို ရှင် စွန့်လွှတ်မလို့လား။ နာကတော့ မာမိ ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပဲ ခြည့်ပေးစေချင်တယ်”

“Sorry ပဲ နာ။ မင်းရဲ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင် တဲ့အတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မာမိရဲ့တောင်းဆို ချက်ကို လုံးဝမလိုက်လျောနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“ကိုမင်း . . . ရှင် . . . ရှင်”

“ကိုယ့်ညီကို မထားချင်တာ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ညီ တစ်ယောက် လုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပယ်မထားရက်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ပဲ ကိုယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီတိုက်ကြီးထဲကနေ ထွက်သွားပေးမယ်။ ဒါဆို မင်းတို့ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

စေတနာရဲ့မျက်နှာက ဒေါသတွေ၊ မာနတွေနဲ့ တင်းမာနေဆဲပင်။ သူကတော့ စကားဆုံးတာနဲ့ နေရာက ထရပ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဟန်းဖုန်း၊ လက်ထပ်စိန်လက်စွပ်၊ ကားသေတ္တာကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်

လိုက်သည်။ အခုထက်ထိတော့ ရှစ်လန်း စေတနာက ငြိမ်သက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“လာ . . . ညီလေး ကိုကြီးတို့ သွားကြည့်”

“ဟင့်အင်း . . . ကိုကြီး ညီကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာ။ အပြစ်ရှိတာ ညီပဲ။ ညီပဲ ထွက်သွားပါရစေ။ ကိုကြီးမလိုက်ပါနဲ့။ ကိုကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ညီကြောင့် အပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး”

“မမ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုကြီးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ မာမိကြီး . . . မင်္ဂလာနဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးမရှိစေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ ကိုကြီးကို ပြန်လက်ခံပါနော်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သာယာနေတဲ့ ကိုကြီးတို့ အိမ်ထောင်ရေး မပျက်စီးစေချင်လို့ပါ”

“ညီလေး . . . သွားမယ်လို့ ပြောနေတယ်လေ”

ခေတ်မင်းသား စိတ်တွေကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ သူ ခေတ်ပညာတတ် အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်

ယောက်ပဲ။ ဘဝမှာ ကျန်းမာဆိုတာ မရှိဘူး။ သူ ကြိုးစားပြမယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး ခေါင်းမောရင်ကော့နိုင်တဲ့အထိကို ကြိုးစားပြမယ်။

ညီလေးရဲ့ပုခုံးကို ဖက်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တိုက်ကြီးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဖြစ်နေတဲ့ ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး စေတနာ အရမ်းကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။

“မင်္ဂလာ . . . ညီမလေး . . . ဘီယာတွေ သောက် လာတယ် ဟုတ်လား”

“မမ”

“ညီမလေး မိုက်လှချည်လားကွယ်။ မိန်းမကောင်း လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘီယာသောက်ရတယ်လို့။ မာမီ သိရင်တော့ ရင်ကွဲတော့မှာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဝေယံနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား”

“မမရယ် လာနဲ့မောင်က တကယ်ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ မောင့်ကို လာက အရင်စချစ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“ညီမလေး . . . မောင်ဆိုတာ ဝေယံကို ပြော တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်သွေးသား”

“ဟယ်”

ဆန်း (၁၆)

သူမသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလပ်တက်ရင်း ဘီယာ တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ရင် တစ်ခုလုံး ဖောက်ကွဲထွက်မတတ် ပူလောင်ပြင်းရှခြင်းအရသာ ကို ခံစားနေရသည်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးလည်း နာကျင်နေ ပြီး ခံစားမှုနှင့် ဘီယာတန်ခိုးတို့က တချိန်ချိန်တက်လာနေ သည်မို့ သူ ခေါင်းတွေ ထူမတ်မရတော့။

အပြင်ကပြန်လာပြီး ခေါင်းမထူနိုင်လောက်အောင်

စေတနာရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဝိုင်းဟသွားရချေ ပြီ။ သူမတို့နှစ်ယောက် တကယ်ချစ်ခဲ့တာတဲ့။ မာမီပြော တော့ ညီမလေးက ဝေယံကိုပဲချစ်တာဆို။ အဲဒါကို ခေတ် သွေးသားက သိသိကြီးနဲ့ ဖြားယောင်းခဲ့တာတဲ့။ အခု ညီမ လေး ခံစားနေရတာက ဝေယံကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ခေတ် သွေးသားကြောင့် ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ညစ်တယ် မမရယ်”

ညီမလေးပုံစံတ တကယ့်ကို ကြေကွဲဆွေးမြည့် နေသည်။

“မောင့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ လာကြောင့် အခုလို မောင့်အပေါ် အထင်လွဲမှုတွေ ခံရတာပါ။ မောင့်ကို လာက အတင်းခိုးပြေးမလို့ ကြံတာတောင် မာမီနောက်ကို နေ မကောင်းတဲ့ကြားကနေ ပြန်လိုက်သွားတာလေ”

“ဘာ . . . ဘာရယ် လာ။ ဒါ . . . ဒါဆို မာမီ အတင်းခွဲလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဒီနေ့လို ဝေးရမယ်ဆိုတာ သိရင် မောင့်ကို

ဆေးခန်းကနေ တစ်ခါတည်း အဝေးကြီးကို အတူထွက် သွားတယ်”

မက်လာ ပြောချင်တာတွေ စွတ်ပြောနေမိသည်။

“ဆေးခန်း . . . ဟုတ်လား။ ဘာတွေလဲ ညီမလေး။ မမကို ရှင်းပြပါဦး။ မမ ဘာမှမသိရပါလား။”

“မောင် ညမအိပ်တာတွေ များလို့ အားနည်းပြီး သတိလစ်သွားလို့ လာ ဆေးခန်းကို သွားဖို့ပေးခဲ့တာ”

သူမ မူးမူးနှင့် ရင်ထဲကစကားတွေ အားလုံး ပွင့် ကျသွားခဲ့သည်။ မောင်နေရတဲ့ တကယ့်ဘဝအမှန်အကြောင်း တွေ၊ ဝေယံရဲ့ ဖိနှိပ်ခံရမှုတွေ ဒ်အားလုံး မမကို ရင်ဖွင့်မိ သည်။ မာမီရဲ့ဆက်ဆံမှု၊ ဝေယံဘက်လိုက်မှုတွေကအစ သူမ ပြောပြလိုက်သည်။ ပညာရေးကလွဲပြီး ဘာအခွင့် အရေးမှ မခံစားရတဲ့ မောင်ဘဝကို ရင်နှင့်စွာနှင့် သူမ ဖွင့် ပြောမိသည်။

တတွတ်တွတ် ရင်ဖွင့်နေတဲ့ ညီမလေးရဲ့စကား တွေကို နားထောင်ပြီး စေတနာ အရမ်းကို အံ့ဩသွားရ

သည်။ သူမ အမှားယွင်းကြီးမှားယွင်းသွားခဲ့ပြီ။ မာမီရဲ့ တစ်ဖက်သတ်စကားတွေကို ယုံကြည်ပြီး ခေတ်သွေးသားကို အထင်တွေလွဲခဲ့သည်။ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံ ပြောဆိုခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ခေတ်သွေးသားနေရာမှာ နေကြည့်စမ်း။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ကြည့်ချ၊ အိမ်ကြီးရှင်မာမီရဲ့ ကျေနပ်မှုရအောင် အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးရ။ ဒီကြားထဲ ညီမလေးရဲ့ တစ်ဖွတ်ထိုးအချစ် တွေကိုလည်း ရှောင်ရတာနဲ့ ဘယ်လောက် အနေကျဉ်း ကျပ်လိုက်မလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့်အတူ စေတနာ တစ်ယောက် နောင်တတွေအကြီးအကျယ် ရသွားရသည်။

ဝင်ပွန်းဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားတစ်ယောက်လည်း ငွေကြေးပစ္စည်း မပြည့်စုံပေမယ့် ရိုးသားတည်ကြည်သူ တစ်ယောက်ပါ။ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ မာမီမီးပွားရေးကို ကြိုးစားပြီး ထူမတ်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။ သူမကိုလည်း ချစ်လိုက် တာ။ အားလုံး သူမ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရှိခဲ့သည်။ မိဘကို ထောက်ပံ့ချင်တာတောင် သူမရဲ့သဘောတူခွင့်ပြုချက်

အတိုင်းပဲ ပေးခဲ့သည်။

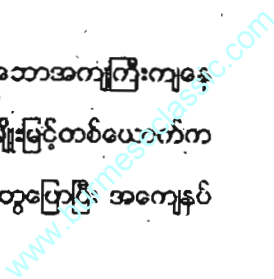
သူမ မှားသွားပြီ။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို အထင်လွဲမိပြီ။ သူမရဲ့ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်မှု ကြောင့် သူမတို့ အိမ်ထောင်ကွဲကွာခဲ့ရသည်။

“မမ နားလည်သွားပြီ ညီမလေးရယ်။ မမက ငွေ တွေ၊ ဂုဏ်တွေထက် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတာကို လိုချင် တာပါ။ ရိုးသားမှုကို လေးစားတာပါ။ ကြိုးစားမှုကို ဂုဏ်ယူ တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုမင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာမီတော့မသိစေနဲ့ဦး”

“ဟယ် . . . ဒါဆို မမ လာတို့ကို သဘောတူသွား ပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ . . . ဒါပေါ့။ ညီအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးဟာကို”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် သဘောအကျကြီးကျနေ ချိန်တွင် တစ်ဖက်မှာလည်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက်က လည်း သူငယ်ချင်း သဖင်နဲ့ စကားတွေပြောပြီး အကျေနပ်

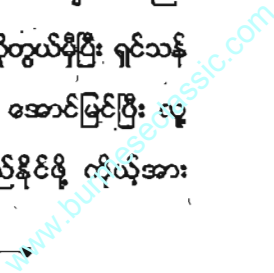
ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ ဝေယံနဲ့ မီးငယ်ကို အပြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးဖို့ တိုင်ပင်နေမိသည်။ အခုအချိန်မှာ သီးကြီးကလည်း မိမိစကားတွေကို လုံကြည်ပြီး မိမိဘက်မှာ ရပ်တည်နေပြီလေ။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ လျှာနဲ့သွားလိုပဲ ဆိုတော့ ပြန်ပြီး အဆင်မပြေခင်မှာ ဝေယံနဲ့ မီးငယ်ကို ခပ်ပြန်ပြန် ပေးစားရမည်။

ဝေယံနဲ့မီးငယ် နှစ်ဇက်အပိုင်းအပိုင်း တောင့်တင်းပြီး ကျိကျိစက် ရမ်းသာကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ ဘယ်လောက်များ တင့်တယ်လိုက်သလဲ။

ခေတ်သွေးသားတစ်ယောက်တည်း သင်တန်း တက်ရန် အပြေအလွှား သွားနေရသည်။ ကိုကြီးရဲ့ အကူအညီကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်တစ်ခု ရခဲ့သည်။ ကိုကြီးလည်း သူ့မှာရှိတဲ့ငွေလေး တချို့နှင့် အလုပ်တစ်ခုလုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သူလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် တျောင်းတက်ကာ အချိန်ရရင် ရသလို စကားပြောသင်တန်းတွေ လိုက်တက်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မာမိကြီးရဲ့ လွမ်းမိုးမှုအရိပ် အောက်ကနေ ရှန်းထွက်လာတာ သိတော့ ကိုကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းက သူငယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းလွတ်ကလေးတစ်ခုကို ရှေးအသင့်အတင့်နှင့် ငှားပြီး ပေးနေခဲ့သည်။ တိုက်ခန်းထဲ အသင့်အတင့် ပစ္စည်းတွေလည်း ပါတာမို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ တိုက်က ငါးလွှာမှာ ဆိုပေမယ့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မနက်မိုးလင်းက တည်းက အတူတူထွက်ပြီး သူ့အလုပ်သူ လုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေရသည်မို့ ညနေစောင့်မှာသာ ပြန်လာ တတ်တာမို့ ချက်ပြုတ်စားတာထက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိတဲ့ အသင့်စား အသား၊ ငါးဘူးတွေနဲ့သာ တိုးရတာများသည်။ ဒါကို ကိုကြီးကလည်း ထပ်ခါမှ မညည်းညူချေ။

အခုလိုနေရတာ သူ့စိတ်တွေ အေးချမ်းပါသည်။ နွယ်ပင်တစ်ခုလို တခြားပင်စည်တစ်ခုကိုတွယ်ဖို့ပြီး ရှင်သန်ရတဲ့ အမှီတွယ်ဘဝကို သူ မလိုချင်။ အောင်မြင်ပြီး လူ့လောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်အား

ကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပဲ အားမာန်တွေ မွေးထားမိသည်။ ရိုးရိုးသား သား ကြိုးစားရတာကိုပဲ သူ နှစ်သက်သည်။

ပင်ပန်းပေမယ့် အခုလို အေးအေးဆေးဆေးနေရ တာကိုပဲ ကျေနပ်သည်။ ကိုကြီးအတွက်တော့ သူ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ကားတစ်စီးနဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တွေကို အုပ်ချုပ်ပြီးနေရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုတနေ အခု တော့ လိုင်းကားတိုးစီးပြီး သူ့သူငယ်ချင်း ကိုလှထွန်းဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရသည်။ ကိုလှထွန်းဆိုတဲ့သူက တစ်ချိန် က ကိုကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အခုလို လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ဘဝ ရောက်လာသူဆိုတော့ အခုလို ကိုကြီးနိမ့်ပါးနေချိန် တွင် ကျေးဇူးသိတတ်တာ ကူညီမှုတွေ ပြန်ပေးသည်။ ဒါဝေ မဲ့ အခွင့်အရေးမလူတတ်တဲ့ ကိုကြီးက သူ့လုပ်အားနဲ့ တတ် သလောက်ပဲ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မမကိုလည်း သတိရတဲ့ အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောသလို ဆက်သွယ်ဖို့လည်း မကြိုးစားချေ။ ညီဖြစ်သူ ပိုပြီးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ

စိုး၍လား မသိ။ သူ အတွေးထဲ စီးပျောနေမည် . . .

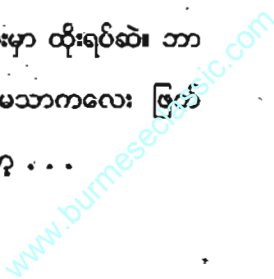
“ဝေ့ . . . ကျွဲ”

“အိုး”

ကားတစ်စီး အရှိန်နှေးကွေးစွာနှင့် သူ့လက်မောင်း ကို ထိခတ်မိကာ အရှေ့ရပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားလေးက ယိမ်းလှိုင်ထိုး ရပ်သွားသည်။

ဒါ . . . ဒါ မာမိကြီးကားပဲ။ ကားနံပါတ်ကို သေချာ ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေ သူ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမြင် လိုက်လို့များ ကားကို ရပ်လိုက်တာလား။ မာမိကြီး သူ့ကို ဘာတွေပြောမလို့လဲ။ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ ခြေစုံရပ်ပြီး ရင်တခုနဲ့ခုန်နှင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထူးဆန်း လိုက်တာ။ ကားပေါ်က ဘယ်သူမှ ဆင်းမလား။ သူ အုံ့သြ သွားရသည်။ ကားကတော့ လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ဆဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သိလိုဇောနှင့် မသိမသာကလေး ဖြစ် လျှောက်ကာ မရဲတရဲကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားရသည်။ မာမီကြီး ခန္ဓာ
ကိုယ် လျော့ချဲရတာ ကားနောက်မှီကာ ပြင်းထန်သောဝေဒနာ
တစ်ခုကို ခံစားနေရသလို မျက်နှာက ရှုံ့နေသည်။

“မာမီကြီး”

“ဘုန်း . . . ဘုန်း”

ကားမှန်ကို အသာပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ မာမီ
ကြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ နာကျင်မှုဒဏ်ကြောင့် အံ့ကြိတ်ပြီး
မိုက်ထားဆဲ။ ဒါပေမဲ့ သတိကြီးထဲ့လက်တွေတ လော့ခ်
လေ့တ်လေးကိုတော့ ရအောင်ဖွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

“ဟ . . . မာမီကြီး”

သူ စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့်အတူ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ
ခေါင်းထိုးဝင်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆေး . . . ဆေးရုံပို့ပေးပါ”

“ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

မာမီကြီးက ဆေးရုံပို့ပေးပါတဲ့။ မာမီကြီးမှာ
သွေးတိုင်း၊ နှလုံးရောဂါရုံတာမို့ အခုလို ကားမောင်းနေရင်း

ဝေဒနာ ဖောက်လာတာ ဖြစ်ရမည်။

“ဆေး . . . ဆေးရုံ . . . အား . . . အား . . .

ကျွတ်”

ဝေဒနာတွေ အရမ်းခံစားနေရတဲ့ မာမီကြီးကို
ကြည့်ပြီး သူ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားမရတော့။ ကားကို
မောင်းသွားဖို့ကျတော့လည်း သူမှ ကားမမောင်းတတ်တာ။

“ကယ် . . . ကယ်ပါဦးတွယ်”

သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ကြား
က တောင်းပန်နေသည်။ သူ စိတ်တွေကို စားပစ်ပြီး ကား
တစ်စီးထားလိုက်သည်။ ကားပေါ် မာမီကြီးကို ဖွဲ့တင်လိုက်
ပြီး မာမီကြီးကားကို သေချာလော့ခ်ချကာ ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အငှားကားနဲ့ပဲ အထူးကုဆေးခန်းကြီး

တစ်ခုဆီကို ပို့လိုက်ပြီး သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင်
စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရောနှောပြုတ်သိပ်နေသည်။ ကားပေါ်က
သူတို့ဆင်းလိုက်တာနဲ့ မာမီကြီးကို ဆရာဝန်တွေရော သူ့မှာ
ငြူတွေပါ စိုင်းအုံပြီး ကုသမှုတွေ လုပ်ပေးနေသည်မို့ စိတ်

ပုပင်စရာမရှိတော့၊ ပထမဆုံး ကိုကြီးကို သတိရပြီး ဇုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာမို့ ကိုကြီးရောက်လာပြီး သွက်လက်ချက်ချာစွာ ဆရာဝန်တွေ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း ဗာမီကြီးကို မိခင်ရင်းတစ်ယောက်နှင့် မခြား ပြုစုပေး၏။ စိတ်ချရတဲ့ အဆင့်ရောက်မှ မမဆီ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုကြီး . . . မမကို အရမ်းချစ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဇုန်းဆက်ပြီး မပြောရတာလဲဟင်”

“မူနီတေတေ မျက်နှာထားနဲ့ သူက ပြောတော့ ကိုကြီးက အပြုံးနှင့် . . .

“နာက တကယ်တော့ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့သူပါ။ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မောက်မာမှုမရှိဘူး။ ဗာမီရဲ့သွေးထိုးတာတွေကြောင့် အထင်လွဲပြီး အခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုကြီး သိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်မှာ ဘယ်လောက်စာနာနားလည်မှုရှိသလဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို သိချင်လို့ တမင် ကိုကြီးက စပြီး ဆက်

သွယ်မှု မလုပ်တာ။ ဒီတစ်ခါအလျှော့ပေးလိုက်ရင် ဒီလို အမှားအယွင်းတွေကို မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်လုပ်မိမှာလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ ဘယ်လောက်ရင့်ကျက်နေပြီလဲ၊ အသိစိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပွင့်လင်းနေပြီလဲဆိုတာ သိရအောင် ထားတာ။ ညီရော မင်္ဂလာကို သတိမရဘူးလား”

“ကိုကြီးကလည်းဗျာ”

သူမအကြောင်းပြောတော့မှပဲ သူ သတိရသွားမိသည်။ ကိုကြီးရေ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားထားတာပါ။ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ မိုက်ရှူးရဲဆန်နေတဲ့ ဓသိစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တိုးလာတာမို့ ကားဆက်မမောင်းနိုင်တော့။ အိပ်ရေးပျက်
တာတွေကလည်း များနေတာမို့ နှလုံးက သိပ်မခံနိုင်
ဆေးရုံ အရောက် ပြန်ပေးလို့ပေါ့။

“မာမီ သွားရအောင်လေ။ လမ်းရော လျှောက်နိုင်
ရဲ့လား။ ဒါနဲ့ မာမီကို ဆေးရုံ ဘယ်သူ့ပို့ပေးခဲ့တာလဲဟင်။
မာမီ မှတ်မိလား။”

“ဟေ . . . မာမီ မသိလိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်း
က မာမီက ခေါင်းတွေချာချာလည်အောင် မူးနေတာ”

“တခြားလူမဟုတ်ဘူး မာမီ။ မာမီအသက်ကို
ကယ်လိုက်တာ ခေတ်သွေးသားပဲ”

မိမိအသက်ကို ကယ်ခဲ့သူက ခေတ်သွေးသားတဲ့။
သူ ဆေးရုံပို့လို့ အခုလို ပြန်ထူမတ်နိုင်ခဲ့တာတဲ့။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီကောင်လေးနဲ့မှ လာတိုးရတယ်လို့။ ဒီကိစ္စ
ကို မီးငယ် သိသွားလို့မဖြစ်။ ဖုံးကွယ်ထားရမှာပဲ။

သင်္ဇင်နဲ့ မတိုင်ပင်ရသေးဘူးလေ။ ဝေယံနဲ့ မီးငယ်
ရဲ့ကိစ္စကို မိမိ လက်မလျှော့နိုင်သေးဘူး။ အားလုံးပိစဉ်ပြီးမှ

ဆန်း (၁၇)

ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ဆေးရုံကဆင်းရတော့မှာမို့ သမီး
ကြီးက လာကြိုသည်။ မိမိ သင်္ဇင်တို့ဆီကို မီးငယ်နဲ့မကံလာ
ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့အသွား သွေးတိုးမှုကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး
ထူမတ်လို့မရတော့။ သမီးကြီးက ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို သွား
ဦးစီးနေပြီး သမီးငယ်ကတော့ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိ။
မီးငယ်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်တွေ လေနေသလိုပါပဲ။

အသက်အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ သွေးကလည်း

ပဲ သမီးကြီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပြန်ညှိရမည်။ ခေတ်သွေးသားကိုလည်း ပုံပိုးချင် ပိုးပါစေတော့။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့တော့ မီးငယ်နဲ့ သဘောတူကြည့်ဖြူမပေးနိုင်ပါ။ ခေတ်သွေးသားက ဆင်းရဲပြီး ဘာဂုဏ် ဘာအသိုင်းအဝိုင်းမှ မရှိ။ အသက်သခင်ကျော့ရင်ပဲ ဖြစ်နေနေ မီးငယ်ရဲ့ဘဝကို တော့ ထိုးမကျော့ချင်ပါဘူး။ မီးငယ်က ဝေယံနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမယ်။

“မာမီ မှတ်မိပြီလားဟင်”

“အင်း . . . အဲ . . . အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ သမီးရဲ့။ မာမီစိတ်ထဲ သိသလိုလို မသိသလိုလိုနဲ့။ အာရုံတွေ ဝေဝါးနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်။ မာမီ ဘယ်မှတ်မိဖို့မလဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ ဆေးရုံအရောက်မြန်ပေလို့”

“ကဲ . . . သွားကြစို့။ မာမီ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ။ အခု တလော မီးငယ်လည်း မာမီကို စိတ်ကောက်ပြီး ရှောင်နေတယ်”

ညီမလေးလည်း ခေတ်သွေးသားကို သတိရတဲ့ စိတ်ကြောင့် ညီမလေးရဲ့မျက်နှာချောချောလေးက အခုတော့ ချောင်ကျပြီး နွမ်းလျနေသည်။ ပြီးတော့ နည်းနည်း ပိန်သွားတာ ပြင်ဆင်ချယ်သပြီး တကယ့်ကို ဖက်ရှင်ကျကျ လေး ဝတ်စားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးက အခုတော့ အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်သီနှင့်ဖြစ်နေသည်။ အချိန်ရှိတိုင်း သူမ အခန်းလေးထဲမှာ အဆွေးသီချင်းလေးတွေ နားထောင်ပြီး ငြိမ်နေတတ်သည်။

မာမီရယ် ဝေယံနဲ့သာ လက်ထပ်ပေးရင် ညီမလေး စိတ်တွေ အေးချမ်းရမယ်ထင်သလား။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမှုမရှိတဲ့ ညီမလေးကို ကြည့်ပြီး မာမီပဲခံစားရမှာ။ ညီမလေးက ခေတ်သွေးသားကိုပဲ ချစ်တာတဲ့။ ခေတ်သွေးသားက အခုကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီ။ အရမ်းကြိုးစားပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေ မွှေးနေတာပဲ။ ရိုးသားမှုနဲ့ ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ တက်လှမ်းလာတဲ့ ကောင်လေးကို မာမီစိတ်ထဲ ခဏလောက် ထည့်ပြီး စဉ်းစား

ပေးလိုက်ပါလား။

သူမလည်း ကိုမင်းကို သတိရနေမိသည်။ ရိုးသား တည်ကြည်ပြီး အားကိုးအားထားပြုထိုက်တဲ့ ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက်တို့မှ သူမ မောက်မာစွာ ဆက်ဆံခဲ့ သည်။ စာနာနားလည်မှု နည်းနည်းလေးမှ မပေးခဲ့ဘဲ တစ် ယောက်တည်းရှိတဲ့ ညီလေးကိုပါ ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်စေခဲ့ သည်။

အခု လုပ်ငန်းတွေမှာ ကိုမင်း မရှိတော့ အဆင် မပြေမဲ့တွေ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွေ ရင်ဆိုင်ဆုံးဖြတ်တဲ့နေရာတွေမှာ ကိုမင်းလောက် သတ္တိမရှိ။ ကိုမင်းကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်ခေါ်ရမည်။ သူမမှာ ကိုမင်းရဲ့ လိပ်စာရှိထားပြီးသား။ ကိုမင်းရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆီက ရထားပေမယ့် ကြောက်လို့ မသွားရသေးတာ။ အခုတော့ မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

ခေတ်သွေးသားအပေါ် အထင်လွဲမှားမိတာကို လည်း သူမ တောင်းပန်ရမည်။ အိမ်ဖော်မလေး သန္တာ ပြော

မှပဲ ခေတ်သွေးသားဘဝက တိုက်ကြီးထဲမှာသာ နေရတာ အလုပ်သမားသာသာပဲ မာဇီက ထားတာတဲ့။ ကောင်လေး အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ မုန့်ပီရိုထဲမှာ ပိုက်ဆံအထပ် လိုက်တွေ့ရသည်။ အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကလည်း တပုံတပင်။ အထုပ်တိုင်းမှာလည်း ညီမလေး ပေး ထားတဲ့ စာတိုကလေးတွေ ရေးထားသည်။ တောင်လေးက ဒါတွေအားလုံး မသုံးဘဲ အဲဒီအတိုင်းထားသည်။

ဒါကြောင့် ညီမလေးက ကောင်လေးကို အထင်ကြီး လေးစားမှုတွေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားတဲ့တာပေါ့။ သူမ ကတော့ ညီမလေးကိုရော ကောင်လေးကိုပါ နားလည် သွားပါသည်။

အခန်းပြင်က ဘဲလ်တီးသံလေးကြောင့် ခေတ် သွေးသား အံ့ဩသွားရသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကစဉ်သည် လာပါလိမ့်။ ကိုကြီးကတော့ အဆက်မပြတ် နှိပ်နေတဲ့ လူ ခေါ်ဘဲလ်တီးသံကြောင့် မျက်လုံးလေး ပင့်ကျဲသွားမိသည်။ ဘယ်လိုစိတ်မရှည်တဲ့လူမျိုးက အခန်းမှားရောက်လာရ

သလဲ မသိပါ။

“လာပြီဟေ့ . . . လာပြီ . . . လာပြီ”

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်း”

“မင်းမဟုတ်ပါဘူး။ နာပါ . . . စေတနာပါ”

ဇနီးသည်ဖြစ်နေတာမို့ သူ အံ့ဩသွားရသည်။

“နာ့ကို တံခါးတွင်မပေးတော့ဘူးလား ကိုရယ်။ နာ ဒီနေရာကို ဖိအားတွေ အများကြီးတွန်းထုတ်ပြီး လာခဲ့ရတာ ပါ ကိုရယ် . . . အဟင့် . . . ဟင့် . . . နာ . . . နာ မှား တွေ သိလို့ နောင်တတွေရနေပါပြီ။ နာ့ကို ခွင့်မလွှတ်တော့ ဘူးလားဟင်။ နာ့ကို တကယ်ပဲမုန်းမေ့သွားပြီလား . . . အီး ဟီး”

ပြောရင်း တအီးအီးနဲ့ ငိုချလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် သူပင် ကြောင်ငေးသွားရသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မငိုနဲ့လေ။ မငိုနဲ့။

ဟာဟာ . . . တျှတ် . . . သူများတွေကြားကုန်တော့မှာပဲ။

လာ . . . လာ . . . အထဲကိုဝင်”

ပြောလည်းပြော ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေပြီး တောင်းပန်နေတဲ့ ချစ်ဇနီးကို တိုက်ခန်းလေးထဲသို့ ဆွဲခေါ် လိုက်ပြီး တံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“ကို . . . ကိုရယ်”

“ဟာဟေ့”

ရှက်တရက် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ကာ ငိုချ လိုက်တဲ့ ဇနီးသည်ကို သူ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ပါ။ သေချာတာကတစ်ခုက နာဟာ အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာ တွေ့ပြီး နားလည်လက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာတော့ သူ ယူဆလို့ ရခဲ့သည်။ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ချစ်ဇနီးရဲ့ကိုယ်လုံးလေး ကို ယုယ့်ယယလေး ပြန်ပြီးပွေဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟာ . . . မမ”

အခန်းရှေ့မှာ ငိုသံသဲ့သဲ့ကြားတာမို့ သူ ထွက်လာ ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ မမ ဖြစ်နေတာမို့ သူ အံ့ဩသွားတာ မမက ကိုကြီးရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှက်ငိုနေ သည်။

“မောင်လေး”

သူ့ကိုမြင်တော့ လူချင်းခွာပြီး မမက အရင်စခေါ်သည်။

“မမ”

“မမကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မောင်လေးအပေါ် အထင်မှားမိတဲ့ မမကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“မမရာ ကျွန်တော် မမကို နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်ထုန်းကမှလည်း စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး”

“မာမိရဲ့ တစ်ဖက်သတ်စကားတွေ နားယောင်ပြီး မောင်လေးကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့တာ မမ မှားသွားတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မောင်လေးကို ထောင်းပန်ပါတယ်”

“မမ ညနေတ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မမစားဖို့ တစ်ခုခုသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အို . . . မဟုတ်တာ။ ဒီမှာရှိတာနဲ့လည်း အတူ စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ။ ညီလေးကလည်း မိုးချုပ်နေပြီ။ သွားမဝယ်နဲ့တော့”

ကိုကြီးက သူ့စိတ်ကူးကို မသိဘဲ ထားနေတာမို့—

“ဟာ . . . ကိုကြီးကလည်း တကယ်မဝယ်ပါဘူး။ ဧကရာဇ်ပေးချင်လို့ အကြောင်းပြတာ။ သိလည်း မသိဘဲနဲ့။ ဟွန်း . . . သွားမယ်ဗျာ”

“အို”

“ဟာ . . . ဒီကောင်လေး”

သူပြောပြီး လှေကားထစ်ကလေးတွေအတိုင်း ပြေးအဆင်း အောက်ထပ်မှ အပြေးတက်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ချင်းအပ်တိုက်မိသွားသည်။

မထင်မှတ်ထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တလေးပေမယ့် အရှိန်နှင့်မို့ တစ်ဖက်က ကောင်မလေး ယိုင်သွားသည်။ သူ့နှုတ်တိုက်မိတဲ့ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင်”

www.burmeseclassic.com

“မောင်”

တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်မှုလေးတွေကြောင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး သာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ဒီအခြေအနေမှာ ပထမဆုံး သတိစဝင်တာက မင်္ဂလာ။ သူမ မမကားနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့ လုပ်တာ မသင်္ကာတာမို့ လိုက်ချောင်းတာလေ။ တစ်ခါမှ မမက အခုလိုအချိန်ကြီး ထွက်တတ်တဲ့အကျင့်မှ မရှိတာ။ မမကားလေး တစ်ရိပ်ရိပ်မောင်းနေရာမှ ရှစ်လွှာတိုက်တစ်ခု ရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး ကယျာကယာဆင်းသွားသည်။ သူမ ဇနီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ မမ ဘယ်သွားတာပါလိမ့်။ အချိန်ကြာလာတော့ သူမ တအားစိတ်ပူပြီး မမ တက်သွားတဲ့ လှေကားထစ်ဝင်ပေါက်က တစ်ဆင့် လိုက်သွားရင်း အပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ ဝင်ကိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအတွက်တော့ တကယ် ဝေဒနာ အသင့် ကြာအသင့်။

“မောင် . . . မမရော။ ကိုမင်းဆီမှာ မဟုတ်လား။ မောင်က အခုရှောင်ပြီး ထွက်လာတာ မဟုတ်လား။ မမ

ထွက်သွားတာကို မသင်္ကာလို့ လိုက်ချောင်းတာ။ မာမီသာ သိရင် မမတော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မာမီက ကိုကြီးနဲ့ အခုလိုပြန်ပြီး ဆက်သွယ်နေတာကို တားဆီးထားတာလေ။ အခုတောင် ကျွန်မကို လိုက်ခိုင်းလို့”

“ဒါ . . . ဒါဆို”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ပြန်ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်မတုန်းက သူ တားထားတာပဲလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အလှည့်ပဲပေါ့။ ပြန်တိုင်ပင်မယ်”

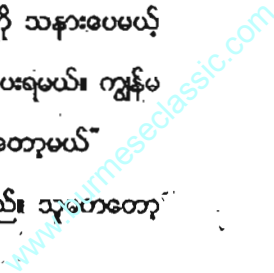
“လာ”

“ပြောလေ မောင်”

“မမ ဒီကိုလာတဲ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့လား”

“မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ပြောမဖြစ်မယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ သိပ်ချစ်တဲ့မောင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ။ ကိုမင်းကို သနားပေမယ့် ဇေကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်တော့ ပညာပေးရမယ်။ ကျွန်မ ကို နားလည်ပေးပါ မောင်။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

မောင် မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ သူ့ဟောတော့

သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းသွားပြီ။ သူမ ပုံစံက တစ်စက်ကလေးမှ အလျှော့ပေးမယ့်ဟန်ကို မရှိ။ သူ တွေဝေပြီး ငေးကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိဝင်ကာ သူမ နောက် အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ မာမီကြီးကို သူမသွားမတိုင် အောင် တားဆီးမှဖြစ်မည်။

“လာ . . . လာ . . . ခဏနေပါဦး”

အောက်ထပ်ရောက်တော့ သူမက သူ့ခေါ်သံကို အရေးဆိုက်စွာနှင့် သူမ တားဆီး လျှောက်သွား၏။

“လာ . . . ခဏနေပါဦး”

သူမ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲဆုပ် တိုင်ပြီး တားဆီးလိုက်တဲ့ မောင့်ကို အခုမှပဲ သူမ ကြည့် လိုက်သည်။

“ပြောလေ မောင်”

“မမ မောင်တို့ဆီလာတဲ့အကြောင်း ပြန်မပြောပါ နဲ့ကွာ။ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ အခုမှ သူတို့လင်မယား ပြန်ပြီးဆုံရတာ။ လာ သွားပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

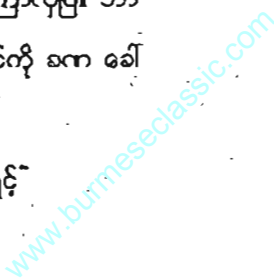
“ဒါဆို မောင် ကားပေါ်တက်လေ။ တစ်နေရာရာ သွားပြီး စကားပြောရအောင်။ မမတို့ကို မနှောင့်ယှက်စေ ချင်ဘူးဆို။ ဒါဆို ကားပေါ်တက်”

မထူးတော့ပြီမို့ သူ သူမကားပေါ်သို့ တက်လိုက် ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်တစ်ယောက်မှာတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရသည်။ သူမ၏ ဖုန်းဆက် တာ ဖုန်းက ကိုင်မယ့်သူ မရှိလို့လားမသိဘူး။ ဆက်တာ ဒီလောက် ကြာနေပြီ။ ဝေယံနဲ့ မီးငယ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးမလို့ ဟာကို၊ ဇွဲတောင်းကောင်းနဲ့ ထပ်ဆက်လိုက်တော့ တစ်ဖက် က အိမ်အလုပ်သမားတစ်ဦး လာကိုင်သည်။ မိမိတ ဖိတ် ရှေ့ညီစွာနှင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ခေါ်နေတာ ဒီလောက်ကြာလှပြီ။ ဘာ လို့ လာမကိုင်ကြတာလဲ။ သင်ရော၊ သင်ကို ခဏ ခေါ် ခေးစမ်း။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ခေါ်နေတယ်လို့”

“အန်တီဇင် ဆေးရုံသွားကြတယ်ရှင်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . အစ်ကိုလေး . . . ဟို”

“ဝေယံ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောလေ”

“မပြောရဲဘူးရှင့်၊ အန်တီဇင်က ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်”

“ငါ စိတ်ပူလို့မေးတဲ့ဟာကို ပြောစမ်းပါအေ”

“အန်တီဇင် အန်တီဇင်ကို ပြန်မတိုင်ပါနဲ့နော်။ အခုလိုပြောပြတာကလည်း အန်တီသမီးနဲ့ အစ်ကိုလေးကို ပေးစားမယ်ဆိုလို့ပါ”

အိမ်ဖော်မလေး အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိစ္စတွေများ သဇင်က မိမိကိုလျှို့ဝှက်ထားပါလိမ့်။

“အစ်ကိုလေးမှာ HIV ဝိုးတွေ့တယ်တဲ့”

“ဘာ . . . ဘာရယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုလေးက အန်တီဇင် ခရီးထွက်တဲ့နေ့တွေ့ဆိုရင် အိမ်ကို မကောင်းတဲ့မိန်းမ

တွေ ခေါ်ခေါ်လာတယ်”

“ဘုရားရေး”

အိမ်ရှေ့ပြင် နှုတ်က ဘုရားတာသလို လက်ကလေး တစ်ဖက်ကလည်း ရင်ဘတ်ပေါ် အလိုလို ဖိထားမိရက်သား။ အမလေး . . . ကံကောင်းလို့ပါလား။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . မီးငယ် ကံကောင်းလို့။ အသိမြန် ပေလို့ပဲ။ ကြည့်စမ်း . . . ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေ မက်မောပြီး မီးငယ်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အတင်အကျပ်စီစဉ်ချင်တဲ့သူ။ သဇင်နဲ့ ဝေယံကို အခုကိစ္စအတွက် စိတ်နာမိသည်။ မိမိကြောင့် သမီးငယ်ဘဝ ပျက်တော့မလို့။

သူမတွေ့တောင် မတွေ့ရဲတော့ဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ဝေယံထက်စာရင် ခေတ်သွေးသားကမှ တော်စသးသည်။ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပြီး အရှုပ်အရှင်းကင်းတဲ့ ကောင်လေးလေ။ တော်ပါစသးရဲ့။ မီးငယ်က ဝေယံကို မချစ်လို့။ ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ခေတ်သွေးသားတို့ပဲ ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ သမက်တော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၈)

သူမနဲ့မောင် ပြီးပြင်မှာ ကားရပ်ပြီး စတားပြောနေ
စဉ် သူမတစ်ဖက်လေး မြည်လာတာမို့ နားထောင်လိုက်
တော့ မမဆီက ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆီ မာမီစုန်းဆက်တဲ့
အကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ ဝေယံအကြောင်းတွေလည်း
ပါပြီး မာမီက ဝေယံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောင်တတွေ ရ
နေပြီဟု မမက ပြောနေသည်။ မောင်နဲ့အတူ အိမ်ပြန်လာ
ဖို့ မမက မှာနေသည်။

သူမ ပျော်လွန်းလို့ ကားကို အရှိန်ခပ်မြင်းမြင်း
မောင်းလိုက်သည်။

“လာ . . . ကားကို ရပ်ပါဦး”

သူမက ကားကိုရပ်လိုက်တော့ မောင်က သူမကို
သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

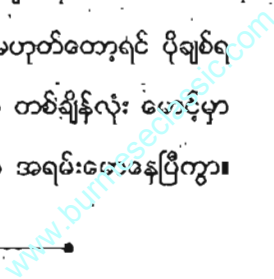
“မောင် မာမီက ကျွန်မနဲ့မောင်ကို သဘောတူ
လိုက်ပြီ”

သူမက မောင်ကို မမပြောပြတဲ့ ဝေယံအကြောင်း
တွေ ပြောပြလိုက်တော့ မောင် အံ့သြနေသည်။ သူမက
မောင်မေးဖူးလေးကို နှမ်းလိုက်တော့ မောင်က . . .

“လာက တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“ကျွန်မ မဆိုးတော့ရင် မောင် ပိုချစ်မှာလား”

“ဆိုးနေတုန်းကတောင် ချစ်နေသေးတာပဲ လာ
ရယ်။ တစ်ဖွတ်ထိုးကောင်မလေး မဟုတ်တော့ရင် ပိုချစ်ရ
မှာပေါ့။ သိပ်ချစ်မိတဲ့အချစ်တွေကို တစ်ချိန်လုံး မောင်မှာ
ဟန်ဆောင်ပြီး ထိန်းချုပ်နေရတာ အရမ်းမေးနေပြီကွာ။

အဲဒါကြောင့် အခုမှ မြန်မြန်ဝန်ခံလိုက်တာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ပျော်လွန်း၍ ဝမ်းသာမှုက်ရည်ကျနေသော ချစ်သူ
လေးကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။ သူ့အပေါ်
မှာ ထားတဲ့ သူမလေးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာထုထည်ကြီးမားမှု
ကို မြင်တော့ ပိုပြီးခံစားရသည်။

သူမလည်း ချစ်ရသူ မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုပြီး တိုး
ဝင်လိုက်ပြီး မောင့်ကိုယ်ကြီးကို မမှီမကမ်း ပြန်လည်သိုင်း
ဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

မောင်ရယ် ရှင့်အတွက် ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားတံခါး
ထားစဉ် ဖွင့်ထားတာပါကွယ် . . .

ယိုသတ်အား
အပြစ်ထာဝရလေးစားတန်းဖိုးထားလျက်
ခေတ်ပျိုဖြူ

ဩဂုတ်လ ၂၀၁၄ တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ

မေသဒ္ဓါမောင်

မပြောမိကပါ

ကြယ်စင်စူးဝေ (အုပ်စုပုံနှိပ်အထူးထုတ်)

ကန္တာရထဲက အချစ်လေညှင်းလေး

မေပီခိုင်

ဂျစ်ပစီ

မိုးခတ်ပွင့်

အချစ်ဘယ်ကစ

အလင်းသစ်

ခွင့်လွှတ်ပါမောင်

ခေတ်ပျိုဖြူ

တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

☎ : 01-384927

